

Η Νεολαία

ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 39
8 ΙΟΥΛΙΟΥ 1939 - Δ'.

Ἡ Νεολαία

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ
ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝ. ΝΕΟΛΑΙΑΣ
(Νόμος 334)

Νομικοῦ Προσώπου Δημοσίου Δικαίου, διοικουμένου ὑπὸ Ἀνωτάτου Διοικητικοῦ Συμβουλίου προεδρευομένου ὑπὸ τῆς Α. Ε. τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Κυβερνήσεως κ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΜΕΤΑΞΑ, ὅστις καὶ ἐκπροσωπεῖ ταύτην, ἀναπληρούμενος ὑπὸ τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου κ. ΑΛΕΞ. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΤΟΣ 1.—ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ
ΑΘΗΝΑΙ

ΓΡΑΦΕΙΑ:
Δ/ΣΕΩΣ, ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ & ΛΟΓΙΣΤΗΡΙΟΥ
Ὁδὸς Λεωχάρους 19 (Β' ὄροφος)
Ἀριθ. Τηλεφ. 32-094

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ: Περιοδικὸν «ΝΕΟΛΑΙΑ»
Ὁδὸς Λεωχάρους 19

Ἀριθ. Τεύχους 39 — 8 Ἰουλίου 1939
ΤΙΜΗ Δραχ. ΤΕΣΣΑΡΕΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

		Μελῶν καὶ μὴ μαθητῶν μελῶν
ΕΤΗΣΙΑ (Ἐσωτερικοῦ)	Δρ.	160 — 200
ΕΞΑΜΗΝΟΣ	» »	80 — 100
ΤΡΙΜΗΝΟΣ	» »	40 — 50
ΕΤΗΣΙΑ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ:	Λίρ. Ἀγγλίας	1
	Ἀμερικῆς Δολ.	6
	Αἰγύπτου Λίρ.	1

Διὰ Νομικὰ Πρόσωπα Δημοσίου καὶ Ἰδιωτικοῦ Δικαίου (Δήμους, Κοινότητας):
ΕΤΗΣΙΑ Δρχ. 300

ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ «ΝΕΟΛΑΙΑ»
Γεν. Γραμματείαν Ε.Ο.Ν., Πλατ. Συντάγματος

Διὰ πᾶσαν πληρωμὴν πρέπει νὰ λαμβάνητε ἀπόδειξιν φέρουσαν τὴν ὑπογραφὴν τοῦ Γεν. Γραμματέως τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Σ. ΡΟΥΒΑΛΗ Συνταγματάρχου ἐ. ἀ. καὶ τὴν σφραγῖδα τῆς Ε.Ο.Ν.

Ο ΚΑΛΥΤΕΡΟΣ ΣΥΝΤΡΟΦΟΣ ΤΩΝ ΔΙΑΚΟΠΩΝ

Ἡ «Νεολαία» εἶναι ἀσφαλῶς τὸ μοναδικὸν περιοδικόν, τὸ ὁποῖον διὰ τῆς πλουσίας ὕλης του, τῆς ἐθνικῆς, ἱστορικῆς καὶ ἐγκυκλοπαιδικῆς, τῶν ψυχαγωγούντων ἀλλὰ καὶ ἠθικοποιούντων ἀναγνωσμάτων του, δὲν ἀπομακρύνει τὸν ἀναπαυόμενον μαθητὴν ἀπὸ τοῦ σχολικοῦ κύκλου, ἀλλὰ τοὐναντίον τονώνει καὶ τὰς γνώσεις καὶ τὸ πνεῦμά του, ὥστε ἀκόπως νὰ συνεχίσῃ τὰς σπουδάς του κατὰ τὸν Ὀκτώβριον. Ἐπίσης οἱ Φαλαγγῖται καὶ οἱ Σκαπανεῖς, αἱ Φαλαγγίτισσαι καὶ αἱ Σκαπάνισσαι μὲ τὴν «Νεολαίαν», ἐκτὸς τῶν ἄλλων, διατηροῦσι πλήρη τὸν πνευματικόν των σύνδεσμον πρὸς τὴν ὅλην Ὀργάνωσιν, τὴν κίνησιν τῆς ὁποίας εἰς ὅλα τὰ πεδία τῆς δράσεώς της παρέχει μὲ τόσην ἐνημερότητα ὡς ἐπίσημον ὄργανόν της.

Ἀλλὰ καὶ ἡ ἐργαζομένη νεότης εἰς τὴν «Νεολαίαν» εὑρίσκει ἐκεῖνο ἀκριβῶς, τὸ ὁποῖον τὴν προάγει πνευματικῶς καὶ ἠθικῶς καὶ τὴν ἐνισχύει εἰς τὸ κύριον ἔργον της.

Ἡ Νεολαία

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ, ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗΣ, ΗΘΙΚΗΣ, ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΑΓΩΓΗΣ, ΤΗΣ «ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΕΩΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ»

ΟΙ ΧΑΛΥΒΔΙΝΟΙ ΟΓΚΟΙ

Εἰς τὸν ἀνοικτὸν ὁρίζοντα τοῦ Φαληρικοῦ ὅρμου προεβλήθησαν πάλιν ἀπὸ ἑβδομάδος οἱ ὄγκοι τῶν πολεμικῶν μας, τὰ ὁποῖα, ἀφοῦ διεξήγαγον εἰς τὸ Ἑλληνικὸν Ἰόνιον καὶ ὑπὸ τὸ πεπειραμένον βλέμμα τοῦ Ἀρχηγοῦ ἀσκήσεις ἀπὸ τὰς ὁποίας ἀπεκομίσθησαν τὰ χρησιμώτερα συμπεράσματα, ἐπανῆλθον διὰ μικρὰν ἀνάπαυσιν τῶν πληρωμάτων. Θὰ φύγουν ὅμως ἐκ νέου μετ' ὀλίγας ἡμέρας καὶ ἐπὶ δύο μῆνας τὸ Αἰγαῖον θὰ βρέμῃ ὑπὸ τὰς ὁμοβροντίας ἑκατοντάδων πυροβόλων καὶ εἰς τὰ νερά του θὰ ὑψώνουν στροβίλους καὶ θὰ χαράσσουν τὴν τροχιάν των τὰ πολεμικά, ποὺ εἶναι δόξα, καύχημα καὶ ἐλπὶς τῆς Ἑλλάδος.

Καὶ ἐνῷ αὐτὰ συμβαίνουν εἰς τὴν θάλασσαν, εἰς τὴν ξηρὰν συνεχίζεται ἡ εἰρηνικὴ ἐκείνη ἐργασία, ἡ ὁποία μεταβάλλει εἰς ἕνα ἀσφαλὲς φρούριον ὅλην τὴν Ἑλλάδα, οἱ στρατιῶται ἀποκτοῦν γνώσεις, πεῖραν, χαλυβδώνουν τοὺς μυῶνας των καὶ θεμελιώνουν τὴν πίστιν ὅτι βασίζονται ἤδη εἰς ἕνα Κράτος τὸ ὁποῖον ξεύρει τί θέλει, μὲ πόρους, ἐπαγρυπνοῦν, ἕτοιμον νὰ διεκδικήσῃ τὰ δικαιώματά του, νὰ ὑπερασπίσῃ τὰ ἐδάφη του, νὰ πράξῃ πᾶν ὅ,τι ἐπιβάλλει ἡ ἐθνικὴ τιμή.

Καὶ τοῦτο, ἀκριβῶς, ὑπῆρξε τὸ μεγαλύτερον εὐεργέτημα, ἡ μεγαλυτέρα ὑπηρεσία ποὺ προσέφερε τὸ Κράτος τῆς 4ης Αὐγούστου εἰς τὴν Ἑλλάδα: τῆς ἐπανέδωσε τὴν πίστιν. Πρὸ αὐτῆς, τόσον ἦτο τὸ ἠθικὸν καταπεπτωκός, τόση ἡ Ἐθνικὴ ἀπονέκρωσις, ὥστε ὑπῆρχον ἄνθρωποι νὰ διακηρύσσουν, ὄχι διότι δὲν ἦσαν πατριῶται, ἢ διότι εἶχον ἀνατρεπτικὰς γνώμας, ἀλλ' ἀπὸ ἁπλῆν ἀπογοήτευσιν: «Τί νὰ τὸν κάμωμεν τὸν στρατόν; Νὰ τὸν διαλύσωμεν». Ἦσαν ὁ ἀντίπους τῶν ἄλλων ἐκείνων πατριωτῶν, οἱ ὁποῖοι ἔβγαζαν λόγους εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος ὅταν ὠργίαζαν αἱ ξέναι προπαγάνδαι εἰς τὴν Ἤπειρον καὶ τὴν Μακεδονίαν καὶ διεκήρυττον ὅτι μόλις τὰ Ἑλληνικὰ στρατεύματα ἀπεβιβάζοντο εἰς τὸ Δυρράχιον, θὰ ἠνοίγετο πρὸ αὐτῶν μία τεραστία λεωφόρος, διότι κανεὶς δὲν θὰ εὑρίσκετο νὰ τ' ἀντικρύσῃ, ἡ ὁποία θὰ διέσχιζε τὴν Ἤπειρον, τὴν Μακεδονίαν, τὴν Θράκην καὶ θ' ἀπέληγεν εἰς τὴν Βασιλίδα. «Μιὰ διασκελιὰ τόπος, διεκήρυσσε καὶ ὁ μακαρίτης Γεννάδιος, ὅταν ἀνηγγέλθη τὸ βουλγαρικὸν πραξικόπημα εἰς τὴν Ἀνατολικὴν Ρωμυλίαν, εἶναι ἀπὸ τὰς Ἀθήνας εἰς τὴν Φιλιππούπολιν». Καὶ ἂν οἱ Ἕλληνες ἤθελον ἀποφασίσει νὰ διασκελίσουν (=νὰ πηδήσουν) ἀπὸ τὰς Ἀθήνας εἰς τὴν Φιλιππούπολιν, δὲν θὰ ἔμενε βουλγαρικὸ ρουθοῦνι. Μὲ παρομοίας ὅμως ἀνοησίας τρεφόμενος ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς εὑρέθη χωρὶς στρατὸν καὶ ἔτσι δὲν ἠμπόρεσε νὰ καταλάβῃ καὶ αὐτὸς τὰ ὀλίγα ποὺ τοῦ παρεχώρησε ἡ συνθήκη τοῦ Βερολίνου καὶ κατὰ τὸ 1897 ἐγράφη ἡ ἱστορία τοῦ ἐξευτελιστικοῦ ἐκείνου πολέμου, ὡς μοιραία συνέπεια τῶν σφαλμάτων μας, τοῦ ἀνετοίμου μας καὶ τῆς ὑποταγῆς τοῦ Κράτους εἰς τοὺς φωνασκοὺς τῆς πλατείας τοῦ Συντάγματος. Ἀντιστρόφως, ἡ

συνειδητοποίησις τῆς κρατικῆς ἐξουσίας καὶ ἡ θετικὴ παρασκευὴ μᾶς ἔφεραν εἰς τοὺς θριάμβους τοῦ 1912 καὶ τοῦ 1913.

Σήμερον, μέσα εἰς ἕνα χρονικὸν διάστημα ὀλίγων δεκάδων μηνῶν, συνετελέσθη μία ἐργασία ἡ ὁποία πρὸ τριμήνου ἀπεδείχθη πόσον ζυγίζει, ὅπως καὶ καθημερινῶς ἀποδεικνύεται. Τώρα δὲν ἀκούει κανεὶς πλέον «τί νὰ κάμωμεν τὸν στρατόν;», ἀλλὰ κάθε φορὰν ποὺ ζοφοῦται ὁ ὁρίζων καὶ ὑψοῦται ὁ κίνδυνος τοῦ πολέμου, ὅλοι μὲ ἕνα στόμα λέγουν: «Τώρα ἔχομεν στρατόν, ἔχομεν κανόνια, ἔχομεν πολεμεφόδια, ἔχομεν ψυχήν, πίστιν. Καὶ ὑπεράνω ὅλων ἔχομεν Κράτος ποὺ δὲν συζητεῖ τὰς ἀποφάσεις του, ἔχομεν Κυβερνήτην φωτεινὸν καὶ τὴν θέλησιν νὰ γράψωμεν ἐποποιΐας καὶ τὰς νέας πανενδόξους σελίδας τῆς Ἑλληνικῆς ἱστορίας. Κανένα δὲν προκαλοῦμεν, ἀπὸ κανένα δὲν ζητοῦμεν τίποτα· ἀλλὰ καὶ εἰς κανένα δὲν θὰ ἐπιτρέψωμεν νὰ ἐπιβουλευθῇ τὴν τιμήν καὶ τὴν ἀκεραιότητά μας».

Αὐτὰ λέγουν καὶ τὴν ἰδίαν ὥραν ἀντικρύζουν εἰς τοὺς δρόμους τὰς φάλαγγας ρωμαλέων στρατιωτῶν καὶ ἀλκίμων ἐφήβων, εἰς τοὺς οὐρανοὺς τὰ ἑλληνικὰ σιδηρᾶ πουλιά, εἰς τὴν θάλασσαν τοὺς χαλυβδίνους ὄγκους, ποὺ καὶ εἰς τὰς ἡμέρας μας ἐχάραξαν μὲ φλογερὰ γράμματα τὴν δόξαν των καὶ εἰς τὴν παλαιὰν ἐποχήν, ὅταν ἦσαν ξύλινα τείχη, πάλιν ἐπρομάχησαν ὑπὲρ ἐλευθερίας, πατρίδος καὶ ἀνθρωπότητος.

Τοῦτο ἂς τὸ ξεύρουν καλὰ τὰ Ἑλληνόπουλα καὶ ὅλος ὁ Ἑλληνισμός: Ὁσάκις ἡ Ἑλλὰς ἦτο ἰσχυρὰ καὶ ἐνεπιστεύετο εἰς τὰς ἰδίας της δυνάμεις, ἡ δάφνη τῆς νίκης ἦτο ὁ ἀχώριστος σύντροφός της. Ὁσάκις ὅμως αἱ ἐσωτερικαὶ διχόνοιαι τὴν ἐξησθένουν, τότε ἀκριβῶς ἤρχιζεν ἡ κατάπτωσις καὶ ἐνεφανίζετο ὁ ξένος κατακτητής. Καὶ εἶναι τοῦτο τόσον γνωστὸν ἀπὸ τὴν ἱστορίαν, ὥστε νὰ μὴ χρειάζεται νὰ ἐπαναληφθῇ ἐδῶ, ἂς ἐνθυμούμεθα ὅμως πάντοτε ὅλοι ὅτι ἡ ρωμαϊκὴ κατάκτησις ἀρχίζει ἀπὸ τὴν ἡμέραν ποὺ ὁ ἐμφύλιος σπαραγμὸς παρέλυσε τὰ νεῦρα τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Τότε ὁ Ρωμαῖος δορυκτήτωρ, ποὺ ἐχρησιμοποίησε μαζὶ μὲ τὴν ἄτεγκτον βίαν καὶ τὴν πανουργίαν καὶ τὸ χρῆμα, τότε ἤρχισε νὰ καταρρίπτῃ τὸ ἓν μετὰ τὸ ἄλλο τὰ ἑλληνικὰ προπύργια. Μὲ ἡνωμένους τοὺς Ἕλληνας ἡ Ἐπανάστασις τοῦ 21 ἐθριάμβευε· μὲ τὴν διχόνοιαν ἤρχισε νὰ πνέῃ τὰ λοίσθια. Διότι δὲν εἶναι ὁ ὄγκος ποὺ κάνει τὴν ἰσχύν. Ὑπῆρξε μοιραῖον διὰ τὴν Ἑλληνικὴν Φυλὴν νὰ προσφέρῃ πολύτιμον αἷμα εἰς τὴν ἄρδευσιν τῶν ξένων φυλετικῶν δένδρων. Ἑκατομμύρια Ἑλλήνων ἔμειναν καὶ ἐξελατινίσθησαν εἰς τὴν Μεγάλην Ἑλλάδα, ἑκατομμύρια εἰς τὴν Ἀφρικὴν καὶ τὴν Ἀσίαν ἐχάθησαν εἰς τοὺς ἱστορικοὺς χρόνους διὰ τὴν Ἑλλάδα, ἑκατομμύρια ἄλλα ἐξερρωσίσθησαν καὶ ἐξερρουμανίσθησαν. Ἡ δυναμικότης ὅμως τοῦ Ἑλληνισμοῦ οὐδέποτε ἐβασίσθη εἰς τὸν μέγαν ἀριθμόν. Ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος κατέκτησε τὸν κόσμον οὐχὶ διὰ τοῦ ὄγκου καὶ τοῦ ἀριθμοῦ, ἀλλὰ διὰ τῆς ποιότητος καὶ τὸ 21 ἤρχισε μὲ πίστιν καὶ ἐλλείψει ὅπλων καὶ σφαιρῶν μὲ σφενδόνας, δρέπανα καὶ ρόπαλα, διὰ ν' ἀπολήξῃ εἰς τὴν Ἑλληνικὴν ἐλευθερίαν τοῦ 1830.

Καὶ τώρα, ἂς τὸ γνωρίζωμεν ὅλοι: Ἐνῷ ἔχομεν ὅλας τὰς ψυχικὰς καὶ πνευματικὰς ἱκανότητας τῶν προγόνων, ἔχομεν καὶ τὸν ὄγκον συμπαραστάτην. Ἡ ἐσφαλμένη ἀπογραφὴ τοῦ 1928 μᾶς παρουσίασεν ἕνα λαὸν μὲ 6.200.000 ψυχῶν, δοθέντος δὲ ὅτι αὐξανόμεθα ἐτησίως κατὰ 100.000, ὁ πληθυσμός μας, μὲ βάσιν πάντοτε τὴν ἀπογραφὴν τοῦ 1928, ὑπερβαίνει τὰ ἑπτὰ ἑκατομμύρια. Οἱ εἰδότες ὅμως μᾶς λέγουν ὅτι ἡ ἀπογραφὴ τοῦ 1928 παρουσίασε τὸν Ἑλληνικὸν πληθυσμὸν μειωμένον κατὰ 25 %. Ἄρα ὁ Ἑλληνικὸς πληθυσμὸς—ὅπως θ' ἀποδείξῃ καὶ ἡ τὸ προσεχὲς ἔτος ἐνεργηθησομένη ἀπογραφή, καὶ ὅπως εἰς ἕνα τῶν ταξιδίων του ἐτόνιζε καὶ ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Κυβερνήσεως—ὑπερβαίνει τὰ ὀκτὼ ἑκατομμύρια. Πολλοὶ ὅμως ὀλιγώτεροι ἐδημιουργήσαμεν τὸ 21 καὶ ἡ Ἑλλὰς τῶν 2 ½ ἑκατομμυρίων τοῦ 1912 ἔγραψε τὸ ἀπαράμιλλον ἔπος τῶν Βαλκανικῶν πολέμων. Τί ἠμποροῦμεν νὰ πράξωμεν ὡς Ἑλλὰς ὀκτὼ ἑκατομμυρίων, ἠμπορεῖ ὁ καθεὶς νὰ φαντασθῇ. Ἀρκεῖ νὰ ὁμονοοῦμεν, διότι ὅπως ἐβροντοφώνησε καὶ ὁ μέγας Ἐθνικὸς ποιητής:

> Μὴν εἰποῦν στὸν στοχασμό τους
> τὰ ξένα Ἔθνη ἀληθινὰ
> ἐὰν μισοῦνται ἀνάμεσό τους
> δὲν τοὺς πρέπει ἐλευθεριά.

Ἀρκεῖ νὰ ἔχωμεν τὸ Κράτος ποὺ ἔχομεν τώρα καὶ τότε ἡ δυναμικότης, ὁ Ἑλληνικὸς αὐτὸς δυναμισμός, ὁ χαλυβδωθεὶς εἰς τὴν πάροδον τῶν χιλιετηρίδων, μὲ συμπαραστάτην τὸν ὄγκον, ἔχει νὰ θαυματουργήσῃ. Δὲν πρόκειται νὰ ἐκκινήσωμεν πρὸς κατακτήσεις· ἔχομεν ὅμως νὰ φυλάξωμεν μίαν κληρονομίαν ποτισμένην μὲ τὸ αἷμα ἀναριθμήτων Ἑλλήνων, τὴν προγονικήν μας δόξαν, τὴν φυλετικήν μας ὕπαρξιν, τὸν πολιτισμόν μας, τὸν διαμορφούμενον τρίτον Ἑλληνικὸν πολιτισμόν. Καὶ ὅλα αὐτὰ δὲν γίνονται μὲ λόγια, μὲ ἀπαισιοδοξίαν, μὲ «τομαροφιλίαν», μὲ ἀπογοήτευσιν. Ὅλα αὐτὰ τὰ ὡραῖα καὶ ὑψηλά, τὰ ὑπερήφανα καὶ λαμπρά, χρειάζονται πειθαρχίαν καὶ ὁμόνοιαν, ἐνθουσιασμὸν καὶ θέλησιν. Τὸ Κράτος τῆς 4ης Αὐγούστου ὀρθῶσαν τὴν θέλησίν του εἰς τὴν ἐπικινδυνοτέραν καμπὴν τῆς Ἑλληνικῆς ἱστορίας, γονιμοποιῆσαν τὰς ἐθνικὰς δυνάμεις, ἐπρόβαλε καὶ πάλιν τὴν Ἑλλάδα εἰς τὸν στίβον τῶν πολιτισμένων Κρατῶν, τῶν Κρατῶν ἐκείνων ποὺ ἔχουν ἕνα ἱστορικὸν προορισμὸν νὰ ἐκτελέσουν.

Ἰσχυρά, πάνοπλος, ἀκτινοβόλος βαδίζει τὸν δρόμον της ἡ Ἑλλάς, στηριζομένη εἰς τὴν νεότητα αὐτὴν ποὺ γνωρίζει νὰ γράφῃ θριάμβους καὶ νὰ ἐπιτελῇ θαύματα, εἰς τὴν νεότητα αὐτὴν ποὺ ἀπετέλεσε τὸ βάθρον καὶ τὸ θεμέλιον τῆς Ἀναγεννήσεως.

Εὐλογημένοι ὅσοι ζοῦν τὰς στιγμὰς αὐτὰς καὶ ὅσοι συντελοῦν εἰς τὸ μέγα ἔργον.

Πρὸς τοὺς Ἐκπαιδευτικοὺς

«Γνωρίζω ὅτι αἱ δυσχέρειαί σας εἶναι πολλαί, ἀλλὰ πρέπει νὰ τὰς ὑπερβῆτε. Δὲν πρέπει τίποτε νὰ ὑπάρχῃ εἰς τὸ ἐσωτερικόν σας, ποὺ νὰ σᾶς δυσκολεύῃ νὰ βαδίσετε ἐπάνω εἰς τὸν δρόμον ποὺ χαράσσει τὸ Κράτος. Πρέπει νὰ βαδίσετε ὅπως θέλει αὐτό. Πρέπει νὰ ἀνυψώσωμεν τὸ ἐθνικὸν φρόνημα τῶν παιδιῶν. Εἰς κάθε περίπτωσιν καὶ εἰς κάθε εὐκαιρίαν ἔχομεν Ἔθνος πλούσιον, μὲ μεγαλουργήματα πολιτικὰ καὶ στρατιωτικὰ καὶ μεγάλην ἱστορίαν. Τὸ Ἔθνος μας ἔδωκεν εἰς ὅλον τὸν κόσμον τὴν σφραγῖδα του. Ὁ σημερινὸς πολιτισμὸς παρήχθη ἐκ τοῦ ἀρχαίου πολιτισμοῦ του. Ἀπὸ ὅλα αὐτὰ θὰ ἀντλῆτε τὰ παραδείγματα τῆς διδασκαλίας σας. Ἐπίσης ζητῶ νὰ ἐργάζεσθε μὲ φρόνημα ἑνιαῖον. Παραλλήλως ζητῶ ν' ἀναπτύξετε τὸ θρησκευτικὸν αἴσθημα τῶν παιδιῶν. Ὅποιος μεταξύ σας δὲν πιστεύει, νὰ φύγῃ. ΑΝΕΥ ΠΙΣΤΕΩΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΙΑΣ ΤΙΠΟΤΕ ΔΕΝ ΓΙΝΕΤΑΙ.

....

Πρέπει τὰ παιδιὰ νὰ τὰ κάμετε πραγματικὰ Ἑλληνόπουλα καὶ Ἑλληνοποῦλες, ἔχετε δὲ διὰ νὰ τὰ ἐνθουσιάσετε μιὰ τέτοια πατρίδα σὰν τὴ δική μας καὶ περισσότερον ὑλικὸ ἀπὸ κάθε ἄλλο Ἔθνος. Γιατὶ μέσα σὲ τρεῖς χιλιάδες χρόνια τὸ Ἔθνος αὐτὸ τὸ δικό μας ἔδωκε τὰ μεγαλύτερα πράγματα. Καὶ πρῶτα πρῶτα τὸ Ἔθνος μας ἐδημιούργησε τὴν βάσιν τοῦ σημερινοῦ Εὐρωπαϊκοῦ πολιτισμοῦ. Ἐπὶ χιλιάδες χρόνια τὸ Ἔθνος ἔδωσε τὰ ὡραιότερα δείγματα ἀνδρείας, ἡρωϊσμοῦ καὶ κατορθωμάτων, τὰ ὁποῖα πραγματικῶς ἐδόξασαν τὴν ἱστορίαν του. Ὅταν ἔχετε τὸ πολύτιμον αὐτὸ ὑλικόν, ἠμπορεῖτε εἰς κάθε μάθημά σας νὰ ὁμιλῆτε στὰ παιδιὰ γιὰ τὸ Ἔθνος ποὺ ἀνήκουν καὶ νὰ τοὺς φέρετε τὰ παραδείγματα γιὰ νὰ τὰ τονώσετε καὶ νὰ τὰ ἐνθουσιάσετε, ὥστε μίαν ἡμέραν καὶ αὐτὰ νὰ μιμηθοῦν τὰ μεγάλα κατορθώματα τῶν προγόνων των.

....

Θέλομεν νὰ κάμωμεν Ἑλληνικὸν Πολιτισμόν. Δὲν θέλομεν ξένους πολιτισμούς. Θέλομεν ἰδικόν μας πολιτισμόν, τὸν ὁποῖον νὰ τὸν ὠθήσωμεν καὶ νὰ τὸν κάμωμεν ἀνώτερον ἀπὸ ὅλους τοὺς πολιτισμοὺς εἰς τὴν ἄκρην αὐτὴν τῆς Εὐρώπης».

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

Στὸ περιθώριον

ΟΙ «ΥΙΟΙ ΤΟΥ ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ»

Ἡ συγκινητικὴ προσπάθεια τῶν ξενητεμένων Ἑλλήνων νὰ διατηρήσουν μὲ κάθε τρόπον στὰ παιδιά τους ἀκέραιον τὸ Ἐθνικόν τους αἴσθημα, ἐδημιούργησεν ὑπὸ τὴν αἰγίδα τοῦ καλλίστου καὶ τόσον πατριωτικῶς δρῶντος ἐν Ἀμερικῇ σωματείου τῆς «Ἀχέπα» τὸν σύνδεσμον τῶν «Υἱῶν τοῦ Περικλέους», ὁ πρῶτος ὅμιλος τῶν ὁποίων μᾶς ἦλθε τὴν προπαρελθοῦσαν Παρασκευὴν 23ην Ἰουνίου διὰ τοῦ νέου ὑπερωκεανείου μας «Νέα Ἑλλάς».

Ἦλθαν νὰ λούσουν τὶς ψυχές τους κάτω ἀπὸ τὰ ζωφόρα νάματα τοῦ Ἑλληνικοῦ οὐρανοῦ, νὰ ἀναπνεύσουν τὸ ἄρωμα τοῦ Ἑλληνικοῦ ὑπαίθρου, νὰ προσκυνήσουν ἀπὸ κοντὰ τὰ ἀρχαῖα ἐρείπια τῆς ἀθανάτου Ἑλλάδος, καὶ νὰ ἴδουν τὴν Νέαν ἀναγεννωμένην Πατρίδα ὑπὸ τὴν πνοὴν τὴν ὁποίαν τῆς ἔδωκεν ἡ 4η Αὐγούστου καὶ ὁ Ἀρχηγὸς καὶ Πατέρας ὅλων τῶν νέων τῆς Πατρίδος.

Ὅπως ἦτο ἑπόμενον, ἡ Ὀργάνωσις τῆς Ἐθνικῆς Νεολαίας τοὺς ὑπεδέχθη μὲ ὅλως ἐξαιρετικὴν χαράν, καὶ τοὺς ἐφιλοξένησε μὲ στοργὴν καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς ἐδῶ παραμονῆς των.

ΔΕΚΑΗΜΕΡΟΝ ΦΘΗΝΕΙΑΣ

Ἡ Ἐθνικὴ Κυβέρνησις τῆς 4ης Αὐγούστου μὲ τὴν μέριμναν τὴν ὁποίαν ἀπὸ τῶν πρώτων βημάτων της ἔδειξε πρὸς τὰς λαϊκὰς τάξεις διὰ τῆς σειρᾶς τῶν προστατευτικῶν μέτρων ἅτινα ἔλαβε καὶ λαμβάνει συνεχῶς, θεσπίζει ἤδη καὶ ἕνα μέτρον τὸ ὁποῖον καὶ τὴν ἐμπορικὴν τάξιν θὰ ἐνισχύσῃ, τὴν ἐποχὴν μάλιστα ταύτην τοῦ ἔτους ὁπότε εἶναι φυσιολογικὴ ἡ ἀπραξία τοῦ ἐμπορίου, καὶ τὸ καταναλωτικὸν κοινὸν θὰ ὠφελήσῃ διὰ τῆς προμηθείας εἰδῶν εὐθηνῶν.

Ἡ ὑπὸ τὴν κρατικὴν αἰγίδα δημιουργουμένη οὕτω ἐμποροπανήγυρις αὐτὴ ἐνέχει ὅλην τὴν ἀξίαν τῆς διηνεκοῦς προσπαθείας τοῦ Κράτους τῆς 4ης Αὐγούστου διὰ τὴν κοινὴν εὐημερίαν.

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΔΑΦΝΩΝ

Τὸ Βασιλικὸν Θέατρον, τὸ ὁποῖον μετὰ τὰς τόσον ἐπιτυχεῖς παραστάσεις του εἰς τὸ Λονδῖνον ἐπεσκέφθη καὶ τὴν Φραγκφούρτην, ὅπου ἔδρεψε νέας δάφνας, εἰς τὸ Βερολῖνον ὅπου ἤδη εὑρίσκεται ἔδωκε εἰς πρώτην παράστασιν τὴν «Ἠλέκτραν» τὸ ἑσπέρας τῆς παρελθούσης Κυριακῆς. Ἡ πνευματικὴ μητρόπολις τῆς Γερμανίας ἐπεφύλαξε, κατὰ τὰς ἐκεῖσε πληροφορίας, τὴν πλέον ἐνθουσιώδη ὑποδοχὴν εἰς τὸν ἐκπροσωπευτικὸν τοῦ Ἐθνικοῦ μας Θεάτρου θίασον. Ὁ δὲ Γερμανικὸς τύπος ἐξέφρασε τὴν γενικὴν κατάπληξιν τῶν Γερμανῶν διὰ τὰς κολοσσιαίας, ὡς τὰς ὀνομάζει, προόδους τοῦ Ἑλληνικοῦ Θεάτρου.

ΤΟ ΘΑΥΜΑ

Ἀπὸ τὸν θερμὸν καὶ συγκινητικὸν λόγον ποὺ ἐξεφώνησεν ὁ Ἀρχηγὸς εἰς τὸ μέγα γεῦμα ποὺ παρετέθη πρὸς τιμήν του ἀπὸ ἀντιπροσωπείας ὅλων τῶν στρωμάτων καὶ ὅλων τῶν προελεύσεων τῶν ἐποίκων Ἑλλήνων τῆς Ἰωνίας, τοῦ Πόντου, τῆς Θράκης, τοῦ Καυκάσου τὸ βράδυ τῆς περασμένης Δευτέρας, δὲν ἠμπορεῖ νὰ μείνῃ ἀσχολίαστον τὸ σημεῖον ἐκεῖνο, ὅπου ἀνασκοπῶν τὸ ἔργον τῆς ἀποκαταστάσεως τοῦ ἐκριζωθέντος ἐκ τῶν προαιωνίων ἑστιῶν του Ἑλληνισμοῦ, τὸ ἐχαρακτήρισεν ὡς «θαῦμα τῆς ζωτικότητος καὶ τῆς ἀντοχῆς» τῶν λαϊκῶν ὄγκων, τόσον τῶν γηγενῶν ὅσον καὶ τῶν ἐποίκων καὶ ὡς θαῦμα τῆς μεγαλουργοῦ ἀλληλεγγύης τοῦ Ἔθνους. Ὄντως, ὅσον καὶ ἂν εἶναι πεπερασμένη ἡ δύναμις τῆς μνήμης εἰς τὸ νὰ διατηρῇ ἔντονον τὸ χρῶμα τῶν γεγονότων, εἰκόνες ὅπως ἐκεῖναι τῶν θλιβερῶν φθινοπωρινῶν ἡμερῶν τοῦ 22 καὶ τῶν χειμερινῶν τοῦ 23 δὲν εἶναι ἀπὸ αὐτὰς ποὺ ἠμποροῦν ν' ἀναπολοῦνται χωρὶς συγκίνησιν. Καὶ αἱ εἰκόνες ἐκεῖναι μόνον ὁ πρόλογος καὶ ἡ ἀπαρχή, δραματικὴ ἀπαρχὴ ἑνὸς ἔπους, ποὺ ἐγράφη μὲ μόχθον σκληρότατον, μὲ ἱδρῶτα καὶ αἷμα εἰς τὴν μακεδονικὴν καὶ εἰς τὴν θρακικὴν ὕπαιθρον καὶ εἰς τὰς πόλεις, ἑνὸς ἔπους ποὺ εἴτε εὕρῃ τὸν ψάλτη του καμμιὰ φορά, εἴτε ὄχι, θ' ἀποτελῇ διὰ τοὺς αἰῶνας τὴν πηγὴν μιᾶς νέας περιόδου τῆς ἑλληνικῆς ἱστορίας. Εἴμεθα πολλοὶ σύγχρονοι ὅλοι μας, ἐζήσαμε ἀπὸ πολὺ κοντὰ τὴν δραματικὴν περίοδον τῆς μεγάλης μετοικεσίας καὶ μᾶς εἶναι πολὺ δύσκολον νὰ συλλάβωμε τὴν προοπτική της. Μόνον ἐὰν ἀναλογισθῶμεν ἠρέμως ὅτι προσεθέσαμεν ἀποτόμως εἰς τὸν παλαιὸν πληθυσμὸν τῆς Χώρας νέον, ἰσούμενον περίπου πρὸς τὸ ἓν τρίτον αὐτοῦ, ὅτι ἐπετύχαμε τὴν ἀποκατάστασιν τοῦ πληθυσμοῦ τούτου καὶ τὴν παραγωγικήν του ἀπορρόφησιν ἐντὸς ὀλίγων ἐτῶν καὶ μὲ πενιχρότατα μέσα, ἐὰν ἀναπολήσωμεν ὅτι αὐτὸ ἔγινε μέσα εἰς μίαν πολιτικὴν ἀτμόσφαιραν ἀσφυκτικήν, μὲ τὸν ἀρχικὸν πληθυσμὸν τῆς Χώρας χρονίως καὶ ὀξύτατα διχασμένον, μὲ τὸ φρόνημα τοῦ λαοῦ βαθύτατα τραυματισμένον ἀπὸ τὴν ἀδόκητον ἧτταν καὶ τὸ ὄχι ὀλιγώτερον σπουδαῖον, εἰς μίαν ἐποχὴν παγκοσμίου ἠθικῆς καταπτώσεως καὶ γενικῆς παρακμῆς, εἶναι δυνατὸν νὰ ἐκτιμήσωμεν τὴν ἀξίαν τοῦ κατορθώματος, κατορθώματος ἡ τιμὴ τοῦ ὁποίου καὶ ἡ δόξα ἀνήκει ἐξ ὁλοκλήρου εἰς τὸν λαὸν τὸν Ἑλληνικόν, εἰς τοὺς παλαιοὺς καὶ πρὸ παντὸς εἰς τοὺς νέους κατοίκους τῆς Χώρας.

Θὰ ἐκτιμήσωμεν τὴν ἀξίαν αὐτοῦ τοῦ κατορθώματος, ἐὰν φαντασθῶμεν πρὸς στιγμὴν τί θὰ συνέβαινεν εἰς τὴν πλουσίαν καὶ εὐδαίμονα Μεγάλην Βρεταννίαν λ.χ. ἐὰν ἐκαλεῖτο αἰφνιδίως ν' ἀντιμετωπίσῃ τὴν συρροήν, τὴν στέγασιν καὶ ἀποκατάστασιν ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς ἐπικρατείας της πληθυσμοῦ 15 ἑκατομμυρίων, ἢ τὴν δικαίως ἐγκαυχωμένην διὰ τὸ ὀργανωτικόν της δαιμόνιον Γερμανίαν, ἐὰν ἐκαλεῖτο ν' ἀντιμετωπίσῃ τὸ πρόβλημα τῆς ἐγκαταστάσεως 20 ἑκατομμυρίων Γερμανῶν προερχομένων ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ.

Ὅλοι μας γνωρίζομεν τὰς θυσίας καὶ τὰ πένθη τὰ ὁποῖα ἐστοίχισεν εἰς τὸν Ἑλληνισμὸν ἡ λύσις τοῦ πρωτοφανοῦς αὐτοῦ διὰ τὴν ἱστορίαν προβλήματος. Σήμερον ὅμως ἠμποροῦμε νὰ διατεινώμεθα ἀδιστάκτως ὅτι ἡ λύσις ἐδικαίωσε τὰς θυσίας καὶ τὰ πένθη καί, ἀκόμη περισσότερον, ὅτι ἡ λύσις αὐτή, ἀποτέλεσμα τῆς ψυχικῆς ἀλκῆς τοῦ Ἔθνους μᾶλλον παρὰ τῶν ὑλικῶν μέσων ποὺ διεθέσαμε, ἦτο καὶ αὐτὴ ἔν τινι μέτρῳ προπαρασκευαστικὴ τῆς

Οἱ «Υἱοὶ τοῦ Περικλέους» καταθέτοντες στέφανον εἰς τὸν Ἄγνωστον Στρατιώτην.

ΣΥΝΕΙΔΗΣΙΣ ΣΩΜΑΤΟΣ

Αἱ ἐφημερίδες ἐσχολίασαν πάλιν πολὺ θερμὰ καὶ εἰς τόνον ἐνθουσιαστικὸν τὴν πρᾶξιν τῶν Φαλαγγιτῶν, ποὺ ἐπρωτοστάτησαν εἰς τὴν κατάσβεσιν τῆς πυρκαϊᾶς ποὺ ἠπείλησε νὰ καταστρέψη τὸ δάσος, κοντὰ εἰς τὸ Λαύρειον. Εἶναι φυσικὰ ἰδιαιτέρα ἱκανοποίησις διὰ τὴν διοίκησιν τῆς Ὀργανώσεως καὶ ἀφορμὴ ἐγκαυχήσεως διὰ κάθε Φαλαγγίτην τὸ γεγονὸς ὅτι ὁλοένα καὶ πιὸ συχνὰ δίδονται ἀφορμαὶ ἐγκωμιασμοῦ ἔργων καὶ πράξεων μεμονωμένων ἢ ὁμαδικῶν τῶν νέων ποὺ ἀνήκουν εἰς τὴν Ὀργάνωσιν. Δὲν θὰ ὑποστηρίξωμεν ὅτι ἦτο ἀνύπαρκτον εἰς τὴν Ἑλλάδα τὸ αἴσθημα τῆς ἀλληλεγγύης τῆς ἀτομικῆς ἢ τῆς κοινωνικῆς. Θὰ ἦτο κάτι περισσότερον ἀπὸ ἀδικία, θὰ ἦτο ἀναλήθεια. Ὅσον εἶναι ἀληθὲς ὅτι ὁ Ἕλλην εἶναι ἀτομιστής, καὶ μάλιστα μὲ ἔκδηλα τὰ σημεῖα τῆς ὑπερτροφίας, γεγονὸς εἶναι ἐπίσης ὅτι ὁ Ἕλλην εἶναι αἰσθηματίας καὶ ἡ εὐαισθησία του καὶ ἡ ἱκανότης του νὰ συμπάσχη μὲ τοὺς ὁμοίους του καὶ μὲ τὸ σύνολον τὸν προφυλάττει καὶ τὸν ἀσφαλίζει ἐναντίον τῶν ἀντικοινωνικῶν ἐκδηλώσεων τοῦ ἀτομισμοῦ του. Ἐπίσης ἡ ἀνθρωπιά του εἶναι ἕνα ἄλλο στοιχεῖον ποὺ ἐπιτρέπει εἰς τὸν Ἕλληνα νὰ ἐκτιμᾷ ὀρθῶς τὰς συνεπείας μιᾶς ζημίας ἢ καταστροφῆς, ποὺ ἐνῷ δὲν πλήττει κανένα ἄτομον ἀμέσως, ζημιώνει ὅμως τὴν ὁλότητα. Δι᾿ ὅλους αὐτοὺς τοὺς λόγους, τὸ ἔνστικτον τῆς ἀμύνης κατὰ τοῦ κακοῦ, δὲν ἔπαυσε νὰ λειτουργῇ ὀξὺ καὶ διαυγὲς ἀλλὰ καὶ ἀποτελεσματικὸν εἰς τὴν Ἑλλάδα. Δὲν εἶναι κατὰ συνέπειαν νέον φαινόμενον εἰς τὴν ζωήν μας ἡ ὁμαδικὴ ἀντίδρασις κατὰ τοῦ κακοῦ. Ἂν δὲ μαζὶ μὲ τὰς ἐφημερίδας ἔχωμεν καὶ ἡμεῖς τὴν γνώμην ὅτι ἀξίζει νὰ ἐξαίρωνται καὶ νὰ ἐπαινοῦνται αἱ ἐκδηλώσεις τῶν νέων τῆς Ὀργανώσεως, ποὺ τοὺς βλέπομε πότε εἰς τὴν μίαν, πότε εἰς τὴν ἄλλην περίπτωσιν νὰ σπεύδουν ἡνωμένοι ὡς εἷς ἄνθρωπος ἐκεῖ ὅπου τοὺς καλεῖ τὸ καθῆκον εἴτε πρόκειται νὰ βοηθήσουν μεμονωμένα ἄτομα ποὺ τὰ ἔπληξε θεομηνία ἢ ἄλλο ἀτύχημα, ἢ νὰ περισώσουν ἀγαθὰ ἀνήκοντα εἰς τὸ σύνολον, τὸ κάμνομε διότι θέλομε νὰ γίνῃ συνείδησις ὅλης τῆς Ὀργανώσεως καὶ σύνθημά της τὸ ν᾿ἀμύνεται παντοῦ, προκινδυνεύουσα ἐν ἀνάγκῃ, ὑπὲρ παντὸς ὅ,τι ἀποτελεῖ κοινὸν ἀγαθόν. Θέλομεν ἀκόμη αὐτὴ ἡ προθυμία τῶν νέων, τοῦ νὰ σπεύδουν ὅπου παρουσιάζεται κίνδυνος ἐπαπειλῶν ἄτομα ἢ ὁμάδας, ν᾿ ἀποτελέσῃ τὴν ἠθικὴν σύνδεσιν τῶν μελῶν τῆς Ὀργανώσεως, μίαν σύνδεσιν πολὺ στερεωτέραν ἀπὸ τὴν ἐπιβολὴν τῆς πειθαρχίας καὶ τῶν κανονισμῶν. Ὅταν αὐτὸς ὁ ἠθικὸς δεσμὸς θὰ ἔχῃ ἐμπεδωθῆ τόσον, ὥστε ἡ ἀντίδρασις κατὰ τοῦ κακοῦ νὰ γίνῃ ἔθος καὶ νὰ ἐκδηλοῦται καὶ νὰ λειτουργῇ αὐτομάτως ὡς ἔνστικτον, τότε θὰ ἠμποροῦμε νὰ ποῦμε ὅτι οἱ ἀντικειμενικοὶ σκοποὶ τῆς Ὀργανώσεως ἔχουν πραγματοποιηθῆ.

καθολικωτέρας προσπαθείας τῆς ἀναληφθείσης ὑπὸ τοῦ Ἔθνους ἀπὸ τῆς 4ης Αὐγούστου 1936. Διότι διὰ νὰ ἐπιχειρηθῆ εἰς τὸ πολιτικὸν ἐπίπεδον ὅ,τι ἐπεχειρήθη τὴν 4ην Αὐγούστου, ἡ ἀνανέωσις δηλ. τοῦ Κράτους, ἔπρεπε νὰ εἶχε προηγηθῆ εἰς τὰ βάθη τῆς ψυχῆς τοῦ λαοῦ ἡ ἀνανέωσις τῆς πίστεώς του εἰς τὸν ἑαυτόν του καὶ εἰς τὸ μέλλον του καὶ δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι εἰς τὴν ἀνανέωσιν τῆς πίστεως αὐτῆς ἡ συμβολὴ τῆς ἐπιτυχοῦς λύσεως τοῦ προβλήματος τῆς ἀποκαταστάσεως τῶν ἐποίκων Ἑλλήνων δὲν ἦτο καθόλου μικρά.

Οἱ «Υἱοὶ τοῦ Περικλέους» καταθέτοντες στέφανον εἰς τὸν Ἄγνωστον Στρατιώτην.

Στό περιθώριον

ΠΟΤΕ ΑΛΛΟΤΕ

Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν ἔληξαν εἰς τὸ Παναθηναϊκὸν Στάδιον οἱ τριακοστοὶ Πανελλήνιοι ἀγῶνες ποὺ ὠργάνωσεν ὁ σύνδεσμος τῶν ἀθλητικῶν σωματείων.

Τὸ φίλαθλον κοινὸν τῆς Ἑλληνικῆς Πρωτευούσης ἐγέμισε πάλιν κατὰ χιλιάδας τὰς κερκίδας τοῦ πρώτου Ἑλληνικοῦ στίβου καὶ ἐχειροκρότησε τὸ ξαναζωντάνευμα τῆς εὐγενεστέρας τῶν ἐθνικῶν μας παραδόσεων.

Τετρακόσιοι ἔφηβοι ἀπὸ τὴν ἔσω καὶ ἔξω Ἑλλάδα, νεαροὶ βλαστοὶ ἀπὸ τὶς ἀκμάζουσες ἑλληνικὲς παροικίες τῆς Αἰγύπτου καὶ τῆς Κύπρου, μαζὶ μὲ τοὺς νέους τῆς ἀναγεννωμένης Ἐλευθέρας Πατρίδος ἐπαρουσίασαν ἕνα σύνολον, μὲ τὴν τρανωτέραν ἀπόδειξιν τῆς συνεχείας τοῦ ἀρχαίου πνεύματος καὶ τῆς ἀδιασπάτου ἑνότητος τῆς φυλῆς μας.

Οὐδέποτε ἄλλοτε αἱ νέαι Ἑλληνικαὶ γενεαὶ εὑρῆκαν ἀσφαλῶς ἀτμόσφαιραν καταλληλοτέραν νὰ ἀναπτύξουν ὅλας τὰς ἱκανότητας ἐκείνας εἰς ὅλα τὰ πλαίσια τῆς ἐθνικῆς δράσεως ἀπὸ ἐκείνην τὴν ὁποίαν τοὺς δίδει ἡ πνοὴ τῆς 4ης Αὐγούστου διὰ νὰ συνεχίσουν τοὺς εὐγενεῖς ὑπὲρ τοῦ κοτίνου ἀγῶνας, ἀλλὰ καὶ ποτὲ ἡ Ἑλληνικὴ νεότης δὲν εὗρεν ὁδηγητὴν πρὸς τὰς εὐγενεῖς Ἐθνικὰς Λεωφόρους πιὸ θερμόν, πιὸ ἐμπνευσμένον ἀπὸ Ἐκεῖνον τὸν ὁποῖον ὅλοι οἱ νέοι ὀνομάζουν σήμερον Πατέρα καὶ Ἀρχηγόν.

ΕΚ ΤΗΣ ΠΕΡΙΟΔΕΙΑΣ ΤΩΝ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΩΝ ΜΑΣ

Ἡ Διεύθυνσις τοῦ περιοδικοῦ ἐν τῇ ἐπιθυμίᾳ της νὰ παρακολουθήσῃ ἐκ τοῦ σύνεγγυς τὴν κυκλοφορίαν εἰς τὰς ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα Περιφερειακὰς Διοικήσεις τῆς Ε.Ο.Ν. καὶ νὰ ὀργανώσῃ ταύτην, ὥστε ἅπαντα τὰ μέλη νὰ λαμβάνωσιν εὐχερῶς καὶ ἀνελλιπῶς τὰ τεύχη καὶ κατὰ τὴν θερινὴν περίοδον, ἀπέστειλεν ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα ἀντιπροσώπους του, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ τὸν ἐκ τῶν Ἐποπτῶν τοῦ περιοδικοῦ κ. Ἄγγ. Μεταξᾶν, οὗτινος τὰς ἐντυπώσεις ἐκ τῆς περιοδείας του ταύτης ἠρχίσαμεν δημοσιεύοντες ἀπὸ τοῦ προπαρελθόντος τεύχους καὶ θὰ συνεχίσωμε εἰς τὸ προσεχές.

Ἐντυπώσεις ἀπὸ μιὰ περιοδεία

Η ΝΕΟΛΑΙΑ ΤΩΝ ΙΟΝΙΩΝ

Ἄποψις Ζακύνθου

Εἴπαμε στὸ προηγούμενο τεῦχος τῆς «Νεολαίας» πώς, στὸ πρόσταγμα τοῦ ἀρχηγοῦ, ἡ ἀρρωστιάρικη, ἡ παραστρατημένη Νεολαία τῆς Ἠπείρου ξεσηκώθηκε καὶ δημιούργησε τὶς φάλαγγες τῆς Ε. Ο. Ν. καὶ τώρα μὲ τὸ κεφάλι ὑψηλά, μὲ συναίσθησι πὼς ἀνήκει σ' ἕνα Κράτος ἰσχυρὸ καὶ σεβαστό, βαδίζει ὑπερήφανη γιὰ τὴν Ἐθνική της καταγωγή, ποὺ εἶναι γι' αὐτὴν τὸ μεγάλο της καύχημα.

Μὰ γιὰ τὴ Νεολαία τῆς Κερκύρας, τῆς Κεφαλληνίας καὶ τῆς Ζακύνθου δὲν συμβαίνει τὸ ἴδιο, ὄχι, βέβαια, σὲ ὅ,τι ἀφορᾷ τὰ ἀποτελέσματα,— γιατὶ τὸ Ἐθνικὸ ξύπνημα τῆς Νεολαίας παρουσιάζεται παντοῦ μὲ ἔντασι—ἀλλὰ σχετικὰ μὲ τὶς συνθῆκες ποὺ ξεκίνησαν στὸ μεγάλο τους Ἐθνικὸ ξεσήκωμα.

Οἱ κάτοικοι καὶ τῶν τριῶν αὐτῶν νησιῶν δὲν ἔζησαν τὴν πρωτόγονη κατάστασι πολλῶν Ἠπειρωτικῶν χωριῶν.

Τὰ παιδιὰ καὶ τῶν τριῶν μεγάλων νησιῶν—καὶ βέβαια ὅλων τῶν μικροτέρων— δὲν ἦσαν τὰ παιδιὰ ποὺ ἀποδεκάτιζε ἡ ἑλονοσία καὶ ἡ φθίσις, οὔτε τὰ παιδιὰ ποὺ γιὰ μοναδική τους τροφὴ εἶχαν τὴν μπομπότα.

Ζοῦσαν σὲ πολιτισμὸ ἀσφαλῶς ἀνώτερο!...

Μὰ αὐτὸ ἴσως-ἴσως ἦταν ἡ ἀφορμὴ ποὺ τὸ μίασμα τὸ κομμουνιστικὸ εἶχε ἀρκετὰ καλλιεργηθῆ στὶς ψυχὲς τῶν παιδιῶν τῶν Ἰονίων νήσων. Ἕνα παιδί, ποὺ σὲ πολιτισμὸ στέκεται κάπως ὑψηλότερα, ποὺ δὲν τὸ ἀπασχολοῦν πολλὰ ζητήματα, καὶ δὲν εἶναι ὅπως τὸ ὀρεσίβιο Ἠπειρωτάκι εὐχαριστημένο μὲ ἕνα κομματάκι καλαμποκίσιο ψωμί, ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ ἰδανικά. Καὶ τὰ ἰδανικὰ αὐτὰ ποὺ δὲν τὰ εὕρισκε στὸ σχολεῖο του, ποὺ δὲν τὰ εὕρισκε στὸ προαυγουστιανὸ Κράτος, τὰ εὕρισκε στὶς κουμουνιστικὲς διδασκαλίες, ποὺ τὸν γαλβάνιζαν μὲ τὰς ἐπαγγελίας τοῦ κομμουνιστικοῦ παραδείσου...

Κι' ἔτσι ἡ Νεολαία τῶν Ἰονίων νήσων εἶχε γίνει τὸ παρανάλωμα τῆς κομμουνιστικῆς πυρκαϊᾶς ποὺ ρόγγιζε τὶς Ἑλληνικὲς ἐπαρχίες, καὶ ποὺ τὰ δῆθεν ἀντικομμουνιστικὰ μέτρα τῶν Κυβερνήσεων δὲν ἦταν τίποτ' ἄλλο ἀπὸ τὸ δυνατὸ ἀεράκι ποὺ ἀντὶ νὰ σβύνη, βοηθοῦσε τὴν ἐξάπλωσι τῆς φωτιᾶς...

Κι' ἔτσι, παντοῦ, οἱ κομμουνιστικοὶ πυρῆνες, στὸ σχολεῖο, στὸ ἐργοστάσιο, στὴν παραμικρὴ δουλειά, ἀπὸ τὸ μπακαλόπαιδο ἴσια μὲ τὸν ἐξελιγμένο ἐμποροϋπάλληλο τοῦ Ἐμπορικοῦ καὶ τῆς Ἀνωνύμου Ἑταιρείας, γκρέμιζαν στὶς νεανικές των ψυχὲς τὰ ἰδανικὰ τῆς θρησκείας, τῆς πατρίδος καὶ τῆς οἰκογενείας...

Μὰ φύσησε ὁ ἄνεμος τῆς 4ης Αὐγούστου. Εἶχε τὴν δύναμι νὰ σβύση τὴν πυρκαϊὰ κι' ἀπὸ τὴν τέφρα της ν' ἀναγεννήση μιὰ ἄλλη Νεολαία... Καὶ σήμερα στὰ νησιὰ τοῦ Ἰονίου δὲν ζοῦν πιὰ τὰ παιδιὰ μὲ τὶς ἀρρωστημένες ψυχές. Ζοῦν παιδιὰ γεμᾶτα ὑγεία ψυχικὴ ποὺ θυμήθηκαν πὼς εἶναι ἀπόγονοι τῶν μεγάλων προγόνων, ὅπως τοῦ Καποδίστρια, τοῦ Ἀρμένη Βράϊλα, τοῦ Σολωμοῦ, τῶν Μεταξάδων, τοῦ Κάλβου, τοῦ Λασκαράτου, τοῦ Βαλαωρίτη καὶ τόσων ἄλλων λαμπρῶν ἀστέρων ποὺ δόξασαν τὸ Ἑλληνικὸ στερέωμα στὰ δύσκολα χρόνια τῆς Ἐθνικῆς ὑποδουλώσεως...

Δὲν λησμονοῦν ποτὲ οἱ νέοι πιὰ τῶν νήσων πὼς αὐτοὶ εἶναι οἱ ἀπόγονοι τῶν Ριζοσπαστῶν ποὺ ἀπέθνησκαν γιὰ τὴν Ἐθνικὴ ἐλευθερία τῆς Ἑπτανήσου. Δὲν λησμονοῦν πὼς εἶναι ἀπόγονοι τῶν νικητῶν τοῦ Λάλα.

Σχηματισμοὶ Κερκύρας

Καὶ πολὺ περισσότερο ἔχουν νοιώσει πολὺ καλὰ οἱ νέοι τῆς Ἑπτανήσου πὼς ἀπὸ ἐκεῖ κατάγεται κι' ὁ Μεγάλος Κυβερνήτης ποὺ κατευθύνει σήμερα τὶς τύχες τῆς Ἑλλάδος καὶ ποὺ εἶναι δικός τους ὁδηγὸς στὴ δημιουργία μιᾶς ἀληθινὰ Ἑλληνικῆς Νεολαίας.

Ἀκριβῶς διὰ τὸν λόγον αὐτὸν αἱ τάξεις τῶν φαλάγγων τῆς Ε.Ο.Ν. καὶ τῶν ἀρρένων καὶ τῶν θηλέων εἶναι ὑπερπλήρεις. Καὶ τὰ παιδιά, μὲ ἐνθουσιασμὸ καὶ αὐτοπεποίθησι, προσέρχονται στοὺς τομεῖς τους γιὰ νὰ διαδηλώσουν τὴν ἀπόφασί τους νὰ γίνουν «πολλοὶ καλλίτεροι» ἀπὸ τὶς γενεὲς ποὺ προηγήθηκαν ἀπ' αὐτούς, γιὰ νὰ δοξάσουν τὴν Ἑλλάδα...

Βέβαια, μπορεῖ τὸ ἔργον νὰ μὴ συνεπληρώθη ὁλότελα σ' ὅλη τὴν Ἑπτάνησο. Εἶναι ἀλήθεια πὼς σὲ μερικὰ μέρη, ὅπως στὴν Κεφαλληνία, ἡ πρόοδος γίνεται μὲ κάποια βραδύτητα. Αὐτὸ ὅμως δὲν σημαίνει πὼς ἡ πρόοδος αὐτὴ δὲν εἶναι καὶ σταθερή!... Μπορεῖ ἀκόμη νὰ ὑπάρχουν πράγματα πρὸς ὁλοκλήρωσιν καὶ δυσκολίες, ποὺ νὰ μὴ κατέστη εὔκολο νὰ ὑπερνικηθοῦν.

Μὰ ὅ,τι καὶ νὰ συμβαίνη μιὰ εἶναι ἡ ἀλήθεια! Ἡ Νεολαία στὴν Ἑπτάνησο φλέγεται ἀπὸ ἐνθουσιασμό, αὐτοπεποίθησι, αἰσιοδοξία καὶ πίστι πρὸς τὸν Βασιλέα καὶ τὸν Ἀρχηγό! Καὶ τὸ καλλίτερο:

Ἡ ψυχὴ τῆς Ἑλληνικῆς Νεολαίας δὲν λησμονάει πὼς ἐπλάσθη Ἑλληνική.

Ἀγγ. Μεταξᾶς

Ἐπιθεώρησις Φάλαγγος Ληξουρίου

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟΝ καὶ ἡ νεανικὴ ψυχή

Πέρυσι τὸν χειμῶνα ὅταν ὁ θίασος Ἀνδρεάδη ἀπεφάσισε νὰ δώση μερικὲς παραστάσεις, ἀποκλειστικῶς γιὰ τὰ παιδιά, ἐγεννήθη ἕνα ἀπρόοπτο ζήτημα. Ὁ θίασος ἄρχισε τὶς παραστάσεις του μὲ τὸν «Μικρὸ λόρδο», ἕνα ἀγγλικὸ ἔργο, ἀληθινὰ μορφωτικὸ καὶ λαμπρὸ ἀπὸ κάθε πλευρὰ ἔργο, πάντως ὅμως ἀγγλικό.

Καὶ τὴ λεπτομέρεια αὐτὴ ἔσπευσαν νὰ τὴν τονίσουν ὄχι μόνον ὅσοι θὰ ἠμποροῦσαν νὰ ἔχουν ἄμεσον ἐνδιαφέρον, γιὰ νὰ μὴν πῶ συμφέρον, ἀλλὰ καὶ ὅλοι ὅσοι προσέχουν σὰν πατέρες, ἢ σὰν πνευματικοὶ ἄνθρωποι τὸ ζήτημα τῆς μορφώσεως τοῦ παιδιοῦ. Καὶ τὴν ἐτόνισαν ὄχι ἄδικα. Ἕνα ξένο ἔργο γιὰ παιδιὰ ἠμπορεῖ νὰ βασίζεται περίφημα στὰ κοινὰ θεμέλια τῆς ἠθικῆς, τῆς εὐθύτητος, τῶν ὑγιῶν ἀντιλήψεων, θὰ τοῦ λείπη ὅμως πάντα ὅ,τι ἀνταποκρίνεται πρὸς τὰ ἰδιαίτερα χαρακτηριστικὰ ἑνὸς Ἔθνους, θὰ τοῦ λείπουν ἐκεῖνα ποὺ ἀποτελοῦν τὴν ἀφορμὴ τῆς ὑπερηφανείας ἢ ἐγκαυχήσεως μιᾶς φυλῆς.

Παράλληλα πρὸς τὶς παρατηρήσεις αὐτές, ἀνεπτύσσετο καὶ μιὰ ἄλλη πολὺ γενικώτερη: Δὲν ὑπάρχουν τάχα Ἑλληνικὰ ἔργα γιὰ παιδιά; Ὁ θίασος Ἀνδρεάδη μὲ τὸ ν' ἀνεβάση ἀγγλικὸ παιδικὸ ἔργο ἐτάσσετο μ' ἐκείνους ποὺ πιστεύουν ὅτι τὸ ἑλληνικὸ δραματολόγιο γιὰ παιδιὰ εἶναι πολὺ περιωρισμένο, ἢ τοὐλάχιστο πολὺ κατωτέρας ποιότητος. Κι' αὐτὸ ἔδωσε ἀφορμὴ σὲ μερικὲς ἐπικρίσεις ποὺ μένουν πάντοτε ἄσκοπες ἂν δὲν συνοδευθοῦν ἀπὸ τὴν ἀπόδειξι ὅτι ἡ ἐπίκρισι στηρίζεται στὴν ἀλήθεια καὶ στὸ οὐσιαστικὸ γεγονός. Οἱ ἐπικριταὶ ἀνέφεραν ὡρισμένα ἔργα ποὺ ἦσαν λαμπρὰ στὴν ἐποχή τους, ἄλλα ποὺ ἐσημείωσαν ἐπιτυχία κατὰ καιροὺς καὶ ἄλλα των ἐλάχιστοι ἤξεραν ὅτι ὑπάρχουν. Τὸ γενικὸ ὅμως συμπέρασμα ἦταν πὼς οὔτε παιδικὸ δραματολόγιο ὑπάρχει στὸν τόπο μας, οὔτε παιδικὸ θέατρο.

Νὰ ἐξηγοῦμαι ὅμως: ἐννοῶ τὸ ὠργανωμένο, μὲ μέσα καὶ ἐφόδια θέατρο καὶ ὄχι λαμπρὲς προσπάθειες, ὅπως τῆς κ. Ἀντιγόνης Μεταξᾶ ἔξαφνα.

Στὸ κεφάλαιο αὐτὸ θὰ ἤθελα νὰ ἐπιστήσω τὴν προσοχὴ τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας, γιατὶ πιστεύω πὼς ἡ ἀποστολὴ τοῦ θεάτρου στὴν ἀναμόρφωσι ἢ τὴν ψυχικὴ διαμόρφωσι ἑνὸς λαοῦ ἔχει πρωταρχικὴ ἀξία. Τὸ θέατρο μιλᾶ στὴν ψυχὴ μεγάλων καὶ μικρῶν καὶ μποροῦμε νὰ τὸ δεχθοῦμε σὰν γεγονὸς μὴ ἐπιδεχόμενο διάψευσι ὅτι περισσότερο θὰ μιλᾶ στὴν ψυχὴ τῶν μικρῶν, ἀφοῦ τόσο μιλᾶ στὴν ψυχὴ τῶν μεγάλων. Τὰ θεατρικὰ χρονικὰ διασώζουν τὴν ἀνάμνησι ἑνὸς χαρακτηριστικοῦ ἐπεισοδίου: Στὰ πρῶτα χρόνια τῆς βασιλείας τοῦ Ὄθωνος καὶ στὸ περίπυστο θέατρο Μπούκουρα, ἐδίδετο ἀπὸ ἕνα ἐρασιτεχνικὸ θίασο φοιτητῶν ὁ «Κωνσταντῖνος Παλαιολόγος»[1] ποὺ ἐδόθη στὰ 1834 γιὰ πρώτη φορὰ στὴν Κέρκυρα «ἀπὸ φιλομούσους νεανίας» καὶ ἐξήγειρε ἀφάνταστο ἐνθουσιασμό. Σ' ἕνα ἀπὸ τὰ θεωρεῖα τοῦ θεάτρου Μπούκουρα ἦταν καὶ ὁ Κρητικὸς ὁπλαρχηγὸς Κριάρης, στὸν ὁποῖον ἔκαμε τόσην ἐντύπωσι τὸ ἔργο, ὥστε τὴν ὥρα ποὺ ὁ Μωάμεθ προκαλεῖ τὸν Παλαιολόγο, ἐτράβηξε τὴν πιστόλα του καὶ θὰ ἐσμπαράλιαζε τὸν ἠθοποιὸ ποὺ ὑπεδύετο τὸν Μωάμεθ ἂν δὲν ἐπρολάβαιναν οἱ φίλοι του ποὺ ἦσαν μαζί του στὸ θεωρεῖο νὰ τὸν συγκρατήσουν.

Στὸν τόπο μας ἡ Νεολαία ἔχει νὰ παίξη ἕνα κολοσσιαῖο ρόλο, ὅπως ἄλλωστε τὸν ἔπαιξε σ' ὅλους τοὺς αἰῶνες τῆς ἑλληνικῆς ἱστορίας καὶ κάθε φορὰ ποὺ ἡ ἀκμὴ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους ἔγραφε τὶς σελίδες ἐκεῖνες ποὺ καθιστοῦν ὑπερήφανο ἕνα Ἔθνος. Τὸ παιδὶ στὴν Ἑλλάδα εἶχε κι' αὐτὸ ὑποστῆ τὴν ἐπίδρασι τῆς γενικῆς καταστάσεως, τῆς γενικῆς ἐκπτώσεως ποὺ ἐχαρακτήρισε τὴν Ἑλληνικὴ ζωὴ στὰ τελευταῖα χρόνια, γι' αὐτὸ καὶ ἡ προσπάθεια τῆς ἀναμορφώσεως περιέλαβε ὅλα τὰ στρώματα καὶ ὅλα τὰ πράγματα. Εἶναι βέβαια λαμπρὰ τὰ ἔργα ποὺ θεμελιώνουν ἢ ἐνισχύουν τὴν ἠθικὴ ἀντίληψι. Λαμπρότερα ὅμως ἀκόμη ὅσα ἐνισχύουν τὴν ἠθικὴ ἀντίληψι μαζὶ μὲ τὴν πατριωτική. Ὁ Ἕλλην ἔχει ἱστορία ποὺ πλησιάζει τὶς πέντε χιλιετηρίδες, ἂν ὄχι περισσότερες. Δὲν εἶναι ὅπως ὁ οἱοσδήποτε ἄλλος λαός. Ἡ ἱστορία του ὅπως καὶ ἡ γλῶσσα του ἔχουν συνέχεια, τὰ ἤθη καὶ τὰ ἔθιμα τοῦ σημερινοῦ Ἕλληνος, μ' ὅλες τὶς τρικυμίες τῆς φυλῆς του, εἶναι τὰ ἴδια μὲ τοῦ ἀρχαίου. Τὸ θέατρο τοῦ ἑλληνόπαιδος ἔχει νὰ ζωντανεύση παραστάσεις ποὺ θὰ γεμίζουν τὴν ψυχή του ἀπὸ ὑπερηφάνεια καὶ ἐνθουσιασμό. Ἔχει νὰ παίξη περίπου τὸν ἴδιο ρόλο ποὺ παίζει σ' ἕνα δημοσίευμα ἡ εἰκονογραφικὴ ἢ σχηματικὴ παράστασις. Θ' ἀποτυπώση στὴν ψυχὴ καὶ στὸν νοῦ πρόσωπα καὶ πράγματα ποὺ θὰ μιλοῦν στὴν καρδιὰ καὶ στὰ αἰσθήματά του. Τὴν σημασία αὐτὴ τοῦ θεάτρου τὴν ἔνοιωσαν καλά, ὅσο ἐλάχιστοι ἴσως Ἕλληνες, οἱ ἄνθρωποι ποὺ παρεσκεύαζαν τὸ Ἱερὸ 21. Τὸν Ἰανουάριο τοῦ 1810 οἱ μαθηταὶ τῆς Ἑλληνικῆς σχολῆς τοῦ Βουκουρεστίου ἔδιναν σ' ἕνα πρόχειρο θέατρο γιὰ πρώτη φορὰ τὸ ἔργο «Φωκίων».

«Καὶ νῦν ἀδελφή μου, γράφει σχετικὰ μὲ τὴν παράστασι αὐτὴ ὁ ἄρχων Κωνσταντῖνος Ἀργυρόπουλος στὴν ἀδελφή του Κορνηλία Μάϊγερ, ἄκουσον κάτι τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ φυλάξης ἐγκάρδιον. Ἐν τῷ δράματι ἠφθόνουν οἱ ὑπαινιγμοὶ καὶ αἱ προβλέψεις καὶ προφητεῖαι περὶ τῆς ἀναστάσεως τοῦ ρωμαΐκοῦ γένους καὶ περὶ ἀποτινάξεως τοῦ καταθλιπτικοῦ ζυγοῦ τῶν Ἀγαρηνῶν. Ἡ ὑποδυομένη τὴν Ἀνθίππην ἀντεπροσώπευσεν αὐτὴν τὴν καταδουλωμένην Ἑλλάδα καὶ ὁ ποιήσας τὸ ἔργον ἐξέφρασε δι' αὐτὴν ὡραῖα καὶ παρορμητικὰ λόγια, τὰ ὁποῖα ἐκλόνισαν τὰς ψυχάς. Εἶδον παρ' ἡμῖν δακρύοντας ὀφθαλμοὺς καὶ ἐγὼ αὐτὸς συνεῖχον τὴν καρδίαν μου.

Εἶναι ὅμως παράφρον τοῦτο καὶ ἔδει νὰ κατασιγασθῆ ὁ ἐθνικὸς πόθος ἐν κοινῇ καὶ δημοσίᾳ συναθροίσει, ἐκθετοῦσῃ εἰς κίνδυνον τοὺς παρισταμένους. Ὁ Φωκίων, ὑποβαμμένα ἔχων τὰ βλέφαρα κατὰ τὸ ἀρχαΐκόν, ἐδάκρυσεν ὥστε ἡ βαφὴ νὰ καταρρεύση μετὰ δακρύων, ἡ δὲ ποδήρης ἐσθὴς τῆς Ἀνθίππης διέσχισται περὶ τὸ στῆθος ἐκ τῆς ὁρμῆς, μεθ' ἧς ὁ ὑποδυόμενος μαθητὴς ἐκτύπησε τὰς χεῖρας εἰς δεῖγμα τῆς ἐκ τῆς δουλείας ἀπελπισίας. Ὁ ἔκλαμπρος αὐθέντης (ὁ Φαναριώτης ἡγεμὼν) ὡς ἔμαθε τὰ συμβάντα ἐκάλεσε τὸν Φωτίδην (τὸν ἠθοποιὸν ποὺ ἐπροσωποποίησε τὸν Φωκίωνα) καὶ ἐπεδοκίμασε μὲν τὴν τέχνην αὐτοῦ συμφώνως τῶν ὧν εἶχε λάβει πληροφοριῶν, κατέκρινεν ὅμως αὐστηρῶς τὴν διαγωγήν του, ἥτις ἐξέθετεν εἰς κίνδυνον οὐ μόνον αὐτόν, ἀλλὰ καὶ τὴν σχολὴν καὶ τὴν μαθητείαν. Καὶ διὰ γλώσσης πατρικῆς καὶ ἠρέμου ἐπέβαλεν αὐτῷ συνοχὴν τῶν πόθων δι' ἄλλον ἐπικαιρότερον χρόνον».

Ὅπλον ἀποτελεσματικὸν ὑπῆρξε τὸ θέατρο καὶ γιὰ τὴν Φιλικὴν Ἑταιρεία. Στὴν Ὀδησσό, στὸ Βουκουρέστιο, παντοῦ ὅπου ἡ πατριωτικὴ Ἑταιρεία ἅπλωσε τὴ δρᾶσι της, ἐζήτησε τὴ βοήθεια τοῦ θεάτρου, σ' ἐποχὴ μάλιστα ποὺ οὔτε καὶ πολὺ γνωστὸ ἦταν, οὔτε καὶ πρώτη ἀνάγκη ἀποτελοῦσε. Χαρακτηριστικὰ εἶναι ὅσα ὁ Ρουμᾶνος Ἀκαδημαΐκὸς Δημήτριος Ὀλλανέσκου γράφει σχετικῶς: «Μία περίστασις ἐντελῶς πολιτικὴ ἔδωσεν αἰφνιδίως εἰς τὸ θέατρον ἀπροσδόκητον σπουδαιότητα. Τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος παρεσκευάζετο ν' ἀποσείση τὸν τουρκικὸν ζυγόν, ὃν ὑφίστατο ἐπὶ 4 αἰῶνας. Ἀναβρασμός, ἐπιτηδείως ὑποθαλπόμενος, ἐκίνει τοὺς τολμηροτέρους, ἐνῷ οἱ μᾶλλον με-

(Συνέχεια εἰς τὴν σελίδα 1287)

1. «Καὶ θὰ πρέπη νὰ τὸ γνωρίζη ἱστορικὸς καὶ χρονογράφος καλοπληροφορημένος τοῦ ἑλληνικοῦ θεάτρου, ὁ κύριος Λάσκαρης, γράφει ὁ Κωστῆς Παλαμᾶς, στὸν τόπο ποὺ ζοῦσα παιδί, ὁ «Κωνσταντῖνος Παλαιολόγος» τοῦ Ζαμπελίου τρικύμιζε τὰ ρεύματα τοῦ ἐνθουσιασμοῦ καὶ ἡ «Χριστίνα» ἔφερνε τὰ δάκρυα' πράγματα ποὺ θὰ ἦταν τότε καὶ σὲ ἄλλους τόπους τῆς Ἑλληνίδας γῆς».

Ἀπὸ τὴ Βυζαντινὴ Ἐποποιΐα

ΜΕ ΤΟ ΝΙΚΗΦΟΡΟ ΦΩΚΑ

ὑπὸ : Μ. ΑΝ.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Λέγε, λέγε, τί θέλεις νὰ πῆς...

— Νά, ἀπάντησε ἐκείνη τρομαγμένη, δὲν μπορεῖ τάχα νὰ εἶναι ἀπὸ τὴν ἴδια φύτρα καὶ ἡ....

Χαμήλωσε τὴ φωνή της τόσο ποὺ ὁ Γρηγόρης δὲν ἄκουσε πιὰ παρὰ ἕνα ψιθύρισμα κι' ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ θαυμαστικὰ ξεφωνήματα: «Ἐλέησόν με ὁ Θεός!» «Μνήσθητί μου Κύριε» «Θεοτόκε βόηθει!» κλπ.

Ὕστερα ἀπὸ λίγο ὅμως τὸ κουτσομπολιὸ ξανάρχισε στὸν προηγούμενο τόνο...

— Λένε πὼς ὁ κανακάρης τοῦ τρισέβαστου περνᾶ τὸν καιρό του γλεντοκοπῶντας στὰ περιβόλια τῆς Βασιλεύουσας καὶ τόσο νοιάζεται μαθὲς γιὰ τὸ βασίλειό του, ὅσο κι' ὁ πατέρας του, ποὺ παραδέρνει ἀνήμπορος... Ὁ Πατριάρχης Πολύευκτος τοῦ κάκου ξενυχτάει γονατιστὸς καὶ παρακαλεῖ... Τὰ μάγια εἶναι τόσο δυνατὰ ποὺ δὲ φελοῦν οἱ προσευχές του...

— Ἕνας πραματευτὴς ξένος ποὺ κόνεψε στὸ σπίτι μας τὶς προάλλες ἔλεγε πὼς ὅλη τὴν ἐξουσία τὴν κρατάει στὰ χέρια του ὁ ἄρχοντας Βρίγγας...

(Τὸ ὄνομα αὐτὸ κάπου τὸ εἶχε ἀκούσει ὁ Γρηγόρης, ἀλλὰ δὲ θυμῶταν αὐτὴ τὴ στιγμή).

—... καὶ πὼς γίνονται, λέει, μεγάλες ἑτοιμασίες γιὰ μιὰ καινούργια μεγάλη ἐκστρατεία... Ποῦ ὅμως, εἶναι μυστικὸ καὶ δὲν μπόρεσε νὰ μάθη... Ὡς τόσο ὁ δομέστικος τῆς Ἀνατολῆς, ὁ Νικηφόρος Φωκᾶς, κάθε μέρα πάει στὸ παλάτι καὶ συνεννοεῖται γιὰ τούτη τὴ δουλειά... «Ὅταν ὁ Νικηφόρος βρίσκεται σὲ κίνηση, γυαλίζετε τὰ λωρίκια καὶ τὶς κασίδες σας!». Ἔτσι λένε στὴ Βασιλεύουσα... Καὶ φαίνεται δὰ πὼς ὁ λαὸς τὄχει μυριστῆ γιὰ καλά... γιατὶ τὴν ἄλλη φορὰ στὸν ἱππόδρομο μιὰ στιγμὴ ποὺ εἶδε τὸ Φωκᾶ καὶ τὸ Βρίγγα νὰ κουβεντιάζουν φιλικά...φώναζαν ἀναμεταξύ τους καὶ γελοῦσαν: «Ἅμα τὸ γεράκι μὲ τὸ γῦπα κάνουν παρέα, πολλὰ κουφάρια δίχως ἄλλο θὰ σαπίσουνε... Ὁ Θεὸς νὰ δώση νἆναι τῶν Σαρακηνῶν...».

— Ἐγὼ ξέρω, εἶπε πάλι ἡ χοντρή, πὼς τ' ἀστέρια ἄλλαξαν δρόμο... Μοῦ τὸ εἶπε μυστικὰ ἕνας καλόγερος περαστικὸς τὶς προάλλες... καὶ κάπου λέει στὰ περίχωρα μιὰ γυναῖκα γέννησε ἕνα τέρας ποὺ ἦταν μισὸ ἄνθρωπος, μισὸ τράγος... σωστὸ παγανό...

— Ὢ ὢ ὢ! κάνανε οἱ ἄλλες περίτρομες...

— Πλησιάζει ἡ δεύτερη παρουσία... «Γρηγορεῖτε καὶ προσεύχεσθε...». Ὁ Σατανᾶς βάζει τὰ δυνατά του γιὰ νὰ μᾶς παραπλανήση.

Τὰ λόγια αὐτὰ ἔβαλαν τὸ Γρηγόρη σὲ σκέψεις. Βέβαια ἡ φλυαρία εἶναι πάντα φλυαρία, μὰ ὡς τόσο ἔχει κάποια ἀφορμὴ καὶ στὴν περίσταση τούτη ἡ ἀφορμὴ ἦταν κάτι σκοτεινό, ἀνώμαλο, ποὺ θαμπομάντευε κι' ἀνησυχοῦσε...

Μιὰ ἁμαρτωλὴ θυγατέρα κάπελα ποὺ εἶχε ἀνεβῆ στὸν πιὸ δοξασμένο θρόνο τοῦ κόσμου κι' ἀντὶς ἡ τιμὴ τούτη νὰ τὴν ἀλλάξη, τὸ ἀντίθετο, μὲ τὴ δύναμη ποὺ τῆς ἔδωσε ἡ πορφύρα σκόρπιζε πάνω ἀπὸ τ' ἀψηλὸ βάθρο ποὺ ἔστεκε τὸ θάνατο καὶ τὴν ἀκολασία. Μὰ ἦταν ἀλήθεια ἄράγε;

Κι' ἂν ἦταν... πῶς τὸ βαστοῦσε τὸ ἀρχοντολόϊ, ὁ λαός, ἡ ἐκκλησιά;

Ρώτησε τὸν Ἀθανάσιο.

— Ὅ,τι γίνεται σ' αὐτὸ τὸν κόσμο γίνεται μὲ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, τοῦ ἀπάντησε κεῖνος... Τὸ νὰ ξετάζης καὶ νὰ καταπιάνεσαι μὲ ὅλα εἶναι ἁμαρτία...

— Τότε λοιπὸν γιατί μαθαίνουμε τί εἶναι σωστὸ καὶ τί δὲν εἶναι;

— Γιὰ νὰ ξέρουμε ποιὸ εἶναι τὸ χρέος μας σὲ κάθε περίσταση.

— Καὶ τὸν ἄδικο... τὸν ἄδικο ποιὸς θὰ τὸν τιμωρήση; Δὲν εἶναι χρέος μας...

— Σσσστ... Ξεχνᾶς λοιπὸν τὴ θεία δικαιοσύνη; Ἀργεῖ μὰ δὲν ξεχνᾶ, Γρηγόρη... Νὰ τὰ θυμᾶσαι τὰ λόγια μου...

Ἦταν φανερὸ πὼς ὁ Ἀθανάσιος ἀπόφευγε νὰ μιλήση. Μὰ ὁ Γρηγόρης, ποὺ συνήθιζε νὰ σκέφτεται καὶ νὰ ξανασκέφτεται γιὰ νὰ βρῆ ἕνα λόγο στὸ κάθε τί καὶ δὲν μποροῦσε νὰ νοιώση ἀντιφάσεις στὸν κόσμο ποὺ φαντάζονταν πὼς κανόνιζε ἡ ἠθικὴ καὶ τὸ δίκαιο μονάχα, ἄρχισε ν' ἀπορῆ γιὰ τὸ ρόλο τῆς θείας δικαιοσύνης ποὺ ἐπιτρέπει τὸ ἄδικο γιὰ νὰ τιμωρήση ἔπειτα ἐκεῖνον ποὺ ἀδίκησε.

— Πῶς συμβαίνει;

Ὁ Ἀθανάσιος τὸν κύτταξε κατάματα μὲ ἀμηχανία...

Πλησιάζει ἡ Δευτέρα Παρουσία. Γρηγορεῖτε καὶ προσεύχεσθε!

— Αἱ βουλαὶ τοῦ Κυρίου ἄβυσσος... εἶπε... Ὡς τόσο περίμενε κι' ἂν ὑπάρχη ἀπόκριση στὸ ἐρώτημά σου, θὰ σοῦ ἀποκριθῶ...

Πραγματικὰ ὕστερα ἀπὸ δυὸ μέρες τὸν κάλεσε ἰδιαιτέρως.

— Ρώτησα, εἶπε, ἕνα σοφὸ καὶ νὰ τί ἀπάντηση μοὔδωσε... Ὁ ἄνθρωπος μόνο μὲ δική του προσπάθεια μπορεῖ νὰ κερδίση τὴ σωτηρία καὶ γι' αὐτὸ εἶναι τελείως ἐλεύθερος ν' ἀποφασίζη καὶ νὰ ἐνεργῆ... Ὡς τόσο εἶναι δύσκολο πολύ, ἀφάνταστα δύσκολο, γιατὶ ὁ Σατανᾶς παίρνει χίλιες μορφὲς καὶ παρουσιάζεται μπροστά του μὲ τὸ σκοπὸ νὰ τὸν πλανέση. Κι' ὅσο πιὸ πολὺ εἶναι βουτηγμένος στὰ κοσμικὰ ἀγαθά, στὸν πλοῦτο καὶ στὴ δόξα,τόσο δυσκολώτερη εἶναι ἡ σωτηρία... Ἔτσι ὁ πειρασμός, χωρὶς νὰ τὸ θέλη βέβαια, γίνεται ὄργανο τῆς θείας δικαιοσύνης, γιατὶ πῶς ἀλλοιώτικα μπορεῖ νὰ δοκιμασθῆ ὁ ἄνθρωπος;

Ἡ ἀντίληψη αὐτή, πὼς οἱ ἄνθρωποι διαρκῶς δοκιμάζονται ἀπὸ τὸ Σατανᾶ μὲ τέτοιον ὕπουλο τρόπο, στάθηκε βασικὴ ἀφορμὴ τῆς ἰδιαίτερης ψυχοσύνθεσης ποὺ εἶχαν οἱ ἄνθρωποι ὄχι μόνο στὸ Βυζάντιο μὰ σ' ὁλόκληρο τὸ Μεσαιωνικὸ κόσμο... Ἦταν διστακτικοὶ μπροστὰ σὲ κάθε νεωτερισμὸ ἢ ἀνακάλυψη... «Ἂν κι' αὐτὸ ἦταν μιὰ μορφὴ τοῦ πειρασμοῦ ποὺ εἶναι τόσο πονηρός, ὥστε δίχως ἄλλο μπορεῖ εὔκολα νὰ γελάση τὸ κακόμοιρο λογικὸ τοῦ ἀνθρώπου».

Γιὰ τὸν ἴδιο λόγο ἔνοιωθαν θανάσιμο μῖσος γιὰ τοὺς αἱρετικοὺς καὶ μεταρρυθμιστὲς ποὺ — κατὰ τὴ γνώμη τους — ἐπρόδιναν τὸν ἀγῶνα, γίνονταν ὄργανα τοῦ Σατανᾶ καὶ προσπαθοῦσαν μὲ λόγια καὶ θεωρίες νὰ τοὺς παρασύρουν ἔξω ἀπὸ τὸν καθωρισμένο δρόμο τοῦ Θεοῦ στὸν ὄλεθρο. Δὲν τοὺς συγχωροῦσαν οὔτε καὶ μετὰ θάνατο' ἔτσι σπάζουν τὴ λάρνακα ποὺ κρατοῦσε τὸ κουφάρι τοῦ εἰκονομάχου Κωνσταντίνου τοῦ Ε' καὶ σκορποῦνε τὰ κόκκαλα καὶ τὴ στάχτη του στοὺς τέσσερες ἀνέμους.

Ἦσαν προληπτικοὶ καὶ τρομοκρατημένοι, γιατὶ παντοῦ ὠσμίζονταν τὰ χνάρια τοῦ ἀόρατου ἀντίπαλου, σὰν τοὺς στρατιῶτες, νὰ ποῦμε, ποὺ πλανήθηκαν σ' ἄγνωρη χώρα καὶ θαρροῦν πὼς ἀκοῦνε μέσα στὸ ἀδιαπέραστο σκοτάδι ποὺ τοὺς περικυκλώνει... τὴν κλαγγὴ τῶν ὅπλων καὶ τὰ βήματα τοῦ ἐχθροῦ... Παρεξηγοῦνε ἀκόμα καὶ τὸ θρόϊσμα ποὺ κάνει ἕνα μεγάλο ἀγαθὸ πουλάκι πετῶντας ἀπὸ κλαδὶ σὲ κλαδί.

Πίσω ἀπὸ τὶς ὀμορφιὲς τοῦ κόσμου τούτου, πίσω ἀπὸ τὴν ξενοιασιὰ καὶ τὴν ἁπλότητα καὶ τὸ φῶς κι' ἀπὸ ὅ,τι θεοποίησε καὶ λάτρεψε ὁ ἀρχαῖος ἑλληνικὸς κόσμος, βλέπουν παγίδες τοῦ Σατανᾶ κι' ἀκοῦνε τὸ σαρκαστικό του γέλιο νὰ κυριαρχῆ παντοῦ... Τοὺς τσακίζει τὰ νεῦρα καὶ τοὺς φέρνει σὲ μιὰ ἔξαλλη ὑστερικὴ κατά-

σταση... Ἀπὸ φόβο μὴν πλανεθοῦν, ἀρνοῦνται τὴ χαρὰ τῆς ζωῆς μὲ μιὰ ἀπόλυτη χειρονομία ποὺ δείχνει ὡς τόσο ψυχικὴ δύναμη ἀξιοθαύμαστη καὶ μεγαλεῖο... Ποτὲ ἴσως ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου δὲν ἔφτασε σὲ τέτοιο τραγικὸ ὑπέρτατο ὅριο ἔντασης...

Μὰ ἕνας ἀγώνας τόσο σκληρὸς δὲν εἶναι γιὰ ὅλα τὰ νεῦρα. Οἱ ἀδύνατοι νικοῦνται καὶ ἕνα ἀπὸ τὰ δυό: ἢ κρύβουν τὴν ντροπή τους ἀπὸ τὰ μάτια τῶν ἀνθρώπων καὶ ὑποκρίνονται τοὺς ἐνάρετους ἐνῶ δὲν εἶναι, ἢ κάνουν ὑποχωρήσεις ξεγελῶντας τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό τους καὶ περιορίζουν τὰ καθήκοντά τους στὴν τήρηση εὐκόλων κούφιων τύπων, ἢ σὲ μιὰ ἀνταρσία τοῦ βασανισμένου κορμιοῦ παραδίνονται ὁλότελα στὴν ὕλη καὶ χωρὶς πιὰ καμμιὰν ἀντίδραση, ἀπὸ πεῖσμα, θαρρεῖς, κυλιοῦνται ὅσο βαθύτερα μποροῦν στὸ βοῦρκο τῆς ἁμαρτίας...

Ἔτσι τὰ πάθη, τὰ ἀξέχαστα μίση, ὁ ἄγριος φανατισμός, τὸ πιὸ αὐστηρὸ ἀσκητικὸ πνεῦμα ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος, κι' ἀπὸ τ' ἄλλο ἡ διαφθορὰ ποὺ ἔφτανε ἴσαμε τὴν ἐξαχρείωση... ἡ ἀληθινὴ θεοσέβεια καὶ ἡ πιὸ ἀποκρουστικὴ ὑποκρισία εἶναι φαινόμενα συνηθισμένα τὴν ἐποχὴ τούτη κι' ὡς τόσο, μ' ὅλη τὴν ἀντίφασή τους, εὐκολοεξήγητα ἀπὸ τὴν ἄποψη ποὺ εἴπαμε πάρα πάνω...

Ὅλα κινοῦνται σ' ἕναν ἄνεμο δραματικὸ γεμᾶτο φόβο καὶ ἡ ζωὴ παίρνει ἕνα σκοπὸ κι' ἕνα νόημα πέρα ἀπὸ τὴν ἁπλῆ ἀπαίτηση ποὺ ἔχουν τὰ φυσικὰ πλάσματα νὰ διατηρήσουν τὸ ἄτομο καὶ τὸ εἶδος τους στὸν κόσμο ἐτοῦτο... Μιὰ κραυγὴ ἀκούστηκε σὰν τὴν σάλπιγγα τῆς δεύτερης παρουσίας «σωθῆτε» καὶ στὸ ἄκουσμά της οἱ κακόμοιροι ἄνθρωποι παραφρόνησαν, θαρρεῖς, καὶ καταπιάστηκαν μὲ προσπάθειες ὑπερφυσικές... Νὰ σκαρφαλώσουν νὰ ποῦμε ἀπὸ μιὰ τριχιὰ ὡς τὸν οὐρανὸ ποὺ τοὺς ὑπόσχεται τὴ σωτηρία.

Ἡ ἀπάντηση ποὺ ἔδωσε ὁ Ἀθανάσιος στὸ Γρηγόρη ξεσκεπάζει τὴν ἀντίληψη ποὺ εἶχε ὁ Βυζαντινὸς ἄνθρωπος καὶ τὸν τρόπο ποὺ ἀντίκρυζε τὰ ἱστορικὰ γεγονότα, τὰ ἐσωτερικὰ καὶ ἐξωτερικά... Ἀπησχολημένος μὲ τὴν ἀτομική του σωτηρία, ἔβλεπε μοιρολατρικὰ κάθε ἐνέργεια καὶ μόνο τότε λάβαινε μέρος, ὅταν οἱ καλόγεροι ἐπιστρατεύανε μὲ κατάρες καὶ προφητεῖες ἐν ὀνόματι αὐτῆς τῆς ἀτομικῆς σωτηρίας τὸ ἀνήσυχο πνεῦμα του... Ἀνέχεται βαρύτατα ἐγκλήματα ὅπως, νὰ ποῦμε, τὴν τύφλωση τοῦ Κωνσταντίνου τοῦ ΣΤ' ἀπὸ τὴ μητέρα του, κι' ἂς σάλευε μιὰ τέτοια πράξη κάθε ἠθικὴ ἀρχή, καὶ σηκώνεται μὲ ἀπερίγραπτο φανατισμὸ ἀργότερα ἐνάντια στὸ σωτῆρα του Νικηφόρο Φωκᾶ, γιατὶ θέλησε νὰ ἐφαρμόση μερικὲς μεταρρυθμίσεις ποὺ στὸ κάτω - κάτω τῆς γραφῆς ἀποβλέπανε στὸ κοινὸ καλό...

Ἦταν ἀνάγκη νὰ εἰπωθοῦν αὐτά, γιατὶ ὅπως ὁ Γρηγόρης ἔτσι κι' ὁ ἀναγνώστης θὰ φανταζόταν πὼς χάος ἀσυναρτησίας βασίλευε σ' ὁλόκληρη τὴν ἐποχὴ τούτη ποὺ εἶναι ἀπὸ τὶς πιὸ δραματικὲς τῆς Ἐθνικῆς μας ἱστορίας...

Τὸ Βυζάντιο εἶχε μιὰ παράδοση ἀπὸ τὸν καιρὸ τῆς μεγάλης Ρώμης· σύμφωνα μ' αὐτὴ τὸ κρατικὸ συμφέρον στημένο πάνω ἀπ' ὅλα ἔδινε κίνηση στὸ κάθε τι κι' ὅλα μαζὶ πήγαιναν σὰ μηχανὴ μὲ μοχλοὺς καὶ τροχοὺς συντονισμένους... Ἂν ἀφουγκράζουσουν θἄκουγες τὸ τεράστιο τὶκ-τὰκ ποὺ ρύθμιζε τὴν κίνησή της... Ἀπὸ τὴν παράδοση αὐτὴ δὲν ἔμειναν παρὰ οἱ τύποι... οἱ ἄπειροι τύποι ποὺ φανέρωναν τὴν πολύπλοκη σοφὴ κατασκευὴ τῆς κρατικῆς αὐτῆς μηχανῆς... θαῦμα θαυμάτων μέσα στοὺς αἰῶνες... Ὡς τόσο ὁ φόβος παράλυσε τὸ ρυθμὸ καὶ [illegible] σκόρπισε τὸ πειθαρχημένο ὅλο σὲ ἄτομα ποὺ τὸ καθένα φρόντιζε γιὰ τὸν ἑαυτό του, τὴ σωτηρία τῆς ψυχῆς του καὶ τότε μόνο νοιάζονταν γιὰ τὸ σύνολο, ὅταν ἡ σωτηρία αὐτὴ ἦταν ἑνωμένη μαζί του...

Οἱ σκοτεινὲς σκέψεις σκόρπισαν γρήγορα ἀπὸ τὸ μυαλὸ τοῦ Γρηγόρη καὶ ἀπόμεινε [illegible] πὼς ἑτοιμάζεται μιὰ ὑπερπόντια ἐκστρατεία ἀπὸ τὸ δομέστικο τῆς Ἀνατολῆς καὶ τὸ μέγα Λογοθέτη ποὺ ἦταν τὰ σημαντικώτερα πρόσωπα τῆς Αὐτοκρατορίας...

Ἔτρεξε στὸ ἀρχοντικὸ τοῦ Πρωτοσπαθαρίου μὲ τὴν ἰδέα πὼς φέρνει σπουδαῖα νέα, μὰ ἐκεῖ μὲ ἀνοιχτὸ στόμα ἀπὸ τὴν ἔκπληξη ἄκουσε πολὺ [illegible] σπουδαῖα καὶ ἐνδιαφέροντα.

Μόλις παρουσιάστηκε στὴν πόρτα, οἱ δυό του φίλοι, σὰν νὰ τὸν περίμεναν, χύθηκαν κατ' ἐπάνω του, τὸν ἅρπαξαν ἀπὸ τὰ χέρια καὶ χωρὶς νὰ τοῦ δώσουν τὸν καιρὸ νὰ μιλήσῃ τὸν ἔφεραν τρέχοντας σ' ἕνα ἀπόμερο μέρος τοῦ κήπου.

— Στηρίξου γερὰ στὸ δένδρο νὰ μὴν πέσης, τοῦ εἶπε ὁ Μιχαήλ.

— — Καὶ τέντωσε τὰ αὐτιά σου ν' ἀκούσης, πρόσθεσε ὁ Δημήτρης.

— Ἔρχεται ὁ τρισέβαστος μὲ τὴν αὐλή του.

— Ὁ Αὐτοκράτορας εἶναι ἄρρωστος... βαρειὰ ἄρρωστος, παρατήρησε ὁ Γρηγόρης...

— Μὰ γι' αὐτὸ ἀκριβῶς ἔρχεται. Νὰ ξενυχτήση τὴν παραμονὴ τῆς γιορτῆς τοῦ Ἁγίου καὶ νὰ παρακαλέση γιὰ τὴ σωτηρία του. Ἴσως ὁ Ἅη Δημήτρης [illegible] θαυματουργὸς κάνη τὸ θαῦμα του.

— Καὶ θὰ μείνη στὸ σπίτι μας ἐδῶ... Ὁ πατέρας ἑτοιμάζεται κιόλας νὰ δεχτῆ τοὺς ξένους.

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΟ ΑΥΡΙΑΝΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἐμβὰς ὁ Ἰησοῦς εἰς πλοῖον διεπέρασε καὶ ἦλθεν εἰς τὴν ἰδίαν πόλιν. Καὶ ἰδοὺ προσέφερον αὐτῷ παραλυτικὸν ἐπὶ κλίνης βεβλημένον· καὶ ἰδὼν ὁ Ἰησοῦς τὴν πίστιν αὐτῶν εἶπε τῷ παραλυτικῷ· θάρσει, τέκνον· ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι σου· καὶ ἰδού τινες τῶν γραμματέων εἶπον ἐν ἑαυτοῖς· οὗτος βλασφημεῖ· καὶ ἰδὼν ὁ Ἰησοῦς τὰς ἐνθυμήσεις αὐτῶν εἶπεν· ἵνα τί ὑμεῖς ἐνθυμεῖσθε πονηρὰ ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν;

Τί γάρ ἐστιν εὐκοπώτερον, εἰπεῖν, ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι, ἢ εἰπεῖν, ἔγειρε καὶ περιπάτει; Ἵνα δὲ εἰδῆτε ὅτι ἐξουσίαν ἔχει ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ τῆς γῆς ἀφιέναι ἁμαρτίας, τότε λέγει τῷ παραλυτικῷ· ἐγερθεὶς ἆρόν σου τὴν κλίνην καὶ ὕπαγε εἰς τὸν οἶκόν σου· καὶ ἐγερθεὶς ἀπῆλθεν εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ.

Ἰδόντες δὲ οἱ ὄχλοι ἐθαύμασαν καὶ ἐδόξασαν τὸν Θεὸν τὸν δόντα ἐξουσίαν τοιαύτην τοῖς ἀνθρώποις.

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ὁ Ἰησοῦς ἐμπῆκε εἰς ἕνα πλοῖον καὶ διεπεραιώθη εἰς τὴν πόλιν του. Καὶ ἀμέσως ἔφερον πρὸς αὐτὸν ἕνα παραλυτικόν, ὁ ὁποῖος κατέκειτο εἰς τὴν κλίνην του. Ἔτσι, ὅταν εἶδεν ὁ Ἰησοῦς τὴν πίστιν των, εἶπεν εἰς τὸν παραλυτικόν: Θάρρος, τέκνον μου. Συγχωρημέναι νὰ εἶναι αἱ ἁμαρτίαι σου. Τότε μερικοὶ ἐκ τῶν γραμματέων εἶπον: Αὐτὸς βλασφημεῖ. Καὶ ἐννοήσας ὁ Ἰησοῦς τὰς εἰδομύχους σκέψεις των εἶπε: Γιατὶ βάζετε τέτοιες πονηρὲς σκέψεις μέσα στὶς καρδιές σας;

Τί εἶναι λοιπὸν εὐκολώτερον νὰ εἴπω: ἂς εἶναι συγχωρημένες οἱ ἁμαρτίες σου, ἢ νὰ εἴπω: σήκω ἐπάνω καὶ περιπάτει; Ἀλλὰ γιὰ νὰ μάθετε ὅτι ἔχει ἐξουσίαν ἐπὶ τῆς γῆς ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου νὰ συγχωρῆ ἁμαρτίες, λέγει τότε πρὸς τὸν παραλυτικόν: Σήκω, πάρε τὴν κλίνην σου καὶ πήγαινε εἰς τὸ σπίτι σου· καὶ αὐτὸς τότε ἐσηκώθη καὶ ἐπῆγεν εἰς τὸ σπίτι του.

Οἱ ὄχλοι τότε ποὺ εἶδαν τὸ πρᾶγμα αὐτὸ ἐθαύμασαν καὶ ἐδόξασαν τὸν Θεόν, ὁ ὁποῖος ἔδωσε τέτοιαν ἐξουσίαν εἰς τοὺς ἀνθρώπους.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ

Καὶ ἰδών, λέγει τὸ σημερινὸν Εὐαγγέλιον, ὁ Ἰησοῦς τὴν πίστιν αὐτῶν ποὺ τοῦ ἔφερον κατακείμενον ἐπὶ τῆς κλίνης τὸν παραλυτικόν, τοῦ εἶπε:

Θάρρος, τέκνον. Σοῦ συγχωροῦνται αἱ ἁμαρτίαι σου.

Θέτει λοιπὸν σαφῶς ὁ Ἰησοῦς ὡς ὅρον διὰ τὴν συγχώρησιν τῶν ἁμαρτιῶν μας, τὴν πίστιν πρὸς τὸν Κύριον.

Ἐὰν λοιπὸν θέλωμεν νὰ ἐλευθερωθῶμεν ἀπὸ τὰς ἁμαρτίας μας καὶ τὸ βάρος αὐτῶν, ἐὰν θέλωμεν τὴν σωτηρίαν μας ἐκ τοῦ αἰωνίου θανάτου, εἶναι ἀνάγκη νὰ πλησιάσωμεν εἰς τὸν Σωτῆρα Χριστὸν μὲ ἀληθινὴν πίστιν.

Ἂς μετανοήσωμεν καὶ ἂς ἐξομολογηθῶμεν τὰς ἁμαρτίας μας. Ἂς δίδωμεν τὴν συγχώρησιν εἰς τοὺς ἀδικοῦντας ἡμᾶς. Καὶ τότε ὁ φιλάνθρωπος Κύριος θὰ μᾶς δώση, ὅπως εἰς τὸν παραλυτικόν, ἄφεσιν τῶν ἁμαρτιῶν μας καὶ ὑγείαν ψυχῆς καὶ σώματος.

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΚΑΙ ΤΑΞΙ ΔΙΑ ΤΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Τοῦ Ἕλληνος ὁ τράχηλος ζυγὸν δὲν ὑποφέρει, εἶπε ὁ ποιητής. Κι᾿ ἴσως νὰ εἶχε δίκηο στὴν ψυχολογικὴ αὐτή του παρατήρησι, ποὺ ἐξέφραζε ποιητικά. Γιατὶ οἱ ποιητὲς ἔχουν πάντα δίκηο σὰν εἶναι γνήσιοι καὶ ἀληθινοί. Ὁ Ἕλλην πάντα [illegible] καὶ μέσα στὴν πιὸ μαύρη δουλεία καὶ μέσα στὴν πιὸ αὐστηρὴ βία. Εἶναι τὸ δεῖγμα τῆς ἀκάμπτου ζωτικότητος τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ. Ἂν οἱ προσπάθειές του ἀποτύγχαναν, δὲν ἀργοῦσε πάλι νάρθη ἡ μέρα, ποὺ μιὰ νέα τρικυμία τάραζε καὶ λυγοῦσε τὶς ἀλυσίδες του.

Ἔτσι πέρασε μέσα ἀπὸ τὴν ἱστορία του ὁ Ἑλληνικὸς λαός. Ὁ δρόμος του ἦτανε μιὰ ἀνήσυχη ἐναλλαγὴ καταπιέσεων καὶ ἀγώνων ἐλευθερίας. Ὁ Ἕλλην ἦτανε πάντα ἐναντίον τῆς σκλαβιᾶς τοῦ σώματος, τοῦ πνεύματος καὶ τῆς ψυχῆς. Ὅπως στὴν ἐθνική, ἔτσι καὶ στὴ λαϊκὴ ζωή.

Τώρα πάλι [illegible] στὴν Ἑλλάδα, ξεδίπλωσε τὴ σημαία τῆς ἐλευθερίας καὶ ζητεῖ νὰ ἐλευθερώσῃ τὴν ἑλληνικὴ ψυχὴ ἀπὸ ὅ,τι τὴ βαραίνει, κληρονομία τραγικὴ τῶν περασμένων δεκαετηρίδων.

Κι᾿ ἀπήλλαξε πρῶτα τὴ δύναμί του, τὴν ἐργασία του, δηλαδὴ τὴν πρωταρχικὴ ἰδιοκτησία κάθε ἀνθρώπου ἀπὸ τὴν ἐκμετάλλευσι. Αὐτό, τὸ ὑπέσχετο χρόνια καὶ χρόνια ὁ διεθνισμός, ὁ μαρξισμός, ὁ κομμουνισμός. Ἔπρεπε ὅμως νὰ φθάσῃ ἡ ἀληθινὴ ἐθνικὴ ἀντίληψι γιὰ νὰ τὸ μεταφράσῃ σὲ πράξεις. Ἡ νίκη τοῦ δημιουργοῦ λαοῦ παραμέρισε τὸ δυνάστη, τὸν ἐκμεταλλευτή. Τὸ κεφαλαιοκρατικὸ σκλάβωμα σπάζει καὶ μιὰ ἀληθινὴ τάξι ἐργασίας δημιουργεῖται. Ὅ,τι ἦτανε πρὶν «ἔπεα πτερόεντα», καθὼς λέγει καὶ ὁ παπποῦς—Ὅμηρος, ἔγιναν τώρα ἀκρογωνιαῖοι λίθοι τοῦ ἐθνικοῦ οἰκοδομήματος.

Ἡ νέα διάταξι ἐργασίας δὲν εἶναι σύστημα κυριαρχίας ἀνθρώπου πάνω στοὺς συνανθρώπους του, ἀλλὰ εἶναι ἀνθρώπινη τάξι. Τὸ ζήτημα ἔχει μεγάλη διαφορά. Ἡ τάξι τῶν ἀνθρώπων δὲν δημιουργεῖται μὲ κυριαρχία τοῦ ἑνὸς πάνω στὸν ἄλλον, ἀλλὰ μὲ φροντίδα πατρικὴ καὶ καθοδήγησι στοργική. Ὁ Ἕλλην δὲν μπορεῖ νὰ ἐπα- [illegible], ἂν δὲν εἶναι γεμάτη ἡ ψυχή του ἀπὸ ἐμπιστοσύνη πρὸς τὸν καθοδηγητή του. Ὁ Ἕλλην πρέπει νὰ πεισθῇ. Ὁ Ἕλλην δὲν θέλει κυριάρχους, παρὰ καθοδηγητάς.

Τώρα φαίνεται πῶς τοὺς βρῆκε στερνὰ ἀπὸ τόσους σάλους πολιτικοὺς καὶ τόσες ἐθνικὲς ἀνεμοζάλες.

Τὸ προηγούμενο σύστημα φρόντιζε νὰ διατηρῇ μόνο κυριάρχους αὐταρχικοὺς καὶ ἀνίδεους γιὰ τὶς ἀνάγκες τοῦ λαοῦ, ποὺ ἔλεγε πῶς ἀντιπροσώπευε.

Διάταξι ἐργασίας δὲν σημαίνει μόνο τὴν καταπολέμησι τῶν πρωτόγονων ἀναγκῶν τῆς ζωῆς. Ἡ διάταξι ἐργασίας ἀγγίζει κάτι βαθύτερο: Τὴ σχέσι τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὸν ἄνθρωπον. Δὲν ἔχει μόνο τὴν ὑλικὴ πλευρά της, ὅπως πίστευε ὁ φιλάνθρωπος ψευδοσοσιαλισμὸς τῆς προηγουμένης ἐποχῆς, παρὰ ἔχει καὶ τὴν ψυχική της πλευρά.

Ὁ Ἕλλην δὲν ὑπῆρξε ποτὲ μόνον ἄνθρωπος τῆς ὕλης. Τὸ περασμένο σύστημα δὲν ἱκανοποιοῦσε τὸ ψυχικὸ αὐτὸ μέρος τοῦ Εἶναι του. Ὁ Ἕλλην ἄνθρωπος θέλει νὰ τὸν ἐκτιμήσουν, νὰ προσέξουν τὴν ἐργασία του, θέλει νὰ ξέρῃ γιὰ τί ἐργάζεται κι᾿ ἀκόμη θέλει νὰ ξέρῃ ἂν ὁ ἄλλος ποὺ ἐργάζεται δίπλα του, ἐργοδότης ἢ ἐργολήπτης, ἐργάζεται γιὰ τὸν ἴδιο σκοπὸ ἢ μόνο ἀποκλειστικὰ γιὰ τὸ ἴδιόν του συμφέρον.

Στὴν κεφαλαιοκρατικὴ διάταξι τοῦ παρελθόντος εἶχε γίνει τὸ χρῆμα μόνο σκοπὸς τῆς ἐργασίας τόσο τοῦ ἐργάτη, ὅσο καὶ τοῦ ἐργοδότη. Ἡ ἐργασία εἶχε πάρει τὴν ἔννοια τοῦ ἀτομικοῦ κέρδους. Ὁ ἐργάτης ἔβλεπε στὸν ἐπιχειρηματία μόνο τὸ πρόσωπο, ποὺ «κέρδιζε πιότερα». Ὁ δὲ ἐπιχειρηματίας πάλι ἔβλεπε στὰ χέρια τοῦ ἐργάτη μόνο τὸ μέσο καὶ τὸ ὄργανο, ποὺ θὰ τοῦ ἔδινε τὸ περισσότερο κέρδος.

Τὰ ἀποτελέσματα τῆς σκέψεως αὐτῆς ἦτανε πολὺ ἐπιζήμια. Μποροῦσε ὁ δημιουργῶν νὰ ἔχῃ ἀκόμα κέφι γιὰ δουλειά, ὅταν σκεφτότανε ὅτι ἡ ἐργασία του εἶναι μόνο τὸ μέσο γιὰ νὰ κερδίζουν ἐκεῖνοι, ποὺ ἦτανε πάνω ἀπὸ αὐτὸν καὶ τὸν κυριαρχοῦσαν; Μπορεῖ, ἔπειτα, μιὰ ἐπιχείρησι νὰ δώσῃ καλὴ σὲ ποιότητα ἐργασία, ὅταν ὁ καθένας σκέπτεται μόνο τὸν ἑαυτό του καὶ τὸ μισθό του; Ἔτσι γίνεται σιγὰ-σιγὰ ἡ ἐργασία ἀδιάφορη αὐτὴ καθ᾿ ἑαυτή, ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ ἐργαζόμενος ἀρχίζει νὰ ἔχῃ στὸ νοῦ του μονάχα τὸ χρῆμα.

Ἐργοδότης ἐσήμαινε «χρηματοδότης» καὶ ἐργάτης «χρηματολήπτης». Χρῆμα ἦτανε τὸ σύνθημα τῆς ἐποχῆς. Ὁ χρηματοδότης καὶ χρηματολήπτης ἀποτελοῦσαν δυὸ ἐχθρικὰ στρατόπεδα στὸν καταστρεπτικὸν ἀγῶνα τῶν τάξεων. Ἡ ἐργασία, ἡ βαθειά της ἔννοια, ἡ τιμή της, τὸ δημιουργικό ἔργο, ὁ ἐργάτης ὡς [illegible], ὡς [illegible] δημιουργῶν ἄνθρωπος, ὅλα αὐτὰ σπρώχθηκαν στὸ περιθώριο τῆς σκέψεως καὶ σὲ δεύτερη σειρά. Τὸ κέντρο τῆς σκέψεως ἀποτελοῦσε τὸ χρῆμα.

Μὲ τὴν ἀνάστασι τοῦ Νέου Κράτους, κατόπιν τῆς 4ης Αὐγούστου τοῦ 1936, παρουσιάστηκε καὶ ἡ νέα ἔννοια τῆς ἐποχῆς: ἡ ἔννοια Λαός. Γιατὶ εἶναι μεγάλο ψέμα πὼς πρὶν ὑπῆρχε ἡ ἀληθινὴ τῆς λέξεως αὐτῆς ἔννοια. Ὄχι, ὁ Λαὸς περπατοῦσε κολλημένος στὸν τοῖχο καὶ μόνο οἱ ἐκμεταλλευτές του [illegible] ἡ νέα ἰδέα πάνω στὴν ἐργασία. Δὲν ὑπάρχει ἐργοδότης καὶ ἐργολήπτης πρὸ τῶν ὑψίστων συμφερόντων τοῦ Ἔθνους, ἀλλὰ μόνον ἐντεταλμένοι ἀλληλέγγυοι τοῦ Λαοῦ. Ἔτσι στέκει ὁ καθένας κάτω ἀπὸ ἕναν μόνο ἐντολοδότη, τὸν Λαό.

Ὁ «ἐργοδότης» πρέπει νὰ ἐργάζεται ὄχι μόνο γιὰ τὸ βαλάντιό του, ἀλλὰ γιὰ τὸ Λαό. Ἐν τούτοις δὲν τοῦ ἀφαιρεῖται τὸ κεντρὶ τῆς ἰδιωτικῆς πρωτοβουλίας. Αὐτὸ ἀποτελεῖ τὴ διαφορὰ τῆς νέας σκέψεως περὶ Κράτους ἀπὸ τὸν μηχανοποιημένο κομμουνιστικὸ κομισσάριο τῆς ἐπιχειρήσεως.

Ὁ ἐργολήπτης, δηλ. ὁ ἐργάτης, στέκει στὴ θέσι τῆς ἐργασίας του ὄχι μόνο ὡς μισθωτὸ ὄργανο, ἀλλὰ κι᾿ αὐτὸ, ὡς [illegible] ἐντεταλμένος τοῦ Λαοῦ του. Ἡ ἐργασία πῆρε καὶ γιὰ τοὺς δυὸ τὴν ἴδια βαθειὰ σημασία καὶ τὴν ἱερότητα, ποὺ τῆς χρειάζεται. Ἡ ἀντίθεσι μεταξὺ τῶν δυὸ τάξεων ξεπεράστηκε καὶ ἐξαφανίστηκε. Τώρα στέκουν γιὰ τὸ λαό τους σὲ κοινὸ μέτωπο καὶ κάθε ἐπιχείρησι πῆρε μιὰ νέα διάταξι ἐργασίας. Ὅπου ὑπῆρχε ἀντίθεσι, ὑποψία, φθόνος καὶ μῖσος βλαστάνει τώρα ἡ ἐμπιστοσύνη καὶ ἡ συνεργασία. Ἡ προσοχή, ποὺ ἦτανε

στραμμένη μόνο στὸ στενὸ ἀτομικὸ συμφέρον, ἀρχίζει νὰ πλατύνη καὶ νὰ διακρίνη τὶς ἀνάγκες καὶ τὶς φροντίδες ὁλοκλήρου τοῦ λαοῦ καὶ τοῦ Ἔθνους, στὸ ὁποῖο ἀνήκουμε ὅλοι, βαλμένοι ἀπὸ τὸ χέρι τῆς Μοίρας. Πάνω ἀπὸ τὴν ἀπαίτησι τοῦ δικαιώματος πρὸς ἐργασίαν, ποὺ δὲν τὸ κατενόησε τὸ παρελθόν, τίθεται τὸ καθῆκον τῆς ἐργασίας γιὰ τὸ Λαό.

Ἡ νέα διάταξι τῆς ἐργασίας ἀπαιτεῖ: Στὴν πρώτη γραμμή, νὰ ἔχη τὸ Κράτος τὴν ὑποχρέωσι νὰ φροντίζη γιὰ τὴ δυνατότητα ἐργασίας καὶ εὐημερίας τῶν πολιτῶν του. Ὅμως καὶ κάθε πολίτου ὑποχρέωσι εἶναι νὰ δημιουργῆ μὲ τὸ χέρι του ἢ μὲ τὸ πνεῦμα του. Ἡ ἐργασία ὅμως αὐτὴ δὲν πρέπει νὰ στέκη σὲ ἀντίθεσι μὲ τὰ κοινὰ συμφέροντα, ἀλλὰ πρέπει νὰ γίνεται μέσα στὰ περιθώρια τῆς ὠφελείας τοῦ συνόλου καὶ τοῦ γενικοῦ καλοῦ.

Ὁ [illegible] εἶναι ὁ παράγων, ποὺ χωρὶς αὐτόν, δὲν μπορεῖ νὰ ζήση τὸ Ἔθνος. Γι' αὐτὸ ἡ νέα γενεὰ πρέπει νὰ κατανοήση πὼς ὁ ἐργάτης δὲν ἀξίζει μόνο τὸ μισθό, ποὺ παίρνει. Ὁ ἐργάτης ἑνὸς Ἔθνους δὲν μπορεῖ νὰ πληρωθῆ μόνο μὲ χρῆμα. Ἡ ἀξία του δὲν μπορεῖ νὰ μετρηθῆ μόνο μὲ χρῆμα. Κι' αὐτὸ θὰ εἶναι ἡ νέα τιμὴ καὶ ἡ νέα ὑπερηφάνεια τοῦ μέλλοντος ἐργάτη, ποὺ κατὰ τὸν τρόπον αὐτὸν διαπαιδαγωγεῖται τώρα μέσα στὸν κόλπο τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας. Μὲ αὐτοπεποίθησι θὰ στέκη αὔριο ξέροντας πὼς εἶναι ἕνας τροχὸς στὸ μεγάλο ἔργο ποὺ λέγεται Κράτος.

Αὐτὴ ἡ αὐτοπεποίθησι σαρώνει πολλὲς ἁμαρτίες τοῦ παρελθόντος καὶ πολλὰ σφάλματα. Τὴν ἴδια στιγμή, ποὺ γίνεται συνειδητὴ στὸν ἐργάτη ἡ ἀξία του, τὴν ἴδια στιγμή, ποὺ ἀποβάλλει τὸ ἐπίχρισμα τοῦ ψευδοσοσιαλισμοῦ καὶ τοῦ ἐρεθισμοῦ, ποὺ τοῦ ἐκήρυττε ὁ μαρξισμὸς μὲ τοὺς ὀπαδούς του, φαίνεται πάλι ἡ ἀληθινή του ὀντότητα καὶ ὕπαρξι, παρουσιάζεται ἡ ἐπίγνωσι πὼς κάθε κομμάτι τῆς δυνάμεως τῆς ζωῆς ἀποτελεῖ ἕνα κομμάτι τῆς δυνάμεως τοῦ Λαοῦ καὶ πὼς ἡ δύναμι τῆς ἐργασίας εἶναι ἕνα κομμάτι τῆς δυνάμεως τοῦ Λαοῦ, πὼς ἡ δύναμι τοῦ καθενὸς πρέπει νὰ προσέχεται καὶ νὰ μπαίνη σὲ ἐνέργεια, πὼς κάθε χρησιμοποίησι καὶ ἐκμετάλλευσι τῆς δυνάμεως τῆς ἐργασίας γιὰ ἄλλους σκοποὺς ἀπὸ τὸ λαϊκὸ καὶ ἐθνικὸ καλὸ σημαίνει περιφρόνησι καὶ κακὴ ἐκμετάλλευσι τοῦ Λαοῦ.

Ἡ νοοτροπία τῶν περασμένων αἰώνων ἐπροκάλεσε τὴν περιφρόνησι τῆς ἐργασίας. Προῆλθε ἀπὸ τὴν περιφρόνησι τῆς πρώτης χριστιανικῆς ἐκκλησίας γιὰ τὰ ἐπίγεια ἀγαθά. Αὐτὸ ἐδημιούργησε τὸ φεουδαρχικὸ σύστημα καὶ τὴν τάξι τῶν κυριάρχων. Μόλις κατὰ τὸν 18ον αἰῶνα ἄρχισε νὰ στιγματίζεται ἡ νοοτροπία αὐτή, ὡς μὴ συμφέρουσα διὰ τὸ σύνολον. Ὁ κοινωνιολόγος Ρουσσὼ λέγει στὸν «Ἐμίλ» του κατὰ τὸ 1761: «Μάθε, παιδί μου, μιὰ ἐργασία».

[illegible]

[illegible] ἐξαφανιστοῦν ὅλες οἱ δυσκολίες στὴ ζωή σου, ὅλα τὰ ἐμπόδια γιὰ τὴν πρόοδό σου. Δὲν ἔχεις ἀνάγκη νὰ ζαρώνῃς [illegible] καὶ θὰ πῆς: —Μάστορα, θέλω δου[illegible] παιδί μου, καὶ ἐργάσου. Πρὶν ἀκόμα σημάνη ἡ [illegible] εἶσαι προκομμένος καὶ ξυπν[illegible] δίσης τὴ ζωή σου γιὰ μιὰ [illegible] γερός, ἀληθινὸς καὶ δίκαιος. Ὅποιος ἐχρησιμοποίησε ἔτσι τὸν καιρό του, δὲν τὸν ἔχασε».

Μ' αὐτὰ τὰ λόγια χτύπησε τότε ὁ Ρουσσὼ τὴν περιφρόνησι τῆς ἐργασίας καὶ τὴν [illegible] φήνων. Τὸ ὅτι καὶ ὁ Ρουσσὼ [illegible] τοῦ ἀτόμου γιὰ ἐργασία στὴν κοινωνία [illegible] ται ἀπὸ τὰ λόγια του: «Ἡ ἐργασία εἶναι ἀναπόφευκτο καθῆκον τοῦ ἀτόμου στὴν κοινωνία. Πλούσιος ἢ φτωχός, δυνατὸς ἢ ἀδύνατος, καθένας πολίτης κηφῆνας εἶναι ἕνας παληάνθρωπος».

Ἡ σημερινὴ ἐθνικὴ σκέψι, μέσα ἀπὸ τὸν ἀληθινὸ τῶν πράξεων [illegible] τοῦ ἀτόμου μέσα στὰ ἐθνικὰ πλαίσια τῆς δημιουργικῆς ἐργασίας. Ἡ δημοκρατικὴ σκέψι εἶχε γίνει πολὺ δημαγωγική, γιὰ νὰ κατανοήση τὴν ἀλήθεια αὐτή. Σήμερα ὅμως δὲν χρειάζονται συζητήσεις, γιατὶ μιλοῦν οἱ πράξεις.

Οἱ πράξεις τῆς νέας ἐργατικῆς πολιτικῆς καὶ πρὸ πάντων τῆς ἐκπαιδεύσεως καὶ ψυχικῆς θέσεως τῆς ἐργαζομένης νεολαίας σὲ ὅλο της τὸ πλάτος καὶ τὴν περιεσκεμμένη ἐφαρμογή της φανερώνει **πῶς γίναμε πάλι λαὸς ἀληθινὰ ἐλεύθερος.**

Ἡ ἐλευθερία τοῦ λαοῦ ἐπανέρχεται μὲ τὴν ἐλευθερία. Τί σημαίνει ἐλευθερία καὶ δύναμι χωρὶς τάξι; Τίποτε ἄλλο παρὰ ἀναρχία. Ἀντίθετα, πόσο μεγάλες εἶναι οἱ ἔννοιες «δύναμι» καὶ «ἐλευθερία», ὅταν τὶς κατανοήση ὁ Λαὸς ἀπόλυτα καὶ τὶς πληρώση μὲ ὑπεύθυνο περιεχόμενο.

Τί εἶναι δύναμι ἑνὸς Λαοῦ; Δὲν εἶναι μόνο τὸ σύνολό του σὲ ἀριθμὸ κατοίκων, σὲ σύνολο στρατιωτικῶν, διοικητικῶν καὶ οἰκονομικῶν παραγόντων, παρὰ **εἶναι ἡ δύναμι τῆς ἐργασίας του.**

Τί εἶναι τάξι τοῦ Λαοῦ; Δὲν εἶναι τὸ σύνολο τῶν ποινικῶν του νόμων καὶ τῶν ἀστυνομικῶν του διατάξεων, τὸ ἄθροισμα τῶν ἀρχῶν καὶ τῶν ἱδρυμάτων του, ποὺ εἶναι σπουδαῖα ὡς φύλακες τῆς τάξεως σὲ περιπτώσεις κινδύνου καὶ ἀνωμαλιῶν. Ὅλα αὐτὰ βρίσκουνται στὸ περιθώριο, δὲν ἀποτελοῦν τὸ κέντρο τῆς τάξεως, παρὰ τὴν βοήθεια τῆς τάξεως.

Ἡ τάξι ἑνὸς Λαοῦ εἶναι ἡ καλὴ διάταξι τῆς ἐργασίας του.

Ἡ νέα γενεὰ πρέπει βαθειὰ νὰ νοιώση τὴν ἀλήθεια: Ὁ ἐργαζόμενος ἄνθρωπος, ἀδιάφορο ποῦ βρίσκεται στὴν ἐκτέλεσι τῶν καθηκόντων του, στέκει στὸ κέντρο τῆς ζωῆς, ἀπὸ τὸ ὁποῖον [illegible] τῆς κοινωνικῆς, οἰκονομικῆς καὶ πολιτικῆς δράσεως τοῦ Ἔθνους. Μόνο μὲ τὴ βαθειὰ τῆς ἀληθείας αὐτῆς κατανόησι καὶ τὴν ἐξάσκησί της παντοῦ καὶ πάντοτε, θὰ μπορέση ὁ [illegible] δημιουργικὸς πολίτης, ποὺ εἶναι σήμερα ἀκόμα στὴ διάπλασί του, νὰ βοηθήση τοῦ Ἔθνους του τὴν ἀνύψωσι.

Σ. Καρ.

Ο ΜΕΓΑΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ

ΣΑΝ ΟΔΗΓΟΣ ΤΩΝ ΝΕΩΝ

Σ' ἕνα ἀπὸ τὰ περασμένα ἄρθρα της ἡ «Νεολαία», σχολιάζοντας μερικὰ ἀπ' τὰ σοφὰ λόγια ποὺ ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Ἐθνικῆς Κυβερνήσεως δὲν παραλείπει ποτὲ νὰ λέη στὰ Ἑλληνόπουλα, ἔγραφε πὼς «τέτοια σὰν αὐτὰ ἀληθινὰ καὶ βαθειὰ λόγια, δὲν εἶχαν τὴν εὐτυχία ν' ἀκούσουν οἱ νέοι τῆς Χώρας αὐτῆς οὔτε ἀπὸ τοὺς σοφούς, οὔτε ἀπὸ τοὺς διδασκάλους, πολὺ λιγώτερο ἀπὸ πολιτικοὺς καὶ Κυβερνήτας, ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ Πλάτωνος καὶ τοῦ Πλουτάρχου καὶ τοῦ Βασιλείου τοῦ Μεγάλου». Γιατὶ ἀπ' τοὺς ἀρχαίους Ἕλληνας φιλοσόφους καὶ συγγραφεῖς μπῆκαν ἐδῶ σὰν ἀντιπροσωπευτικώτερα τὰ ὀνόματα τοῦ Πλάτωνος καὶ τοῦ Πλουτάρχου, προκειμένου γιὰ διδασκάλους τῆς νεότητος, εἶν' εὔκολο στὸν καθένα νὰ καταλάβη. Μὰ κι' ἡ ἐκλογὴ τοῦ Μεγάλου Βασιλείου ἀπ' τὴ χριστιανικὴ ἐποχὴ εἶν' ἐπίσης πολὺ πετυχημένη. Γιατί, πραγματικά, ἀνάμεσα ἀπ' τὴ χορεία τῶν μεγάλων Πατέρων καὶ τῶν σοφῶν ἐκκλησιαστικῶν συγγραφέων [illegible] Βυζαντίου, ὁ Μ. Βασίλειος ξεχωρίζει σὰν ἕνας ὑπέροχος διδάσκαλος τῶν νέων, ἕνας ἐμπνευσμένος ὁδηγὸς τῆς νεότητος πρὸς τὰ μεγάλα καὶ εὐγενικά.

• • •

Ἀθάνατος μένει καὶ πάντα δυνατὸς καὶ ζωντανὸς ὁ «Λόγος πρὸς τοὺς νέους» τοῦ Βασιλείου. Εἶν' ἕνας λόγος γραμμένος σὲ μιὰ γλυκειά, ὄμορφη, λαμπικαρισμένη ἀττικὴ διάλεκτο, ποὺ τὸ στόμα τοῦ Βασιλείου ξαναθυμίζει δόξες Πλατωνικές, κι' ἔχει σκοπὸ νὰ δείξη στοὺς νέους, πὼς μποροῦν μέσα ἀπ' τὰ βιβλία τῶν ἀρχαίων ποιητῶν καὶ πεζογράφων ν' ἀντλοῦν ὠφέλεια, νὰ παίρνουν μαθήματα φωτιστικά, νὰ βρίσκουν κίνητρο γιὰ τὴν ἀρετή.

Ξεκινᾷ ἀπ' τὴ βάσι ἐτούτη: Ὁ ἄνθρωπος στὸν κόσμο αὐτὸν ἔχει ἕναν προορισμὸ ἀνώτερο κι' εὐγενικό. Νὰ ἐγκολπωθῆ τὴν ἀρετή, νὰ κάμη πρᾶξι τὸν ἀνώτερο ἠθικὸ νόμο, νὰ ἐπιδιώκη πάντα, μὲ μιὰ σύντονη πνευματικὴ αὐτοκαλλιέργεια, τὴν ἀνωτεροποίησι τοῦ ἑαυτοῦ του, τὴν ἐξύψωσί του στὶς σφαῖρες τοῦ πνεύματος καὶ τῆς ἠθικῆς. Βέβαια, γιὰ τὴν ἐπιτυχία τοῦ μεγάλου αὐτοῦ προορισμοῦ χρειάζεται ἀγώνας. Ὁ Βασίλειος δὲν τὸ κρύβει αὐτὸ ἀπ' τοὺς νέους. Ἴσα - ἴσα τοὺς τονίζει μ' ὅλη τὴν εἰλικρίνεια ἀληθινοῦ καθοδηγητῆ, πὼς ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου ποὺ δὲν θέλει νὰ ζῆ χωρὶς ἀνώτερο προορισμό, σὰν ἕνα κτῆνος, εἶν' ἕνας ἀδιάκοπος ἀγώνας. «Γιὰ νὰ νικήση, λέει, ἕνας ἀθλητής, ἀγωνίζεται καὶ κουράζεται πολύ. Ἔτσι καὶ στὸν ὡραῖον ἀγῶνα τῆς ἀρετῆς μονάχα ἐκεῖνοι ποὺ ἀγωνίζονται νικοῦν. Χρειάζεται κόπος. Τὰ βραβεῖα δὲν θὰ τὰ πάρωμεν εὔκολα κι' ἀφρόντιστα, σὰν κοιμώμαστε κι' ἀπὸ τὰ δυὸ πλευρὰ καὶ ζοῦμε ὅπως μᾶς ἀρέσει. Ἂν ἦταν ἔτσι, θὰ εἶχε μεγάλη πέρασι στὴ ζωὴ ἡ τεμπελιὰ κι' ἡ ἀμέλεια, κι' ὁ Σαρδανάπαλος θἄπρεπε νὰ θεωρῆται ὁ πιὸ εὐτυχισμένος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου, ἢ ἀκόμα, ἂν θέλης, κι' ὁ Μαργίτης ἐκεῖνος, γιὰ τὸν ὁποῖο λέει ὁ Ὅμηρος πὼς ἦταν ἀνίκανος γιὰ ὅλα, πὼς δὲ μποροῦσε οὔτε νὰ ὀργώση, οὔτε νὰ σκάψη, οὔτε νὰ κάμη καμμιὰν ἄλλη χρήσιμη δουλειά. Μοῦ φαίνεται ὅμως, πὼς πιὸ ἀληθινὸ εἶν' τὸ γνωμικὸ τοῦ Πιττακοῦ, ποὺ εἶπε: Χαλεπὸν ἐσθλὸν ἔμμεναι».

Δὲν ξεχνάει βέβαια ὁ Βασίλειος, πὼς εἶναι πολλοί, καὶ νέοι κι' ἡλικιωμένοι, ποὺ δὲ θέλουν νὰ καταπιαστοῦν σ' αὐτὸν τὸν ἀγῶνα. «Εἶναι πολλοί, λέει, ποὺ νοιάζονται περισσότερο γιὰ τὸν καλλωπισμό τους, παρὰ γιὰ τῆς ψυχῆς τους τὴ μόρφωσι. Κι' εἶναι πάλι ἄλλοι, ποὺ τὸ ρίχνουν στὴν καλοπέρασι. Ἔχουν ὁλοένα τὸ νοῦ τους στὸ καλὸ φαΐ καὶ καταντοῦν νὰ γίνουν δοῦλοι τῆς κοιλιᾶς τους». Ἔχοντας λοιπὸν αὐτοὺς ὑπ' ὄψιν του, ρωτᾷ: «Ὅσοι φροντίζουν μονάχα γιὰ τὸ σῶμα τους καὶ περιφρονοῦν τὴν ψυχὴ ποὺ θὰ τὸ χρησιμοποιήση, τί διαφέρουν ἀπὸ κείνους ποὺ, ἐνῷ φροντίζουν γιὰ διάφορα ἐργαλεῖα, ἀπ' τὸ ἄλλο μέρος παραμελοῦν τὴν τέχνη στὴν ὁποία θὰ χρησιμοποιηθοῦν;»

• • •

Μὰ δὲν πρόκειται τώρα γιὰ τοὺς ἀνθρώπους αὐτούς. Αὐτὴ τὴ στιγμὴ ὁ Βασί[illegible] ἀφιερώνεται για τη διαλεχτὴ ἐκείνη μερίδα τῶν νέων, ποὺ νοιώθουν τὶς ὑποχρεώσεις των ἀπέναντι τοῦ ἑαυτοῦ των καὶ τοῦ συνόλου, κι' ἔχουν ὄρεξι ν' ἀγωνισθοῦν γιὰ ἀνώτερους σκοποὺς στὴ ζωή. Σ' αὐτοὺς χρειάζεται νὰ δοθοῦν οἱ ὁδηγίες κι' οἱ κατάλληλες συμβουλὲς καὶ νὰ ὑποδειχθοῦν τὰ μέσα ποὺ θὰ χρησιμοποιήσουν στὸν ἀγῶνα γιὰ νὰ βγοῦν νικητές.

Τοὺς λέει λοιπόν: «Γιὰ τὸν ἀγῶνα ποὺ ἔχουμε μπροστά μας, καὶ ποὺ εἶν' ὁ πιὸ μεγάλος ἀπ' ὅλους, χρειάζεται νὰ κουραστοῦμε, νὰ δουλέψωμε γι' αὐτὸν μ' ὅλη μας [illegible] μὲ ποιητάς, μὲ λογογράφους [illegible] καὶ μ' ὅλους ἐκείνους, ἀπὸ τοὺς ὁποίους μποροῦμε νὰ πάρωμε κάτι γιὰ τὴν ψυχική μας καλλιέργεια».

[illegible] θὰ γίνεται ἡ μελέτη, ἐδῶ χρειάζεται προσοχή. Θὰ διαλέγωμε πάντα τὸ καλό. Κάθε ἄσχημο καὶ βλαβερὸ θὰ τὸ πετᾶμε. Καὶ φέρνει ἕνα παράδειγμα: «Εἶν' ἀταίριαστο πρᾶμα, τὶς τροφὲς ποὺ μπορεῖ νὰ μᾶς βλάψουν νὰ τὶς πετᾶμε μακρυά, τὰ μαθήματα ὅμως ποὺ θὰ θρέψουν τὴν ψυχή μας νὰ μὴν τὰ ἐξετάζουμε καθόλου, παρά, ὅ,τι τύχη μπροστά μας νὰ τὸ βάζωμε μέσα στὴν ψυχή, σὰν τὸ χείμαρρο ποὺ συνεπαίρνει ὅ,τι βρίσκει μπροστά του».

Στὸ ζήτημα αὐτό, λέει, ὁ νέος μπορεῖ νὰ πάρη γιὰ παράδειγμα, ποιὸν νομίζετε; Τὴ μέλισσα! «Κυττάχτε τὶς μέλισσες. Δὲν κάθονται σ' ὁποιοδήποτε ἄνθος. Διαλέγουν. Μὰ κι' ἐκεῖνα τὰ ἄνθη στὰ ὁποῖα θὰ πετάξουν, δὲν κυττᾶνε νὰ τὰ ξεσηκώσουν ὁλόκληρα. Παίρνουν ὅ,τι τοὺς χρειάζεται γιὰ τὴ δουλειά τους, καὶ τ' ἄλλο τὸ παρατᾶνε σὰν ἄχρηστο. Κι' ἐμεῖς λοιπόν, τὸ ἴδιο. Ἅμα πάρωμε ἀπ' τὰ βιβλία [illegible] ἀπ' τοὺς σοφούς, ὅσα σχετίζονται μὲ τὶς σωστὲς πεποιθήσεις καὶ συγγενεύουν μὲ τὴν ἀλήθεια, τὰ ἄλλα θὰ τὰ παρατρέξουμε σὰν περιττά. Καὶ—προσθέτει τὸ ἀθάνατο ἐκεῖνο—: καθάπερ τῆς ροδωνιᾶς τοῦ ἄνθους δρεψάμενοι, τὰς ἀκάνθας ἐκκλίνομεν, οὕτω καὶ ἐπὶ τῶν τοιούτων λόγων, ὅσον χρήσιμον καρπωσάμενοι, τὸ βλαβερὸν φυλαξώμεθα».

Κι' ἔχει, ἀλήθεια, νὰ δείξη στοὺς νέους πολλὰ τέτοια λουλούδια ἀνάμεσα στὴν ἀρχαία Γραμματολογία μας ὁ Βασίλειος. Πρῶτα - πρῶτα τὸν Ὅμηρο: «Πᾶσα ἡ ποίησις τοῦ Ὁμήρου ἀρετῆς ἐστιν ἔπαινος», λέει. Ὕστερα τὸν Ἡσίοδο, τὸν Σόλωνα, τὸν Θέογνι, τὸν Πυθαγόρα. Ἀκόμη, τὸν Πρόδικο, τὸν Εὐριπίδη, τὸν Πλάτωνα. Ὅλους αὐτοὺς καὶ τόσους ἄλλους, ὁ ἴδιος τοὺς εἶχε μελετήσει, τοὺς εἶχε σπουδάσει βαθειά. Τὰ γνωμικά τους, οἱ γλαφυροὶ στίχοι τους, τὰ πετυχημένα καὶ σοφὰ ρητά τους, ἔρχονται στὸ στόμα του μὲ μιὰ προχειρότητα ποὺ θαυμάζει κανείς.

• • •

Μὰ ὁ Βασίλειος δὲ σταματάει ὡς ἐδῶ. Ἀποκαλύπτει καὶ μιὰν ἄλλη ὄψι τοῦ ζητήματος. Δὲν εἶναι μόνο τὰ λόγια κι' οἱ διδασκαλίες τῶν μεγάλων σοφῶν τῆς ἀρχαιότητος ποὺ μποροῦν νὰ ὠφελήσουν τοὺς νέους. Πολλὲς φορὲς κι' ὁ βίος τους καὶ τὰ παραδείγματά τους γίνονται κίνητρο στὴν ἀρετή. Ἔτσι, φέρνει γιὰ παράδειγμα τὴ συμπεριφορὰ ποὺ ἔδειξε κάποτε ὁ Περικλῆς. Ἕνας ἄνθρωπος τὸν ἔβριζε κάποτε μπροστὰ στὸν κόσμο. Ἐκεῖνος ὅμως δὲν ἔδινε σημασία. Αὐτὸ ἐβάσταξε ὧρες ὁλόκληρες. Τὸ βράδυ, καθὼς ὁ Περικλῆς ἐγύριζε στὸ σπίτι του, ἐκεῖνος τὸν παρακολουθοῦσε ἀκόμη ἀπὸ πίσω καὶ δός του καὶ τὸν ἔλουζε μὲ τὶς βρισιές του. Ὅταν ἔφθασε ὁ Περικλῆς στὸ σπίτι του, ἐκάλεσε κάποιο δοῦλό του, γιὰ ποιὸ σκοπὸ λέτε; Γιὰ νὰ συνοδέψη τὸν ὑβριστὴ μ' ἕνα φανάρι στὸ σπίτι του, μὴν τύχη καὶ χτυποῦσε πουθενὰ μέσ' στὸ σκοτάδι!

Ἄλλοτε πάλι κάποιος ἐθύμωσε μὲ τὸ μεγάλο μαθηματικό, τὸν Εὐκλείδη, καὶ τὸν ἀπειλοῦσε πὼς θὰ τὸν σκοτώση. Ἔκαμε μάλιστα καὶ ὅρκο. Σὲ ἀπάντησι ὁ Εὐκλείδης ὡρκίστηκε κι' αὐτὸς πὼς θὰ τὸν ἔκανε ἐξάπαντος νὰ ξεθυμώση καὶ νάρθη νὰ συμφιλιωθῆ μαζί του.

Τὰ παραδείγματα αὐτά, τὰ βρίσκει ὁ Βασίλειος διδακτικὰ καὶ σύμφωνα μὲ τὴν Εὐαγγελικὴ διδασκαλία.

Α. Ι. Γκ—ς

Τὸ λυκοτόμαρο

Θαμα σπουδαῖο στὰ χωριὰ τὸ λυκοτόμαρο.

Αὐτὸς ποὺ τὸ περιφέρει φωνάζει:

— Πέτρες καὶ ξύλα!

Καὶ ὁ κόσμος ἀπαντᾷ:

— Πέτρες καὶ ξύλα!

Καὶ οἱ μικροὶ ποὺ ἀκολουθοῦν ἐν συναγερμῷ καὶ μὲ ἀλαλαγμοὺς φωνάζουν:

— Ἕνας λύκος τρανόοοος!

Αὐτὸς ποὺ περιφέρει τὸ τομάρι τοῦ λύκου, παραγεμισμένο μὲ ἄχυρα, γυρίζει ἀπὸ σπίτι σὲ σπίτι καὶ μαζεύει ὅ,τι τοῦ δώσουν. Σιτάρι, καλαμπόκι, τυρί, βούτυρο, μαλλιά, χρήματα. Ὅταν τελειώση ἡ περιφορὰ στὸ ἕνα χωριὸ πηγαίνει στὸ γειτονικό.

Αὐτὴ ἡ διαπόμπευσις τοῦ δέρματος τοῦ λύκου γίνεται ἀπὸ χιλιάδες χρόνια. Ὅταν ἕνας κυνηγὸς σκοτώση λύκο, δίνει τὸ δέρμα του σὲ κανένα φτωχὸ πρὸς περιφοράν. Ἂν εἶναι φτωχὸς ὁ κυνηγὸς τὸ περιφέρει ὁ ἴδιος καὶ εἰσπράττει.

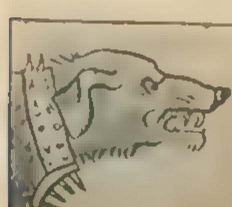
Τὰ χωριὰ ἔχουν πάθει μεγάλες καταστροφὲς ἀπὸ τὸν λύκο. Τοὺς ἔχει φάει πρόβατα, κατσίκια κα κανένα γάϊδαρο ἢ πουλάρι.

Ἔχει σακατέψει κοπάδια ὁ λύκος καὶ ἔχει γδύσει μαντριά. Καμμιὰ φορὰ μπορεῖ ἕνας τσοπάνος ποὺ ἔχει ἑκατὸ πρόβατα νὰ μείνη μόνο μὲ τὴν γκλίτσα καὶ μὲ ἕνα πρόβατο. Τὰ ἐνενῆντα ἐννιὰ τὰ ἔπνιξε ὁ λύκος.

Ὁ τσοπᾶνος ἔμεινε μὲ τὴν γκλίτσα. Τέτοια περιστατικὰ διηγοῦνται πολλά. Ὁ κόσμος πιστεύει ὅτι ἐνενῆντα ἐννιὰ πρόβατα μπορεῖ νὰ πνίξη ὁ λύκος. Στὸ ἑκατοστὸ σκάζει. Βυθίζει τὰ δόντια του στὸ λαιμό τους καὶ αὐτὸ εἶναι τὸ πᾶν. Δὲν τὰ τρώγει, τὰ πνίγει. Μόνο τὸ τελευταῖο ποὺ θὰ μείνη τὸ παίρνει στὸν ὦμο καὶ φεύγει. Αὐτὴ ἡ παράλογος αἱμοβορία δὲν ἀπαντᾶται σὲ ἄλλα ζῶα. Τὸ λεοντάρι τρώγει ἕνα μόνο ζῶο γιὰ νὰ χορτάση. Ὅταν εἶναι χορτᾶτο τὸ λεοντάρι δὲν πειράζει ἄλλα ζῶα. Ὁ λύκος ἔχει τὴν μανία νὰ πνίγη τὰ θύματά του καὶ ἀ τὰ ἀφίνη. Γι' αὐτὸ ὅταν σκυτωθῇ κανένας ἡ περιφέρεια πανηγυρίζει. Τὸν γδέρνουν, ρίχνουν στάχτη στὸ δέρμα του, τὸ ἀφίνουν τρεῖς - τέσσερις ἡμέρες νὰ στεγνώση καὶ νὰ μαλακώση καὶ τὸ παραγεμίζουν μὲ ἄχυρα. Ὕστερα περνοῦν μιὰ σούβλα ἀπὸ τὴν οὐρὰν ὡς τὸ στόμα καὶ τὸ γυρίζει ἕνας ἢ δυό, ἀπὸ χωριὸ σὲ χωριό. Καὶ ὁ κόσμος πληρώνει εἰς εἶδος καὶ εἰς χρῆμα. Καὶ λέγουν:

— Πέτρες καὶ ξύλα.

Δηλαδὴ πέτρες καὶ ξύλα νὰ τρώγη ὁ λύκος, νὰ μὴν τρώγη πρόβατα.

Καὶ τὰ παιδιὰ φωνάζουν:

— Ἕνας λύκος τρανόοοος!

Δὲν ὑπάρχει μικρὸς λύκος στὴν συνείδησι τῶν μικρῶν.

Τώρα τὸ Κράτος δίνει τριακόσιες δραχμὲς διὰ κάθε φονευόμενο λύκο. Ὅποιος σκοτώση λύκο φέρνει τὸ δέρμα εἰς τὸ Δασαρχεῖον. Τὸ Δασαρχεῖον τὸ σφραγίζει καὶ κόβει καὶ τὸ ἕνα πόδι. Συντάσσεται πρωτόκολλο. Τὸ δέρμα ἐπιστρέφεται καὶ κρατᾷ τὸ Δασαρχεῖο τὸ πόδι πρὸς ἀπόδειξιν. Αὐτὸς ποὺ ἔφερε τὸ δέρμα παίρνει τριακόσιες δραχμές. Εἶναι ἡ τιμὴ τῆς ἐπικηρύξεως.

Πολὺ λίγους ὅμως λύκους κατορθώνουν νὰ σκοτώνουν οἱ κυνηγοί. Τοὺς περισσοτέρους τοὺς σκοτώνουν οἱ τσοπάνηδες. Καὶ ἀκόμη τοὺς πιὸ πολλοὺς τὰ τσοπανόσκυλα. Ἐχθρὸς τοῦ λύκου ὁ σκύλος καὶ ἐχθρὸς τοῦ σκύλου ὁ λύκος. Ἂν καὶ εἶναι πρῶτα ἐξαδέλφια, ὅμως τὰ δύο ζῶα δὲν χωνεύονται.

Ὁ λύκος εἶναι πιὸ δυνατὸς καὶ πιὸ μεγάλος. Ὁ μαντρόσκυλος περισσότερον εὐκίνητος.

Ὁ σβέρκος τοῦ λύκου δὲν μπορεῖ νὰ γυρίση. Στρέφεται καὶ ὁλόκληρο τὸ ζῶο. Ὁ σκύλος ἔχει σβέρκο εὐκίνητο καὶ αὐτὸ ἀποτελεῖ τὴν ὑπεροχή του. Ἀλλὰ ὁ λύκος εἶναι ἐξυπνότερος. Ξέρει στρατηγήματα. Ὅταν βρεθοῦν οἱ λύκοι ἐμπρὸς εἰς τὰ σκυλιὰ φεύγουν. Ὁ ἕνας λύκος προχωρεῖ σὲ μικρὰν ἀπόστασι καὶ οἱ ἄλλοι κρύβονται πλαγίως. Ὅταν ξεμοναχιασθῇ ἀρκετὰ τὸ ἡρωϊκὸ σκυλί, τότε κατεβαίνουν ἀπὸ τὰ πλάγια οἱ λύκοι ποὺ εἶχαν κρυφθῆ καὶ τὸ σκυλὶ προσβάλλεται ἀπὸ ὅλες τὶς πλευρές. Οἱ λύκοι θὰ φᾶνε τὸ ἀτυχὲς ζῶο καὶ θὰ τοῦ ἀφήσουν μόνο τὸ κεφάλι.

Εἰς τὰ ἰσχυρότερα ὅμως σκυλιὰ οἱ τσοπάνηδες βάζουν γιορντάνια ἢ κιρντάνια. Εἶναι οἱ λαιμοθώρακες τῶν σκυλιῶν. Κατασκευάζονται ἀπὸ τοὺς σιδηρουργοὺς μὲ λαμαρίνα. Εἶναι σὰν τὰ περιλαίμια ποὺ βάζουν στὰ σκυλιὰ τοῦ κυνηγιοῦ καὶ τῶν πόλεων. Μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι εἶναι ἀπὸ λαμαρίνα, ὄχι ἀπὸ πετσί. Ἐμπρὸς δὲ ἔχουν καὶ μιὰ πλάκα λαμερινένια καὶ ὅλο τὸ περιλαίμιο εἶναι γεμᾶτο καρφιά.

Τὸ μαντρόσκυλο ποὺ φορεῖ τὸ κιρντάνι ἔχει τὸ ἰδ'ωμα νὰ ἐπιτίθεται κατὰ μέτωπον καὶ μὲ τὸ στῆθος. Δὲν πολεμᾷ μὲ ἑλιγμούς. Ἀφίνει τὸν λαιμό του καὶ τὸ στῆθος του ἀπροφύλαχτα. Οἱ λύκοι προσπαθοῦν νὰ χώσουν τὰ δόντια τους στὸν λαιμὸ τῶν γενναιοτάτων αὐτῶν σκυλιῶν. Γι' αὐτὸ ἐσοφίσθησαν οἱ τσοπάνηδες νὰ τὰ προφυλάξουν μὲ σιδερένια περιλαίμια ποὺ ἔχουν ὡς συνέχεια μιὰ πλάκα μὲ καρφιά. Οἱ λύκοι σπάζουν τὰ δόντια των στὰ καρφιὰ καὶ τραυματίζονται. Ἀλλὰ τὰ σκυλιὰ ποὺ φοροῦν τὰ περιλαίμια ὑποφέρουν. Μὲ δυσκολία μποροῦν νὰ γείρουν τὸν λαιμὸ καὶ νὰ κοιμηθοῦν. Πολὺ λίγα σκυλιὰ μποροῦν νὰ τὰ φοροῦν. Εἶναι ὅμως ἀνεκτίμητα ζῶα. Μὲ χιλιάδες δὲν ἀγοράζονται.

Οἱ τσοπάνηδες ἔχουν βρῆ καὶ καλλίτερο σύστημα ἐξοντώσεως τῶν λύκων· τὴν καταστροφὴ τῶν κουταβιῶν. Τὰ μικρὰ λυκόπουλα λέγονται κουτάβια, ὅπως καὶ τὰ μικρὰ τῶν σκυλιῶν. Ὁ τσοπᾶνος μὲ τὰ μαντρόσκυλλα βγαίνει εἰς ἀνίχνευσιν. Τὰ σκυλιὰ μυρίζονται τὴν φωλιὰ τοῦ λύκου καὶ πνίγουν τὰ κουτάβια τους. Αὐτὸς εἶναι ὁ ἀσφαλέστερος τρόπος πρὸς περιορισμὸν τῶν λύκων. Ἡ ἀνακάλυψις τῆς φωλιᾶς καὶ τὸ πνίξιμο τῶν κουταβιῶν. Ἔτσι οἱ λύκοι ὀλιγοστεύουν ἀντὶ νὰ αὐξάνουν. Ἀλλ' ὅσα λυκόπουλα γλυτώσουν καὶ μεγαλώσουν ἀνταποδίδουν τὰ ἴσα εἰς τὸν τσοπᾶνον. Ρίχνονται καὶ ξεπαστρεύουν ὅλο τὸ κοπάδι. Φθάνει νὰ μποροῦν.

Καταλαβαίνουν οἱ λύκοι ὅτι ἐξ αἰτίας τῶν προβάτων ἔχουν χάσει τὰ μικρά των, ἔχουν λιγοστέψει καὶ κοντεύουν τελείως νὰ ἐξαλειφθοῦν. Σκέπτονται δὲ πῶς ἂν ἐξοντωθοῦν τὰ πρόβατα θὰ λείψουν καὶ τὰ σκυλιὰ καὶ οἱ τσοπάνηδες. Ἔτσι καὶ τὰ λυκόπουλα θὰ γλυτώνουν καὶ τὸ γένος θὰ διατηρηθῆ. Τί θὰ τρώνε ὅμως οἱ λύκοι, ἐὰν λείψουν τὰ πρόβατα, φαίνεται πὼς δὲν τὸ σκέπτονται.

Κ. Φαλτάϊτς

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

—Στὸ ἑξῆς, ὅποιος μοῦ λέει «δὲ φταίω ἐγώ», θὰ τρώη μιὰ βουρδουλιὰ παραπάνω ἀπ' ὅσες ἔχει νὰ φάη. Πόσα σοῦ λείπουν λέω!

—Ἔφερα αὐτὸ τὸ σανίδι... εἶναι πολὺ καλό...

—Πολὺ καλό, μάλιστα! Πήγαινε ὅμως στὸν ψωμᾶ καὶ γύρεψέ του ψωμὶ ἀντὶς γι' αὐτὸ τὸ σανίδι· θὰ σοῦ δώση; ...Πόσες πεντάρες σοῦ λείπουν, εἶπα! Λέγε.

—Μάζεψα τριανταέξη.

—Σοῦ λείπουν τέσσερες, βρωμόπαιδο, τέσσερες! Καὶ τόλμησες νὰ φανῆς μπροστά μου;... Ρικάρντο, μικρούλη μου, σήμερα εἶσαι τυχερός!... Γδύσου γρήγορα σύ!

—Μὰ τὸ σανίδι ποὺ ἔφερα;

—Θὰ στὸ δώσω νὰ τὸ φᾶς!

Τὸ κουτοαστεῖο αὐτὸ ἔκαμε πάλι νὰ γελάσουν ὅλα τὰ παιδιά, ὅσα δὲν εἶχαν καταδικασθῆ σὲ βούρδουλα. Γιὰ τὴν ὥρα οἱ κατάδικοι ἦταν δυό· οἱ «λογαριασμοὶ» ὅμως ἐξηκολούθησαν καὶ σὲ λίγο φανερώθηκαν ἄλλοι τρεῖς ἐλλειμματίες.

—Πέντε! φώναξε ὁ Γαροφόλης. Νὰ πέντε ληστᾶδες ποὺ μὲ κλέβουν!... Ἄχ, παληόπαιδα! αὐτὰ ἐγὼ τὰ παθαίνω γιὰ [illegible]... Μὰ πῶς θέλετε νὰ πληρώνω τὸ ὡραῖο κρέας καὶ τὶς ὡραῖες πατάτες ποὺ σᾶς ταΐζω; Γίνεται νὰ μὴ δουλεύετε καὶ σεῖς; Τὸ ξέρω, προτιμᾶτε νὰ παίζετε στὸ δρόμο! Ἀντὶ νὰ [illegible] ἀναμεταξύ σας καὶ διασκεδάζετε. Κανένας ἔτσι δὲν σᾶς ρίχνει πεντάρα. Μὰ στὸ Θεό σας, δὲν εἶναι καλλίτερο νὰ ψευτοκλαῖτε, ἁπλώνοντας τὸ χέρι, παρὰ νὰ κλαῖτε τώρα στ' ἀλήθεια, παρουσιάζοντας τὴ ράχη; Ἐμπρός! γδυθῆτε!

Ὁ Ρικάρντος στέκουνταν μὲ τὸ καμτσίκι στὸ χέρι κι' οἱ πέντε κατάδικοι, γυμνοὶ ὡς τὴ μέση, ἦταν ἀραδιασμένοι στὸ πλάϊ του.

—Ξέρεις, Ρικάρντο, δὲν θὰ σὲ κυττάζω, γιατὶ αὐτὲς οἱ τιμωρίες μοῦ κάνουν κακό· θὰ σ' ἀκούω μόνο [illegible] σου δουλεύεις τώρα καὶ σύ.

Καὶ γύρισε μὲ τὸ πρόσωπο κατὰ τὸ τζάκι, σὰ νὰ τοῦ ἦταν πράγματι ἀδύνατο νὰ βλέπη τὰ παιδιὰ νὰ δερνουνται. Ἐγώ, ξεχασμένος σὲ μιὰν ἄκρη, ἔτρεμα ἀπὸ ἀγανάκτησι, μὰ κι' ἀπὸ φόβο. Αὐτὸς ἦταν ὁ ἄνθρωπος ποὺ θὰ γίνουνταν κύριός μου, κι' ὅταν δὲν θάφερνα σωστὲς τὶς τριάντα ἢ τὶς σαράντα πεντάρες ποὺ θὰ μοῦ προσδιώριζε, θάμουν ὑποχρεωμένος νὰ γυμνώνω τὴ ράχη στὸ Ρικάρντο; Ἄ, τώρα καταλάβαινα πῶς ὁ Ματτίας μποροῦσε νὰ μιλᾶ γιὰ θάνατο μὲ τόση ἀταραξία καὶ μ' ἐλπίδα!...

Ἡ πρώτη καμτσικιὰ ποὺ ἔπεσε, μοῦ ἀνέβασε τὰ δάκρυα στὰ μάτια. Ἐνόμιζα πὼς δὲν μ' ἔβλεπε κανεὶς καὶ δὲν προσπάθησα νὰ κρύψω τὴ συγκίνησί μου. Ὁ Γαροφόλης ὅμως, φαίνεται, μὲ κρυφοκύτταζε.

—Νὰ ἕνα εὐαίσθητο παιδί! εἶπε ἄξαφνα δείχνοντάς με μὲ τὸ δάχτυλο. Δὲν μοιάζει μὲ σᾶς, ληστᾶδες, ποὺ γελᾶτε μὲ τὴ δυστυχία τῶν συντρόφων σας καὶ μὲ τὴ δική μου λύπη. Πάρτε τον γιὰ παράδειγμα κι' ἂς μὴν εἶναι σύντροφός σας. Σύντροφός τους! Αὐτὴ ἡ λέξι μ' ἔκανε ν' ἀνατριχιάσω ἀπ' τὴν κορφὴ ὡς τὰ νύχια.

Μὲ τὴ δεύτερη καμτσικιά, ὁ κατάδικος ἔβγαλε ἕνα βόγγο· μὲ τὴν τρίτη ἄφησε μιὰ φωνὴ σπαρακτική.

Ὁ Γαροφόλης σήκωσε τὸ χέρι του· ὁ Ρικάρντος ἔμεινε μὲ τὸ καμτσίκι μετέωρο.

Μοῦ φάνηκε πὼς θάδινε χάρι· μὰ δὲν ἦταν αὐτό.

—Ξέρεις τί κακὸ μοῦ κάνουν οἱ φωνές, εἶπε γλυκὰ ὁ Γαροφόλης, γυρίζοντας πρὸς τὸν κατάδικο· ἂν ὁ βούρδουλας σοῦ σχίζη τὸ πετσί, οἱ φωνές σου μοῦ σχίζουν τὴν καρδιά. Σὲ εἰδοποιῶ λοιπὸν πὼς γιὰ κάθε φωνή, θὰ τρώς μιὰ βουρδουλιὰ παραπάνω καὶ δὲν θὰ φταίω ἐγώ. Μὴ μὲ κάμης ν' ἀρρωστήσω τώρα ἀπὸ τὴ λύπη μου. Ἂν αἰσθάνεσαι γιὰ τὸν κύριό σου λίγη ἀγάπη, λίγη εὐγνωμοσύνη, σώπα. Ἐμπρός, Ρικάρντο!

Ὁ μικρὸς δήμιος σήκωσε τὸ χέρι του καὶ τὰ λουριὰ αὐλάκωσαν πάλι τὴ ράχη τοῦ δύστυχου παιδιοῦ.

—Μάννα μου!... Μάννα μου!... φώναξε.

Εὐτυχῶς ποὺ δὲν εἶδα τὰ παρακάτω. Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἄνοιξε ἡ πόρτα τῆς σκάλας καὶ μπῆκε ὁ Βιτάλης.

Μὲ μιὰ ματιὰ κατάλαβε τί ἦταν οἱ φωνὲς ἐκεῖνες, ποὺ εἶχε ἀκούσει ἀνεβαίνοντας τὴ σκάλα. Ἔτρεξε ἴσια στὸ Ρικάρντο καὶ τοῦ ἅρπαξε τὸ καμτσίκι. Ἔπειτα γύρισε στὸ Γαροφόλη καὶ στάθηκε μπροστά του μὲ σταυρωμένα χέρια.

Ὅλ' αὐτὰ ἔγιναν τόσο γρήγορα, ὥστε γιὰ μιὰ στιγμὴ ὁ Γαροφόλης τὰ ἔχασε. Γρήγορα ὅμως συνῆλθε καί, παίρνοντας πάλι τὸ ψευτογλυκερό του χαμόγελο:

—Δὲν εἶναι φοβερό; εἶπε. Αὐτὸ τὸ παιδὶ δὲν ἔχει καρδιά!

—Ντροπή!... ἐφώναξε ὁ Βιτάλης.

—Αὐτὸ λέω κι' ἐγώ, ἐξηκολούθησε ὁ Γαροφόλης.

—Ἄς τα! τὸν ἔκοψε μὲ δύναμι ὁ κύριός μου· καταλαβαίνεις πολὺ καλὰ πὼς τὸ «ντροπή» δὲν τὸ εἶπα σ' αὐτὸ τὸ παιδί, παρὰ σὲ σένα. Ναί! Ντροπή σου, ἀνανδρία σου, νὰ βασανίζης ἔτσι παιδιὰ ποὺ δὲν μποροῦν νὰ ὑπερασπισθοῦν τὸν ἑαυτό τους!

—Καὶ τί ἀνακατεύεσαι σύ, γερο-παράξενε; εἶπε ὁ Γαροφόλης ἀλλάζοντας τόνο.

—Θὰ σὲ καταγγείλω στὴν Ἀστυνομία!

—Στὴν Ἀστυνομία; φώναξε σηκωνόμενος ὁ Γαροφόλης· μὲ φοβερίζεις μὲ Ἀστυνομία, ἐσύ;

—Ναί, ἐγώ! ἀποκρίθηκε ἄφοβος ὁ κύριός μου.

—Γιὰ νὰ σοῦ πῶ, Βιτάλη, εἶπε ὁ Γαροφόλης, ἀλλάζοντας πάλι τὸν τόνο του ἀπὸ ὀργίλο σὲ εἰρωνικό. Μὴν κάνης τώρα τὸν κακὸ καὶ μὴ μὲ φοβερίζης πὼς θὰ μιλήσης, γιατὶ μπορῶ νὰ μιλήσω κι' ἐγώ. Καὶ νὰ ἰδοῦμε τότε ποιὸς θὰ μείνη [illegible] πάω νὰ πῶ [illegible] ὅμως ποὺ [illegible] κι' ἂν πήγαινα νὰ τοὺς πῶ ὅσα ξέρω, [illegible]

Μιὰ στιγμὴ ὁ κύριός μου στάθηκε χωρὶς ν' ἀποκριθῆ. Τὴ «ντροπή»;... Γιὰ ποιὰ ντροπὴ μιλοῦσε ὁ Γαροφόλης;... Καὶ πρὶν συνέλθω ἀπὸ τὴν κατάπληξι, ὅπου μὲ εἶχαν ρίξει τὰ παράξενα ἐκεῖνα λόγια, ὁ Βιτάλης μὲ πῆρε ἀπὸ τὸ χέρι.

— Καὶ τί ἀνακατεύεσαι σὺ γερο-παράξενε;

— Πᾶμε ἀπὸ δῶ!
Καὶ μ' ἐτράβηξε πρὸς τὴν πόρτα.

—Φεύγεις; ὄχι δά! ἔκαμε ὁ Γαροφόλης γελῶντας. Ἔλα, ἐγὼ σοῦ ἀστειεύθηκα. Τί ἔχεις νὰ μου πῆς;

— Δὲν ἔχω πιὰ νὰ σοῦ πῶ τίποτα!

— Γιατί ἦρθες;

Χωρὶς ν' ἀπαντήση πιά, ὁ Βιτάλης γύρισε τὴ ράχη του στὸν π α ν τ ρ ό ν ε καὶ κατέβηκε τὴ σκάλα, κρατῶντάς με πάντ' ἀπὸ τὸ χέρι.

Ὤ, μὲ τί ἀνακούφισι τὸν ἀκολουθοῦσα! Γλύτωσα λοιπὸν ἀπὸ τὸ Γαροφόλη; Ἂν τολμοῦσα, θὰ φιλοῦσα τώρα τὸν Βιτάλη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ΄.

Τὰ λατομεῖα τοῦ Ζαντιγὺ

Ὅσο ἤμαστε στὸ δρόμο ποὺ εἶχε κόσμο, ὁ Βιτάλης περπατοῦσε χωρὶς λέξι· ἅμα μπήκαμε ὅμως σ' ἕνα ἔρημο δρομάκο, κάθησε 'κεῖ σὲ μιὰν ἄκρη καὶ κάμποσες φορὲς ἔτριψε μὲ τὸ χέρι του τὸ μέτωπό του,— σημάδι πὼς βρίσκουνταν σ' ἀμηχανία. Ἔπειτα, σὰ νὰ μιλοῦσε μὲ τὸν ἑαυτό του, εἶπε:

— Καλὴ κι' ἡ καλωσύνη, μὰ δὲν ὠφελεῖ πάντα! Νά πάλι ἐμεῖς στοὺς δρόμους τοῦ Παρισιοῦ, χωρὶς πεντάρα στὴν τσέπη καὶ μὲ ἄδεια κοιλιά. Πεινᾶς;

— Δὲν ἔφαγα τίποτ' ἄλλο ἀπὸ τὸ λίγο ψωμὶ ποὺ μοῦ δώσατε τὸ πρωΐ.

— Λοιπόν, καημένο μου παιδί, κινδυνεύεις νὰ κοιμηθῆς ἀπόψε νηστικός. Καὶ πάλι, μήπως ξέρουμε ποῦ θὰ κοιμηθοῦμε;

— Λογαριάζατε νὰ κοιμηθοῦμε στοῦ Γαροφόλη;

— Λογάριαζα νὰ κοιμηθῆς ἐσὺ ἐκεῖ. Ὅσο γιὰ μένα, θὰ μοῦ 'διν[illegible] γιὰ τὸ χ[illegible] σου καμμιὰ εἰκοσαριὰ φράγκα καὶ πρὸς τὸ παρὸν θὰ τὰ κατάφερνα. Ἅμα εἶδα ὅμως πῶς [illegible] τὰ παιδιά, δὲν ἐβάσταξα... Ὑποθέτω πὼς δὲν εἶχες καμμιὰ ὄρεξι νὰ μείνης μαζί του;...

— Ὤ, τί καλὸς ποὺ εἶστε!

— Ναί, ἡ καρδιὰ δὲν ἐνεκρώθηκε ὅλως διόλου στὰ στήθη τοῦ γέρου ἀλήτη. Τὸ κακὸ ὅμως εἶναι ποὺ ἐνῷ ὁ ἀλήτης τὰ λογαριάζει ὅλα καλά, ἡ καρδιὰ τοῦ τὰ χαλάει. Καὶ τώρα ποῦ πᾶμε;

Ἦταν ἀργά, καὶ τὸ κρύο, ποὺ τὴν ἡμέρα εἶχε πέσει λιγάκι, [illegible] δριμὺ καὶ παγερό. Φυσοῦσε βορρηᾶς. Ἡ νύχτα θὰ ἦταν κακή.

Ὁ Βιτάλης κάθησε πολλὴν ὥρα ἐκεῖ στὴν ἄκρη, ἐνῷ ὁ Κάπης κι' ἐγὼ στεκούμαστε ἀκίνητο μπροστά του, περιμένοντας [illegible] ἀπόφασι. Ἐπὶ τέλους σηκώθηκε:

— Ποῦ θὰ πᾶμε;

— Στὸ Ζαντιγύ. Θὰ προσπαθήσω νὰ βρῶ ἕνα λατομεῖο, ὅπου πλαγιάσαμε κι' ἄλλη φορά. Εἶσαι κουρασμένος;

— [illegible] ξεκουράστηκα στοῦ Γαροφόλη.

— Ἐγὼ δὲν ξεκουράστηκα καὶ δὲν ἀντέχω πιά. Καὶ ὅμως [illegible] νὰ πᾶμε. Ἐμπρός, παιδιά μου.

Ἔτσι μᾶς ἔλεγε: «παιδιά του», τὰ σκυλιὰ καὶ μένα. Ἦταν τὸ ἀστεῖο του, ὅταν εἶχε διάθεσι. Μ' ἀπόψε τὸ εἶπε λυπημένα.

Καὶ πήραμε πάλι τοὺς δρόμους τοῦ Παρισιοῦ.

Ἡ νύχτα εἶναι σκοτεινὴ καὶ τὸ γκάζι, ποὺ ὁ ἄνεμος κάνει τὴ φλόγα του νὰ τρεμοσβύνη, μόλις φωτίζει τὸ λιθόστρωτο. Γλυστροῦμε κάθε στιγμή, ἐδῶ σὲ ρυάκι παγωμένο, ἐκεῖ σὲ σωρὸ ἀπὸ χιόνια. Ὁ Βιτάλης μὲ κρατεῖ ἀπὸ τὸ χέρι κι' ὁ Κάπης περπατεῖ στὸ πλάϊ μας. Μόνο κάπου - κάπου μένει πίσω, γιὰ νὰ ψάξη σὲ κανένα σωρὸ σκουπίδια, μήπως βρῆ κανένα κόκκαλο ἢ καμμιὰ κόρα ψωμί, γιατὶ κι' αὐτὸν ἡ πεῖνα τὸν θέριζε. Μὰ τοῦ κάκου! Μὲ κατεβασμένα αὐτιὰ τρέχει καὶ μᾶς ξαναφτάνει.

Ὕστερ' ἀπὸ τοὺς μεγάλους δρόμους, σοκάκια· ὕστερ' ἀπὸ τὰ σοκάκια αὐτά, ἄλλοι δρόμοι μεγάλοι. Περπατοῦμε ὁλοένα κι' οἱ σπάνιοι διαβάτες ποὺ ἀπαντοῦμε, μᾶς κυττάζουν μὲ ἀπορία. Ἡ φορεσιά μας ἢ ἡ κουρασμένη μας περπατησιὰ τοὺς κινεῖ τὴν προσοχή; Οἱ ἀστυφύλακες ποὺ διασταυρώνουμε, γυρίζουν πίσω τους καὶ στέκουνται νὰ μᾶς ἀκολουθήσουν μὲ τὸ μάτι.

Ὡστόσο, χωρὶς νὰ προφέρη λέξι, ὁ Βιτάλης προχωρεῖ τσακισμένος στὰ δυό. Μ' ὅλο τὸ κρύο, τὸ χέρι του καίει τὸ δικό μου. Μοῦ φαίνεται πὼς τρέμει. Κάποτε ποὺ σταματᾷ, γιὰ νὰ στηριχθῆ μιὰ στιγμὴ στὸν ὦμο μου, αἰσθάνομαι ὅλο του τὸ σῶμα νὰ τραντάζεται σὰν ἀπὸ σπασμό.

— Εἶστε ἄρρωστος; τὸν ρώτησα σὲ μιὰ τέτοια στιγμή.

—Τὸ φοβᾶμαι. Ὁπωσδήποτε, εἶμαι κατακουρασμένος.

Ο ΟΥΡΑΝΟΣ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΙΟΥΛΙΟΝ

Οἱ κυριώτεροι ἐκ τῶν ἀστερισμῶν ποὺ κοσμοῦν τὸ στερέωμα μὲ τὴν ἔναρξιν τοῦ λυκόφωτος (9ην νυκτερινὴν) κατὰ τὸν μῆνα Ἰούλιον εἶναι οἱ ἑξῆς: Πρὸς τὸ ΒΑ. τμῆμα τοῦ οὐρανοῦ λάμπει ὁ Βέγας, εἰς ἀρκετὸν ὕψος ἀπὸ τοῦ ὁρίζοντος, ποὺ ἀνήκει εἰς τὸν ἀστερισμὸν τῆς Λύρας. Κάτωθεν αὐτῆς ἐκτείνεται ὁ ἀστερισμὸς τοῦ Κύκνου ποὺ εὑρίσκεται ἐπὶ τοῦ Γαλαξίου. Ὀλίγον ἀνατολικώτερα καὶ χαμηλότερα εὑρίσκεται ὁ ἀστερισμὸς τοῦ Ἀετοῦ μὲ τὸν Ἀλτάϊρ εἰς τὸ μέσον, ἀστέρα πρώτου μεγέθους. Πρὸς τὸ ΝΑ. μέρος τοῦ ὁρίζοντος προβάλλει μεγαλοπρεπῶς ὁ ἀστερισμὸς τοῦ Σκορπίου, εἰς τὴν οὐρὰν τοῦ ὁποίου διακρίνεται εὐκόλως ὁ λαμπρὸς Ἀντάρης, ποὺ πολλὲς φορὲς τὸν νομίζει κανεὶς ὡς τὸν πλανήτην Ἄρην.

Ἡ Μεγάλη Ἄρκτος εὑρίσκεται ἄνωθεν τοῦ Πολικοῦ ἀστέρος καὶ εἰς τὴν προέκτασιν τῆς οὐρᾶς της ἐκτείνεται ὁ ἀστερισμὸς τοῦ Βοώτου μὲ τὸν λαμπρὸν Ἀρκτοῦρον ποὺ κατὰ τὴν ὥραν ταύτην μεσουρανεῖ καὶ διέρχεται πλησίον τοῦ Ζενίθ. Προεκτείνοντες τὴν ἰδίαν γραμμὴν πρὸς νότον εὑρίσκομεν τὸν ἀστερισμὸν τῆς Παρθένου μὲ τὸν Στάχυν, ἀστέρα πρώτου μεγέθους.

Οἱ ἀστερισμοὶ τοῦ Λέοντος καὶ τοῦ Ἡνιόχου εὑρίσκονται πλησίον τοῦ δυτικοῦ ὁρίζοντος, ὅπως ἐπίσης καὶ οἱ Δίδυμοι.

Πλανῆται

Κατὰ τὴν περίοδον ταύτην ἀρχίζουν μερικοὶ ἐκ τῶν μεγάλων πλανητῶν νὰ φαίνωνται καὶ πρὸ τοῦ μεσονυκτίου.

Οὕτω π.χ. ὁ Ἄρης ἀνατέλλει περὶ τὴν 10 ½ νυκτερινὴν καὶ λόγῳ τῆς ἐξαιρετικῆς του λαμπρότητος δεσπόζει τοῦ ὅλου οὐρανοῦ. Τὴν 23ην τοῦ Ἰουλίου ὁ Ἄρης εὑρίσκεται εἰς ἀντίθεσιν πρὸς τὸν Ἥλιον καὶ τὴν 27ην τοῦ ἰδίου μηνὸς εἰς τὴν ἐγγυτάτην ἀπὸ τῆς Γῆς ἀπόστασιν (55 ἑκατομμύρια χιλιόμετρα). Τὸ χρῶμα του εἶναι ἐρυθρωπὸν καὶ τὸ μέγεθός του, ὅσον καὶ τοῦ Σειρίου, τοῦ λαμπροτέρου ἐξ ὅλων τῶν ἀπλανῶν.

Ἐπίσης ὁ Ζεὺς ἀνατέλλει περίπου μίαν ὥραν ἀργότερον τοῦ Ἄρεως καὶ ἀνευρίσκεται εὐκόλως εἰς τὸν ἀνατολικὸν ὁρίζοντα. Οἱ δύο αὐτοὶ πλανῆται εἶναι ὁρατοὶ καθ' ὅλην σχεδὸν τὴν νύκτα.

Ἡ Ἀφροδίτη εἶναι ὁρατὴ ὡς πρωϊνὸς ἀστὴρ καὶ τὴν ὀνομάζομεν Αὐγερινόν.

Ὁ Ἑρμῆς εἶναι ἑσπερινὸς ἀστὴρ καὶ περὶ τὸ τέλος τοῦ μηνὸς εὑρίσκεται πλησίον τοῦ Βασιλίσκου (α Λέοντος) καὶ ἀκριβῶς νοτίως αὐτοῦ. Οὗτος σπανίως παρατηρεῖται λόγῳ τῆς μικρᾶς ἀποχῆς του ἀπὸ τὸν Ἥλιον.

Νέος κομήτης

Περὶ τὰ μέσα Ἰουνίου παρετηρήθη ὑπὸ τοῦ ἀστρονόμου Τζάκσον νεφελῶδες ἀντικείμενον, τὴν φύσιν τοῦ ὁποίου δὲν ἠδύναντο νὰ προσδιορίσουν ἐπακριβῶς. Μετά τινας ἡμέρας ἀπεδείχθη ὅτι τὸ «ἀντικείμενον Τζάκσον» δὲν ἦτο τίποτε ἄλλο, ἀπὸ τὸν ἀναμενόμενον κ ο μ ή τ η ν Σβάσσμαν - Σβάχμαν τοῦ 1925 II, τοῦ ὁποίου τὰ στοιχεῖα συνέπιπτον μὲ τὰ [illegible] τοιαῦτα τοῦ «ἀντικειμένου Τζάκσον».

Φάσεις τῆς Σελήνης

Ἰούλιος

Πανσέληνος	1.	13ω	16λ
Τελευταῖον τέταρτον ..	9.	[illegible]	49
Νέα Σελήνη ..	1[illegible]	2[illegible]	3
Πρῶτον τέταρτον .	2[illegible].	13	34
Πανσέληνος	31.	8	37

Ο ΑΣΤΡΟΝΟΜΟΣ

Οἱ πορεῖες ποὺ κάναμε ὅλες αὐτὲς τὶς ἡμέρες ἦταν πολὺ μεγάλες γιὰ τὶς [illegible] καὶ τὸ [illegible] πολὺ δριμὺ γιὰ τὸ γέρικο αἷμα μου. Θἄθελα τώρα ἕνα καλὸ κρεββάτι, ἕνα καλὸ δεῖπνο σὲ κλειστὴ κάμαρα καὶ μπροστὰ σὲ καλὴ φωτιά. Μὰ αὐτὰ εἶναι ὄνειρα. Ἐμπρός, παιδιά!

Ἐμπρός! Εἴχαμε βγῆ ἀπὸ τὴν πόλι, ἢ τοὐλάχιστον ἀπὸ τὰ σπίτια. Καὶ περπατούσαμε πότε ἀνάμεσα σὲ δυὸ σειρὲς ἀπὸ μανδρότοιχ[illegible] καὶ πότε σὲ χωράφια. Οὔτε διαβάτες πιά, οὔτε ἀστυφύλακες, οὔτε φανάρια, οὔτε γκάζια. Ἐδῶ κι' ἐκεῖ μόνο κανένα [illegible]ρο φωτισμένο καὶ πάνω ἀπ' τὰ κεφάλια μας ὁ οὐ[illegible]ς μὲ λιγοστὰ ἀστέρια.

(Ἡ συνέχεια στὸ ἑπόμενο)

Ἡ Στήλη τῶν νέων

ΣΤΟΝ ΤΑΦΟ ΤΟΥ ΑΓΝΩΣΤΟΥ

Κάθε διαβάτης ποὺ περνᾷ, στέκεται, συλλογᾶται:
«Κάτω ἀπ' αὐτὸ τὸ μάρμαρο ποιός, τάχα, νὰ κοιμᾶται,
ποὺ ἀντὶς ἕνα ὄνομα κλωνιὰ ἀπὸ δάφνη ἔχουν σκαλίσει;
Μὴν εἶναι ὁ τάφος ποὺ ζητῶ σ' Ἀνατολὴ καὶ Δύση
τοῦ τιμημένου μου ἀδερφοῦ, ποὺ ἔπεσε κάποια μέρα
γιὰ τὴν Πατρίδα τὴ γλυκειὰ στὸ μέτωπο; Ἡ μητέρα
κι' ἐγώ, γυρίσαμε βουνὰ καὶ κάμπους, μὰ τοῦ κάκου:
Κρανία βρήκαμε ἄθαφτα, ἀποφάγια τοῦ κοράκου
μά, πῶς νὰ τὰ γνωρίσωμε τὰ πολυαγαπημένα
τὰ κόκκαλα, στ' ἀμέτρητα ποὺ εἶναι παντοῦ σπαρμένα
στ' ἄθια τοῦ κάμπου, στὰ ριζὰ τοῦ δέντρου καὶ τοῦ βάτου;

Ἐδῶ εἶναι ὁ τάφος τοῦ ἀδερφοῦ. Διαβάζω τ' ὄνομά του
γραμμένο μὲ δαφνόφυλλα στὸ μάρμαρο ποὺ ἀστράφτει.»

Ἔτσι ἡ Πατρίδα τὰ παιδιὰ τὰ τιμημένα θάφτει:
μὲ τὴ σημαία γιὰ σάβανο, τὴ δάφνη προσκεφάλι.
Μπροστὰ στὸν τάφο τοῦ παιδιοῦ, ποὺ χάσατε, οἱ Μεγάλοι
τοῦ κόσμου αὐτοῦ, μὲ σεβασμὸ γέρνουν, φτωχὲς μαννάδες,
καίει τὸ καντῆλι ἀκοίμητο, βλογοῦν οἱ δεσποτάδες.
Εἶναι βωμὸς κι' εἶναι Ἐκκλησιὰ κι' εἶναι τ' Ἅγιο μέσ' στ' Ἅγια
Ἀφοῦ ἡ Πατρίδα τὄστησε καὶ τὄσπειρε μὲ βάγια.

ΕΜΜ. Μ. ΚΑΜΠΙΤΑΚΙΣ

★

ΣΤΟ ΒΟΥΝΟ

Πάω ψηλὰ στὸ βουνὸ
στὸν καθάριο οὐρανὸ
γιὰ νὰ ζήσω
Μιὰ ζωὴ ποὺ νεκρὴ
μοιάζει πιὰ — τὴν πικρὴ —
ν' ἀναστήσω.

Στὰ δεντρά, στὴν πηγὴ
—σὰν τὸ νιὸ τὸ τραγί—
πλάϊ στὴ φτέρη
στὴν ὀξιά, στὴ μηλιὰ
στ' ἀηδονιοῦ τὴ φωλιὰ
στ' ἄγρια μέρη.

Θ' ἀνεβῶ στὸ βουνὸ
νὰ δεχτῶ τ' αὐγινὸ
τὸ γελάκι
στοῦ δειλιοῦ τὴ χαρὰ
νὰ τανύσω φτερὰ
σὰ γεράκι.

ΕΥΔΙΕΡΟΣ ΟΛΥΜΠΙΤΗΣ

ΦΤΩΧΗ ΜΙΚΡΟΥΛΑ ΟΡΦΑΝΗ!

Μὲ τὰ ματάκια δακρυσμένα
πάντα, τὴν βλέπω ὅταν περνῶ,
μὲ τὰ χειλάκια μαζεμένα
σ' ἕνα παράπονο πικρό.

Ποτὲ χαμόγελο δὲν εἶδα
στὰ ὠχρά της χείλη νὰ φανῇ,
ποτὲ καμμιὰ χαρᾶς ἀκτίδα.
Φτωχὴ μικρούλα, κι' ὀρφανή!...

Μοιάζει μ' ἀρνάκι, ποὺ χαμένο
μέσ' σὲ κοπάδι ξένο ζῇ.
Ἐδῶ καὶ κεῖ παραδαρμένο.
Φτωχὴ μικρούλα κι' ὀρφανή

Μὴν κλαῖς μικρὴ δὲν εἶσαι μόνη
σ' αὐτὸν τὸν δρόμο τῆς ζωῆς.
Πόσες ψυχοῦλες σὰν καὶ σένα
πονοῦν, ὅπως καὶ σὺ πονεῖς;

ΝΤΟΡΑ ΑΡΤΕΛΛΑΡΗ

★

ΧΩΡΙΑΤΙΚΗ ΦΩΤΟΓΩΝΙΑ

Ὅλοι, τριγύρω καθισμένοι,
στὴ χαμηλὴ φωτογωνιά,
οἱ χωρικοί, μὲ τὴ χιονιὰ
περνοῦν τὰ βράδυα ἀγαπημένοι.

Τὰ ληόξυλα σπιθοβολοῦνε
(βροχὴ ρουδιά, βροχὴ χρυσή)
κι' ἀπὸ γαλήνη περισσὴ
τὰ μάτια τους φεγγοβολοῦνε.

Χαρὰ 'στον, ποὺ κοντὰ στὸ τζάκι
μιὰ χειμωνιάτικη βραδυὰ
δειπνήση μὲ καλὴ καρδιὰ
σταρένιο ζυμωτὸ ψωμάκι

Καὶ ξεχαστῇ νὰ πιθυμήση
πλούτη ἢ καὶ δόξα περισσή,
ἀφοῦ κι' ἡ θράκα ποὔν' χρυσὴ
σὲ λίγο στάχτη θὰ μαυρίση.

Χαρὰ στονε ποὺ θὰ ξαπλώση
μὲ μιὰ φλοκάτα κατὰ γῆς
καὶ μὲ τὸ γέλιο τῆς αὐγῆς
θὰ βγῇ νὰ σκάψη ἢ καὶ νὰ ὀργώση.

ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ ΜΥΛΩΝΑΚΟΣ

★

Η ΔΟΞΑ

Ἡ Δόξα τῆς Πατρίδας μας ἀνήσυχη προσμένει
στὴν ξακουσμένη χώρα μας μ' ἀδύνατα φτερά·
δὲν τὴν θωροῦμε νὰ πετᾷ μὰ κάθεται κρυμμένη
καὶ καρτερεῖ καθὼς κι' ἐμεῖς μιὰ ποθητὴ χαρά.

Μ' ἂν εἶναι τὰ φτερὰ μικρά, κάποτε θὰ μακρύνουν:
Ὅταν στὰ σύνορα ἀκουστῇ τοῦ πόλεμου ἡ βοὴ
κι' ἐκεῖ ποὺ ροδοστάλακτο τὸ αἷμα τους θὲ νὰ χύνουν
γενναῖα τὰ Ἑλληνόπουλα, θὰ πάρη νέα ζωή.

Γοργόφτερη, περήφανη θὰ πάη νὰ χαιρετίση
κεῖ ποὺ θὰ τρέχη ποταμὸς καὶ θὰ χτυπᾷ
χρυσαστραπῶντας τὸ σπαθὶ κι' ἐκεῖ θὰ σταματήση
νὰ πλέξη στέφανο τιμῆς σὲ μνήματα νωπά.

ΣΤΑΥΡΟΣ ΠΑΝΤΑΖΗΣ

★

ΑΝΟΙΞΗ

Λιόχαρο τοῦ Ἀπριλιοῦ τὸ γέλιο λάμπει
στὰ οὐράνια ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη. Δὲς ἡ φύση
στὰ ἴδια της τ' ἀνθομύρα ἔχει μεθύσει
Λυῶσαν τὰ χιόνια, σκόρπισαν τὰ θάμπη.
(Φτάνει μιὰ ἀχτίδα στὴν καρδιά μας νάμπη
— χρυσῆ σαγίτα — ἀβρὰ νὰ τὴν κεντήση
καὶ τὸ τραγοῦδι πάλι θ' ἀναβλύση
νὰ ἠχολογήσουν τὰ βουνὰ κι' οἱ κάμποι,
ν' ἀνθίση τῆς ζωῆς τ' ἀνθοστεφάνι
ποὺ ἡ θλίψη ἡ χειμωνιὰ τὄχε μαράνει).
Παντοῦ χαρᾶς, παντοῦ ὀμορφιᾶς γιορτάσι:
τραγούδια, λουλουδίσματα καὶ μύρα,
παντοῦ χαρᾶς παντοῦ φωτὸς πλημμύρα
παντοῦ Ζωή. Ξανάνειωσεν ἡ Πλάση.

ΑΡΓΗΣ ΑΡΑΒΑΝΟΠΟΥΛΟΣ

★

ΣΤΟΝ ΑΡΧΗΓΟ ΜΑΣ

Τὴν ΤΕΤΑΡΤΗ ΤΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ
τὴν λαμπρὴ αὐτὴν ἡμέρα
πρόβαλες γλυκὲ Πατέρα
στὴν πιὸ κρίσιμη στιγμή,
ποὺ κυλιῶταν μέσ' στὸ βοῦρκο
ἡ γενναία μας Μητέρα
ντροπαλὴ καὶ ταπεινή.

Τὴν ἐσήκωσες καὶ πάλι
στὸν καθάριο τὸν αἰθέρα
καὶ δὲν εἶναι πιὰ σὰν πρῶτα
ἔρημη καὶ σκυθρωπή.
καὶ τὰ ἄμοιρα παιδιά Σου
τάσφιξες στὴν ἀγκαλιά Σου
μ' ὅλη τὴ χρυσῆ καρδιά Σου
τὴ γλυκειὰ καὶ σπλαχνική.

ΜΑΡΚΟΣ ΤΣΑΓΚΑΤΑΚΗΣ

Ἡ Ε. Ο. Ν. Ἀρρένων καὶ Θηλέων Ζαραφῶνος Λακωνίας μετὰ τοῦ Νομάρχου κ. Παπαγιαννάκου.

Σκαπανεῖς τοῦ Δημ. Σχολείου Δομβραίνης φωτογραφούμενοι εἰς τὰς στήλας τοῦ Ὀλυμπίου Διός

1) [illegible]
2) [illegible]
3) [illegible]
4) [illegible]
5) [illegible]
6) [illegible] 25ου [illegible]
7) [illegible]
8) [illegible] Αἰ[illegible]
9) [illegible] 3ου Δημ. [illegible]

[illegible]

Ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος κ. Ἀλ. Καστελλόπουλος ὁμιλῶν πρὸς τοὺς Φαλαγγίτας Ἱεραπέτρας Κρήτης κατὰ τὴν ἐκεῖ μετάβασίν του.

Ἡ πάπια

Ἡ πάπια εἶναι πολλὲς φορὲς πιὸ ἀποδοτικὴ τόσο στὸ κρέας ὅσο καὶ στὰ αὐγὰ καὶ ἀπὸ αὐτὴν ἀκόμη τὴν ὄρνιθα. Γι' αὐτὸ θάπρεπε νὰ τύχη πιὸ μεγάλης προσοχῆς, γιατὶ ἀντέχει καὶ περισσότερο στὶς ἀσθένειες ἀπὸ τὴν ὄρνιθα, ποὺ παθαίνει τόσες προσβολὲς μὰ καὶ εἶναι καὶ τόσο δύσκολη στὴν ἀνατροφή της.

Ἡ πάπια μᾶς δίδει πολὺ λίγες φροντίδες καὶ στοιχίζει λιγώτερο σὲ τροφή, ἐνῶ ἀποδίδει ταχύτερα σὲ κρέας, γιατὶ τὰ μικρά της ὅταν τραφοῦν καλὰ μποροῦν σὲ 70 ἡμέρες νὰ εἶναι ἕτοιμα γιὰ τὴν κατανάλωσι, ἐνῶ τὰ κοττόπουλα στὴν ἴδια ἡλικία εἶναι ἀκατάλληλα. Ἀπὸ τὶς ράτσες τῆς πάπιας παρετηρήθη ὅτι ἡ ντόπια, ἅμα τρέφεται κατάλληλα, μπορεῖ νὰ φθάση νὰ γεννᾷ 180 καὶ 200 αὐγὰ τὸ ἔτος.

Ὑπάρχει μιὰ ἐσφαλμένη πρόληψις γιὰ τὴν πάπια καὶ ἴσως αὐτὴ εἶναι ἡ ἀφορμὴ ποὺ δὲν ἐκτρέφεται σὲ μεγάλη ἔκτασι στὸν τόπο μας, ὅτι δηλαδὴ τὸ αὐγό της ἔχει κάποια ἄσχημη μυρωδιά.

Αὐτὸ εἶναι ἀ ν α κ ρ ι β έ σ τ α τ ο.

Ἡ πάπια, ἂν τὴν συγκρίνωμε μὲ τὴν κόττα, παρουσιάζει ἀκόμη τὰ ἑξῆς πλεονεκτήματα:

Τὰ παπάκια ἀνατρέφονται πολὺ εὔκολα, ἀρκεῖ ἐπὶ δύο ἑβδομάδες ἀφ' ὅτου θὰ γεννηθοῦν νὰ τὰ προφυλάξωμε ἀπὸ τὸ ψῦχος καὶ νὰ τὰ τρέφωμε κατάλληλα.

Ἡ μεγάλη της αὐγοπαραγωγὴ διαρκεῖ 4—5 ἔτη, ἐνῶ τῆς ὄρνιθας μονάχα δύο. Τὸ μέγεθος τοῦ αὐγοῦ τῆς πάπιας εἶναι δυὸ φορὲς μεγαλύτερο ἀπὸ τῆς ὄρνιθας καὶ καταλαβαίνει κανεὶς πόσο οἰκονομικώτερο εἶναι νὰ χρησιμοποιῇ αὐγὰ τῆς πάπιας γιὰ ὀμελέτες καὶ γλυκίσματα ἀφοῦ θὰ

Πάπια Ρουένης.

χρειάζεται λιγώτερα ἀπὸ τὰ κοττέτσια ποὺ εἶναι μικρότερα.

Ἔπειτα ἡ θνησιμότης τῆς πάπιας εἶναι κατὰ πολὺ μικρότερη, τὰ κοττέτσια της οἰκονομικώτερα, χωνεύει καὶ ἀφομοιώνει κάθε τροφὴ εὔκολα, καὶ σ' αὐτὸ μοιάζει μὲ τὸν χοῖρο ποὺ ἀφομοιώνει εὔκολα ὅλες τὶς τροφὲς καὶ τὶς μεταβάλλει σὲ κρέας καὶ λῖπος.

Ἡ βασικὴ τροφὴ τῆς πάπιας εἶναι τὰ πίτυρα καὶ τὰ χόρτα, ἀλλὰ καὶ τὰ δημητριακά, τὰ σκύβαλα, σάπιοι καρποὶ κλπ

Ἡ πάπια εἶναι πολὺ φοβιτσάρα—τρομάζει μὲ τὸν παραμικρὸ θόρυβο—φοβᾶται τοὺς σκύλους, τὶς γάτες ἀκόμα καὶ τὸ ἀφεντικό της. Ἀπὸ τὸν φόβο παθαίνει καμμιὰ φορὰ παράλυσιν τῶν ποδιῶν καὶ αὐτὸ ἔχει ἐπίδρασιν καὶ στὰ ἔντερα καὶ στὴν κακὴ θρέψι, καθὼς καὶ στὴν αὐγοπαραγωγή. Τὴν παράλυσιν αὐτὴ τῶν ποδιῶν τὴν παθαίνει καὶ ὅταν κουρασθῇ πολύ, σὲ τρέξιμο. Ἡ θρέψις γίνεται τότε κακή, ἡ αὐγοπαραγωγὴ ἀραιώνεται καὶ πολλὲς φορὲς τῆς πέφτουν καὶ τὰ φτερά.

Ἂν δὲν ἔχωμε ἰδιαίτερες ἐγκαταστάσεις πρέπει νὰ προσέχωμε νὰ μὴν ἀφίνωμεν ἐλεύθερες τὶς πάπιες πολὺ πρωΐ ,γιατὶ τότε γεννοῦν τὰ αὐγά τους καὶ ἔχουν τὴν κακὴ συνήθεια νὰ γεννοῦν ὅπου τύχη. Ἔτσι θὰ χάνωνται τὰ αὐγά.

Οἱ πάπιες δὲν εἶναι ἀνάγκη νἄχουν ἰδιαίτερη δεξαμενὴ γιὰ νὰ κολυμποῦν, ἀρκεῖ νἄχουν στὴ διάθεσί τους ἄφθονο καὶ δροσερὸ νερὸ γιὰ νὰ πίνουν.

Ἀναφέρουν γιὰ τὴν αὐγοπαραγωγὴ τῆς πάπιας ὅτι σὲ κάποιο χωριὸ τῆς Αὐστρίας μιὰ πάπια ἐγέννησε 369 αὐγὰ σ' ἕνα χρόνο καὶ αὐτὸ γιατὶ συμβαίνει πολὺ συνήθως ἡ πάπια νὰ γεννᾷ καὶ δυὸ αὐγὰ ἐντὸς τῆς αὐτῆς ἡμέρας.

Ὁ κρόκος (ζαφουρὰ)

Ἡ καταγωγὴ τοῦ χρωματοφόρου αὐτοῦ φυτοῦ εἶναι ἀπὸ τὴν Ἀσία, καλλιεργεῖται ὅμως εἰς τὴν Εὐρώπη καὶ φυτρώνει μόνο του στὴν Ἑλλάδα.

Ἡ κ α λ λ ι έ ρ γ ε ι α. Ἡ γῆ ποὺ σπέρνεται ὁ κρόκος πρέπει νὰ καλοδουλευτῇ μὲ τὸ ἀλέτρι καὶ μὲ τὸ λυσγάρι, νὰ καθαρισθῇ ἀπὸ τὶς πέτρες καὶ νὰ σβαρνισθῇ, γιὰ νὰ γίνη πολὺ λεπτὴ ἴσαμε βάθος 10 δακτύλων.

Σ π ο ρ ά. Στὸ κλῖμα μας ὁ κρόκος πρέπει νὰ φυτεύεται στὰς ἀρχὰς τῆς ἀνοίξεως. Κατὰ τὸν Ὀκτώβριον τὸ φυτὸ ἀνθίζει, τὰ δὲ ἄνθη του μοιάζουν μὲ τὰ ἄνθη τοῦ κρίνου καὶ φυτρώνουν ἀπὸ τὸ βολβὸ χωρὶς φύλλα, ἀπὸ τὴ μέση δὲ τοῦ ἄνθους βγαίνουν τρεῖς μυρωδᾶτοι στήμονες ποὔχουνε τὸ χρῶμα τῆς πορτοκαλλιᾶς.

Ὕστερα ἀπὸ τὸ ἄνθισμα βγαίνουν τὰ φύλλα τοῦ φυτοῦ καὶ βαστοῦν ὅλο τὸν χειμῶνα, τὸ δὲ Μάη τὰ κόβουν καὶ τὰ δίδουν στὰ βώδια.

Τὸν Ἰούνιο ἀροτριοῦν τὸν ἀγρὸ καὶ ἔπειτα τὸν Αὔγουστο καθὼς καὶ τὸν Σεπτέμβριο. Τὰ τρία αὐτὰ ὀργώματα δὲν πρέπει νὰ εἶναι καθόλου ἐπιπόλαια.

Τὸν Ὀκτώβριο ἀνθίζουν πάλι οἱ κρόκοι τοὺς ὁποίους συνάζουν καὶ ἀροτριοῦν τὴ γῆ καθὼς τὴν πρώτη χρονιά.

Ἡ καλλιέργεια αὐτὴ ἐξακολουθεῖ τρία χρόνια καὶ τὴν τετάρτη χρονιὰ βγάζουν τοὺς βολβούς, τῶν ὁποίων ὁ ἀριθμὸς πολλαπλασιάσθηκε στὰ τέσσερα χρόνια. Τὸ φυτὸ λοιπὸν αὐτό, ὅταν σπαρθῇ μιὰ φορά, βαστᾷ τρία χρόνια.

Σ υ λ λ ο γ ή. Τὸ μάζεμα τῶν ἀνθέων πρέπει νὰ γίνεται ἀμέσως σὰν ἀνοίξουν τὸ πρωΐ ἢ τὸ βράδυ μὲ τὴ δροσιά. Ἀφοῦ τὰ κόψουν μὲ προσοχή, τὰ ἁπλώνουν σὲ σανίδια καὶ ξεχωρίζουν τὸν τρίκλωνο ἀνθοστήμονα, ποὺ περιέχει τὴ χρωστικὴ οὐσία καὶ δὲν πρέπει νὰ ἀνακατεύεται μὲ τὰ ἄλλα ἄνθη τοῦ φυτοῦ.

Ἀφοῦ καθαρίσουν τὸν κρόκο τὸν ξηραίνουν στὴ φωτιὰ ποὺ πρέπει νὰ εἶναι σκεπασμένη μὲ στάχτη, τὸ δὲ κόσκινο ἢ ἡ πλάκα ποὺ θὰ ἁπλώσουμε τὸν κρόκο πρέπει νὰ μὴ εἶναι κοντὰ στὴ φωτιά.

Πρέπει δὲ νὰ γίνεται μὲ προσοχὴ τὸ ξήραμα γιὰ νὰ μὴ καοῦν ἢ καπνισθοῦν τὰ ἄνθη.

Ὅταν ὁ κρόκος ἀρχίζη νὰ σπάζη στὸ χέρι εἶναι ἀρκετὰ ξηρός. Τότε τὸν ἀφήνουν νὰ κρυώση ἐπάνω σὲ χαρτὶ καὶ τὸν βάζουν σὲ κουτιά, ὅπου μπορεῖ νὰ μείνη δύο καὶ τρία χρόνια, ἂν εἶναι καλὰ κλεισμένα καὶ προφυλαγμένα ἀπὸ τὴν ὑγρασία.

Χ ρ η σ ι μ ο π ο ί η σ ι ς. Ὁ κρόκος δὲν χρησιμεύει μόνο στὴ κατασκευὴ χρωμάτων, ἀλλὰ καὶ στὴν φαρμακοποιΐα καὶ τὴν οἰκιακὴ οἰκονομία.

Τὸν μεταχειρίζονται γιὰ τὸ χρωματισμὸ τοῦ τυριοῦ, τοῦ βουτύρου, τοῦ φιδὲ καὶ πολλῶν ἄλλων τροφίμων, στὰ ὁποῖα δίδει ἕνα εὐχάριστο χρῶμα καὶ κάποια ξεχωριστὴ γεῦσι ποὺ ἀρέσει.

Μ. Δειλινὸς

ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

Δεύτερη πατρίδα

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Τ' ἀπόγεμα πάλι, μερικὲς τουφεκιὲς δὲν ἐκρίθηκαν ἄσκοπες, ἀφοῦ ἐπρόκειτο ν' ἀπομακρύνουν μερικὰ ζῶα, ἐπίφοβα τοὐλάχιστο γιὰ τὸν ἀριθμό τους. Ἦταν ἕνα κοπάδι ἀγριόγατοι, ἀπὸ κείνους ποὺ εἶχαν ἴδῃ τὴν πρώτη φορὰ ποὺ ἐπισκέφθηκαν τὴν κοιλάδα τοῦ Γκρύνταλ. Μὲ τὶς τουφεκιές, τὸ κοπάδι ἔφυγε, ἀφίνοντας ἀρκετοὺς πληγωμένους καὶ κάτι σπαρακτικὰ ξεφωνητά, ποὺ ἦταν νιαουρίσματα μαζὶ κι' οὐρλιάσματα.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ἄφθονο φτερωτὸ κυνῆγι, στὸ μέρος ἐκεῖνο ὑπῆρχαν καὶ ἀντιλόπες, ἄλκες, ὄναγροι καὶ βόνασοι. Ἀλλὰ μπροστὰ στὸν ἄνθρωπο, τὰ τετράποδα αὐτὰ ἔφευγαν μὲ μεγάλη γρηγοράδα, ποὺ θἄταν ἀδύνατο νὰ τὰ φθάσῃ ἕνας πεζός.

Πλησιάζοντας τὰ ριζοβούνια, οἱ τρεῖς ταξειδιῶτες ἔβλεπαν μιὰ ζώνη ἐξαιρετικὰ δασωμένη. Οἱ λόχμες διαδέχουνταν ἡ μιὰ τὴν ἄλλη καὶ φαινόνταν πολὺ πυκνές. Ἀπὸ αὔριο λοιπὸν ἡ πεζοπορία τους θὰ γινόταν πολὺ πιὸ δύσκολη καὶ κουραστική.

Τὸ βράδυ ἐκεῖνο ἔφαγαν ἀγριόκοττες, ποὺ καθένας εἶχε σκοτώσει τὸ μερτικό του ἀπὸ ἕνα κοπάδι, ποὺ ἔβγαλε ὁ Φάλμπ μέσ' ἀπὸ τὰ ψηλὰ χόρτα' κι' ἤπιαν κρύο νερὸ ἀπὸ ἕνα ποταμάκι, ποὺ ὁ κατήφορος τὸ ἔκανε χείμαρρο καὶ τὸ ἔστελνε πρὸς τὰ νοτιοδυτικά.

Αὐτὴ τὴ φορὰ ἄναψαν γύρω στὸν καταυλισμό τους καὶ φωτιά, ποὺ τὴ διατήρησαν ὅλη τὴ νύχτα... Γιατὶ εἶχαν φοβηθῆ τοὺς ἀγριόγατους, ποὺ τὰ οὐρλιάσματά τους ἀκούγονταν ἀκόμα ἀπὸ κοντά. Καὶ τὸ πρωὶ ξεκίνησαν νωρίς.

Τρεῖς λεῦγες ἀκόμη καὶ θἄφθαναν στὰ ριζοβούνια. Ἂν δὲν τοὺς σταματοῦσε κανένα ἐμπόδιο, θἄκαναν αὐτὴ τὴν ἀπόστασι ὡς τὸ βράδυ. Κι' ἂν ἡ πλαγιὰ τῆς βουνοσειρᾶς ἦταν κατάλληλη γι' ἀνέβασμα ἀπὸ τὸ βορεινό της μέρος, θ' ἀνέβαιναν σὲ λίγες ὧρες τὸ ἄλλο πρωί.

Μεγάλη διαφορὰ παρουσίαζε αὐτὴ ἡ χώρα, ἀπὸ κείνη ποὺ εἶχαν ἀπαντήσει, βγαίνοντας ἀπὸ τὰ στενὰ τοῦ Γκρύνταλ. Δεξιὰ κι' ἀριστερὰ δάση, τὸ ἕνα ἀπάνω στὸ ἄλλο. Τ' ἀποτελοῦσαν δένδρα ρητινώδη, ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ φυτρώνουν στὰ ψηλά, καὶ τὰ ἐπότιζαν θορυβώδη ποταμάκια, ποὺ ἔτρεχαν πρὸς τ' ἀνατολικά. Παραπόταμα τοῦ Μόντροζ, τὰ ποταμάκια αὐτὰ δὲν θἄργοῦσαν νὰ ξεραθοῦν ὅλως διόλου τὸ καλοκαίρι, ἀφοῦ κι' ἀπὸ τώρα μποροῦσαν νὰ τὰ περνοῦν βρεχόμενοι μόνο ὡς τὴ μέσῃ τῆς κνήμης.

Τὸ πρωΐ, ὁ κ. Οὐόλστων ἔκρινε πρακτικώτερο νὰ περιτριγυρίσουν μερικὰ ἀπὸ τὰ δάση ἐκεῖνα, ποὺ τὰ ἐχώριζαν μερικὲς πεδιάδες. Ὁ δρόμος ἔτσι γινόταν μακρύτερος, ἀλλὰ εὐκολώτερος παρ' ἂν ἔσχιζαν τὶς πυκνὲς ἐκεῖνες λόχμες, μὲ τοὺς θάμνους καὶ τοὺς κισσούς.

Ἔτσι περπάτησαν ὡς τὶς ἕντεκα. Τότε σταμάτησαν γιὰ νὰ φᾶνε καὶ νὰ ξεκουρασθοῦν. Ὁ Τζὰκ εἶχε σκοτώσει μιὰ μικρὴ ἀντιλόπη. Ἔφαγαν τὰ καλύτερα κομμάτια της κι' ἐφύλαξαν τὸ ὑπόλοιπο στὸ σάκκο γιὰ τὸ γεῦμα τὸ βραδινό.

Ἔκαμαν πολὺ φρόνιμα, γιατὶ ὅλο ἐκεῖνο τὸ ἀπόγεμα δὲν θὰ εὕρισκαν νὰ σκοτώσουν τίποτα.

Ὁ μεσημεριάτικος σταθμὸς ἔγινε στὴ σκιὰ ἑνὸς πελώριου πεύκου «θαλασσινοῦ», ποὺ στὴ ρίζα του ὁ Ἐρνέστος εἶχε ἀνάψει φωτιὰ ἀπὸ ξερόκλαδα. Κι' ἐνῷ ὁ Τζὰκ ἔψηνε προσεκτικὰ ἕνα μπούτι τῆς ἀντιλόπης, ὁ ἀδελφός του κι' ὁ κ. Οὐόλστων ἀπομακρύνθηκαν κάμποσο γιὰ νὰ ἐξετάσουν τὸν τόπο.

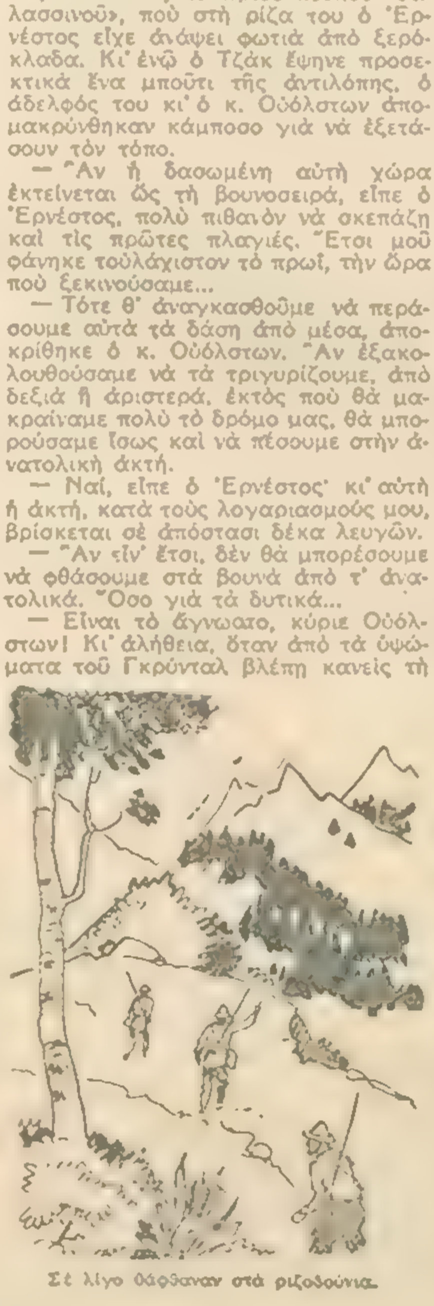
— Ἂν ἡ δασωμένη αὐτὴ χώρα ἐκτείνεται ὡς τὴ βουνοσειρά, εἶπε ὁ Ἐρνέστος, πολὺ πιθανὸν νὰ σκεπάζῃ καὶ τὶς πρῶτες πλαγιές. Ἔτσι μοῦ φάνηκε τοὐλάχιστον τὸ πρωΐ, τὴν ὥρα ποὺ ξεκινούσαμε...

— Τότε θ' ἀναγκασθοῦμε νὰ περάσουμε αὐτὰ τὰ δάση ἀπὸ μέσα, ἀποκρίθηκε ὁ κ. Οὐόλστων. Ἂν ἐξακολουθούσαμε νὰ τὰ τριγυρίζουμε, ἀπὸ δεξιὰ ἢ ἀριστερά, ἐκτὸς ποὺ θὰ μακραίναμε πολὺ τὸ δρόμο μας, θὰ μπορούσαμε ἴσως καὶ νὰ πέσουμε στὴν ἀνατολικὴ ἀκτή.

— Ναί, εἶπε ὁ Ἐρνέστος' κι' αὐτὴ ἡ ἀκτή, κατὰ τοὺς λογαριασμούς μου, βρίσκεται σὲ ἀπόστασι δέκα λευγῶν.

— Ἂν εἶν' ἔτσι, δὲν θὰ μπορέσουμε νὰ φθάσουμε στὰ βουνὰ ἀπὸ τ' ἀνατολικά. Ὅσο γιὰ τὰ δυτικά...

— Εἶναι τὸ ἄγνωστο, κύριε Οὐόλστων! Κι' ἀλήθεια, ὅταν ἀπὸ τὰ ὑψώματα τοῦ Γκρύνταλ βλέπῃ κανεὶς τὴ βουνοσειρά, νομίζει πὼς ἁπλώνεται ἀτέλειωτη πρὸς τὸ μέρος τῆς δύσης.

Σὲ λίγο φθάσανε στὰ ριζοβούνια.

— Ἀφοῦ λοιπὸν δὲν ἔχουμε τὴν ἐκλογή, ἂς χωθοῦμε μέσα σ' αὐτὰ τὰ δάση κι' ἂς προσπαθήσουμε νὰ φθάσουμε ὡς τὴν ἐσχάτη ἀκροδασιά. Ἂν εἶναι ἀδύνατο νὰ τὸ κατορθώσουμε σὲ μιὰ μέρα, ἂς βάλουμε δυό, τρεῖς... ἀλλὰ νὰ φθάσουμε στὸ σκοπό μας!

Οἱ δυὸ ἀδελφοὶ συμφώνησαν μὲ τὴ γνώμη τοῦ κ. Οὐόλστων. Κι' αὐτῶν ὁ σκοπὸς δὲν ἦταν νὰ ἐξερευνήσουν τὴ χώρα ὡς τὰ βουνά; Ἔτσι καμμιὰ συζήτησι δὲν ἔγινε σ' αὐτὸ ἀπάνω.

Τὸ κρέας τῆς ἀντιλόπης, καλοψημένο, μερικὰ παξιμάδια ἀπὸ μανιόκα, ἄφθονες μπανάνες κι' ἄλλα φροῦτα ἀπὸ τὰ γειτονικὰ δένδρα,— αὐτὰ ἀπετέλεσαν τὸ γεῦμα ἐκεῖνο ποὺ μόλις χρειάσθηκε μιὰν ὥρα. Ἔπειτα ὁ κ. Οὐόλστων, ὁ Ἐρνέστος κι' ὁ Τζὰκ πῆραν πάλι τὰ ὅπλα τους, φορτώθηκαν τοὺς σάκκους τους καί, μὲ τὴν πυξίδα στὸ χέρι, γιὰ νὰ ὁδηγοῦνται, χώθηκαν στὰ δένδρα τοῦ δάσους.

Πραγματικῶς, ἀνάμεσα στὰ ἔλατα ἐκεῖνα μὲ τοὺς ἴσιους κι' ἀραιοὺς κορμούς, στὸ ἔδαφος τὸ στρωτό, τὸ σκεπασμένο μὲ χλόη, ἢ μᾶλλον μὲ λιγοστὴ μούσκουλη, χωρὶς θάμνους καὶ χωρὶς ἀγκάθια, μποροῦσε κανεὶς νὰ περπατῇ εὔκολα. Δὲν συμβαίνει τὸ ἴδιο μὲ ἄλλα δάση, ὅπου τὰ δένδρα εἶναι πυκνότερα καὶ δένουνται τὸ ἕνα μὲ τ' ἄλλο ἀπὸ κισσούς. Στὸ μεγάλο ἐκεῖνο δάσος τῶν ἐλάτων, ὅπως σ' ὅλα τὰ ὅμοιά του, ἡ κυκλοφορία δὲν ἀπαντοῦσε πολλὰ προσκόμματα. Ἀλήθεια δὲν ὑπῆρχε κανένα μονοπάτι χαραγμένο, οὔτε κἂν ἀπὸ πόδια ζώων, κι' ἀναγκάζονταν συχνὰ νὰ λοξοδρομοῦν καὶ νὰ τριγυρίζουν' παντοῦ ὅμως τὰ δένδρα τοὺς ἄφιναν νὰ περνοῦν ἐλεύθερα.

Κι' οὔτε ἀδιάβατο ρέμα ἀπάντησαν, — κανένα χείμαρρο παραδείγματος χάριν, — γιὰ νὰ τοὺς κόψῃ τὸ δρόμο. Εὐχαριστημένοι, περπατοῦσαν κάτω ἀπὸ τὸ θόλο τῶν φυλλωμάτων, ἀδιαπέραστο ἀπὸ τὶς ἀκτῖνες τοῦ ἥλιου, ἂν καὶ τὸν κτυποῦσαν κατακάθετα. Μεγάλο πλεονέκτημα γι' ἁπλοῦς πεζοπόρους, ποὺ τοὺς ἀναζωογονοῦσαν κι' οἱ διαπεραστικὲς μυρωδιές.

Ἐπίσης δὲν ἀπάντησαν οὔτε ἄγρια ζῶα ἐπίφοβα, θηρία, σὰν κι' ἐκεῖνα ποὺ εἶχαν ἴδῃ στὰ σύνορα τῆς Γῆς τῆς Ἐπαγγελίας ἢ στὴν περιοχὴ τοῦ δρόμου τῶν Μαργαριτῶν' οὔτε λιοντάρια, οὔτε τίγρεις, οὔτε πάνθηρες. Μόνο πιθήκους ἔβλεπαν παντοῦ, καὶ τόσο πολλούς, ὥστε ὁ Τζὰκ ἐφώναξε:

— Μπᾶ τοὺς ἀθλίους!... Θἄλεγες πὼς κατέφυγαν ὅλοι σ' αὐτὸ τὸ δάσος, ἀφοῦ διώχθηκαν ἀπὸ τὰ δάση τοῦ Βάλντεκ καὶ τοῦ Τσούκερτοπ!

Κι' ἀφοῦ ἔφαγε στὸ στῆθος κάμποσες κουκουναριές, ἀναγκάσθηκε ν' ἀρχίσῃ τὸ τουφεκίδι, ποὺ τὸ ἐξακολούθησε ὁλάκερη ὥρα, μὲ κίνδυνο νὰ τοῦ τελειώσουν τὰ πολεμεφόδια τοῦ τα-

ξιδιοῦ. Στὸ τέλος, καμμιὰ εἰκοσαριὰ πίθηκοι ἦσαν χάμω, πληγωμένοι θανάσιμα ἢ βαρειά. Ἄλλοι, ἐλαφρότερα κτυπημένοι, κατρακυλοῦσαν ἀπὸ κλῶνο σὲ κλῶνο· μὰ δὲν εἶχαν πιὰ τὴ δύναμι νὰ φύγουν καὶ τοὺς ριχνόταν ὁ Φάλμπ καὶ τοὺς ἀποτελείωνε.

— Ἂν μᾶς πετοῦσαν τοὐλάχιστον κοκοκάρυδα, εἶπε ὁ Τζάκ, τὸ κακὸ θἆταν μικρότερο.

— Διάβολε! ἀποκρίθηκε ὁ κ. Οὐόλστων. Προτιμῶ τὶς κουκουνάρες ἀπὸ τὰ κοκοκάρυδα. Εἶναι λιγώτερο σκληρές.

— Ναί, μὰ δὲν τρέφουν, ἐνῷ τὸ κοκοκάρυδο σοῦ δίνει καὶ νὰ πιῇς καὶ νὰ φᾷς.

Ἀφοῦ κατατρόπωσαν ἔτσι τοὺς πιθήκους, ἐξακολούθησαν τὸ δρόμο τους μέσα στὸ δάσος. Καὶ τώρα, ἡ μόνη δυσκολία ἦταν νὰ διευθύνουνται ἴσια πρὸς τὴ βουνοσειρά.

Πραγματικῶς, ὁ θόλος τῶν φυλλωμάτων ἐξακολουθοῦσε πυκνὸς κι' ἀδιαπέραστος, χωρὶς κανένα ἄνοιγμα, καμμιὰ σχισμάδα, γιὰ νὰ μπορέσῃ κανεὶς νὰ ἰδῇ σὲ ποιὸ σημεῖο βρισκόταν ὁ ἥλιος. Κι' οὔτε ἕνα μέρος γυμνό, ξέφωτο, οὔτε ἕνα δένδρο πεσμένο. Τί καλὰ ποὺ ἔκαναν νὰ μὴ πάρουν μαζί τους οὔτε ζῶο, οὔτε ἁμάξι! Γιατὶ σὲ μέρη-μέρη τὰ δένδρα ἦταν τόσο πυκνά, ὥστε ἀγγιζόνταν σχεδόν. Κι' οἱ πεζοπόροι μας ἦταν ἀναγκασμένοι νὰ γυρίζουν πίσω.

Κατὰ τὶς ἑπτὰ τὸ βράδυ, ὁ κ. Οὐόλστων, ὁ Ἐρνέστος κι' ὁ Τζάκ ἔφθασαν στὴ μεσημβρινὴ ἄκρη τοῦ δάσους τῶν ἐλάτων. Τὸ ἔδαφος σιγάσιγὰ εἶχε ὑψωθῆ τόσο, ὥστε ἐκεῖ-πέρα τὰ δένδρα ἦταν ἀπάνω στὶς πρῶτες ὀρογραφικὲς διακλαδώσεις καὶ φάνηκαν οἱ κορυφὲς τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ ἥλιος ἔγερνε πίσω ἀπὸ τὰ ριζοβούνια ποὺ ἔκοβαν τὸν δυτικὸ ὁρίζοντα.

Ἐκεῖ ἦσαν σωρευμένοι οἱ βράχοι, τὰ συντρίμμια ποὺ εἶχαν πέσει ἀπὸ τὰ ὕψη τοῦ βουνοῦ. Ἐκεῖ ἔτρεχαν κι' ἕνα πλῆθος ρυάκια, ποὺ ἀποτελοῦσαν ἴσως τὶς πηγὲς τοῦ Μόντροζ καὶ ποὺ ἡ κατωφέρεια τὰ ἔστελνε πρὸς τ' ἀνατολικά.

Ν' ἀρχίσουν τὸ ἴδιο βράδυ τὸ ἀνέβασμα καὶ νὰ τὸ ἐξακολουθήσουν τὴ νύκτα, θἆταν ἴσως ἐπικίνδυνο. Γι' αὐτό, μ' ὅλη τὴν ἀνυπομονησία ποὺ εἶχαν νὰ φθάσουν στὸ τέρμα, οὔτε ὁ κ. Οὐόλστων, οὔτε ὁ Ἐρνέστος δὲν ἐτόλμησαν νὰ τὸ ποῦν. Ἀλλὰ ἔψαξαν καὶ βρῆκαν μιὰ σπηλιά, ὅπου μποροῦσαν νὰ μείνουν προφυλαγμένοι ὥς τὸ πρωΐ. Ἔπειτα, ἐνῷ ὁ Ἐρνέστος ἑτοίμαζε τὸ δεῖπνο, ὁ κ. Οὐόλστων κι' ὁ Τζάκ πῆγαν στὰ τελευταῖα δένδρα τοῦ δάσους νὰ μαζέψουν ξερόκλαδα, ποὺ τὰ ἅπλωσαν στὸ πέτρινο ἔδαφος τῆς σπηλιᾶς. Ἔφαγαν ἕνα ζευγάρι πέρδικες ποὺ εἶχαν σκοτώσει καί, κατακουρασμένοι, ἑτοιμάσθηκαν νὰ πλαγιάσουν.

Πρωτήτερα ὅμως ἔπρεπε νὰ πάρουν μερικὰ μέτρα, γιατὶ πρὸς τὸ βράδυ εἶχαν ἀκούσει μερικὰ οὐρλιάσματα ἀπὸ πολὺ κοντά, καθὼς καὶ κάποια μουγκρητά, ποὺ δὲν μποροῦσαν νὰ τοὺς γελάσουν. Ἄναψαν λοιπὸν μιὰ καλὴ φωτιά, ποὺ τὴ διετήρησαν μὲ τὰ ξύλα ποὺ εἶχαν μαζέψει.

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΣΤΗΛΗ Τοῦ Γιατροῦ

Αἱ βιταμῖναι Α καὶ Β

Γ'.

Εἰς τὰ προηγούμενα ἄρθρα ἀσχοληθήκαμε μὲ τὸ ἱστορικὸν τῆς ἀνακαλύψεως τῶν βιταμινῶν καὶ περὶ χρησιμότητος αὐτῶν εἰς τὸν ἄνθρωπον. Σήμερον θὰ ἀρχίσωμεν περιγράφοντες ἑκάστην βιταμίνην χωριστὰ καὶ ὅσον ἀπαιτεῖ τὸ θέμα ἐκτεταμένως, μὲ τὸν σκοπὸν νὰ μάθωμεν καλὰ τί εἶναι οἱ βιταμῖνες καὶ ποία ἡ ἐνέργειά των.

Βιταμίνη Α. Εἰς τὴν Ἰαπωνίαν κατὰ τὸ 1900 παρετήρουν οἱ ἰατροὶ μίαν περίεργον νόσον καὶ δὲν ἤξευραν ποῦ νὰ τὴν ἀποδώσουν. Ἡ ἀρρώστεια εἶχε δύο κύρια συμπτώματα· πρῶτον ἐξηραίνοντο οἱ ὀφθαλμοὶ μέχρι τυφλώσεως καὶ δεύτερον παρετηρεῖτο μιὰ προοδευτικὴ ἐξάντλησις μέχρι θανάτου. Ἐπειδὴ δὲ ὁ πληθυσμὸς ἐτρέφετο ἀποκλειστικῶς μὲ φυτικὰς τροφάς, ἐσκέφθησαν νὰ προσθέσουν εἰς τοὺς ἀσθενεῖς λίπος ἀπὸ χέλι καὶ μουρουνέλαιον. Τὰ ἀποτελέσματα ἦσαν ἐκπληκτικά, οἱ ἀσθενεῖς ἐγιατρεύοντο, οἱ δὲ ὑγιεῖς ἔκτοτε δὲν ἐπάθαιναν τὴν περίεργη αὐτὴ ἀρρώστεια. Ἡ ἀφορμὴ ἐδόθη, οἱ ἐπιστήμονες ἄρχισαν νὰ ἐρευνοῦν καὶ στὸ τέλος ἀνεκάλυψαν ὅτι στὸ μουρουνέλαιον ὑπάρχει μιὰ βιταμίνη, ἡ ὁποία ὅταν λείπῃ ἀπὸ τὴν τροφὴν προκαλεῖ τὴν ξηροφθαλμίαν. Τὴν βιταμίνην αὐτὴν κατώρθωσαν νὰ τὴν ξεχωρίσουν καὶ νὰ τὴν ὀνομάσουν βιταμίνην Α. Ἡ καθαρὰ βιταμίνη Α εἶναι ἐλαιώδης οὐσία καὶ ἐπομένως διαλύεται μόνον εἰς τὰ λίπη. Προσβάλλεται εὐκόλως ἀπὸ τὸν ἀέρα καὶ ἀπὸ τὰ ὀξέα, ὡς ἐπίσης καὶ ἀπὸ τὸ φῶς. Εὑρίσκεται ἀφθόνως εἰς τὰ φυτὰ ποὺ ἔχουν καροτίνας, δηλαδὴ χρωστικὲς οὐσίες ποὺ μοιάζουν μὲ τὸ καρότο στὸ χρῶμα καὶ στὴν οὐσία. Εἰς τὸν ὀργανισμόν μας εἰσέρχεται ὡς προβιταμίνη καὶ κατόπιν τελειοποιεῖται εἰς βιταμίνην, ἀνευρίσκεται δὲ ἀφθόνως εἰς τὸ σικώτι, τὸ βούτυρον, τὰ αὐγὰ καὶ στὸ μουρουνέλαιον. Ἡ ὕπαρξις τῆς βιταμίνης Α εἰς τὸ μουρουνέλαιον δικαιολογεῖται, διότι ἡ μουρούνα τρώγει ὡρισμένα φύκη ποὺ ἔχουν ἀφθονίαν βιταμινῶν Α. Ἡ βιταμίνη Α, εἰσερχομένη εἰς τὸν ὀργανισμόν, ἀποταμιεύεται εἰς τὸ ἧπαρ καὶ διοχετεύεται εἰς τὸ σῶμα ἀναλόγως τῶν ἀναγκῶν. Εἰς τὰς γυναῖκας καὶ ἰδίως κατὰ τὴν ἐγκυμοσύνην ἡ ἀποταμίευσις εἶναι ἀκόμη μεγαλυτέρα διότι θὰ χρησιμεύσῃ κατόπιν κατὰ τὴν γαλουχίαν. Τὸ γάλα τῆς γυναικὸς καθὼς καὶ τῶν ζώων εἶναι πλούσιον εἰς βιταμίνας Α, [illegible] προβιταμίνας ἢ ἑτοίμους βιταμίνας Α. Ἡ ἐπιστήμη ἔχει κατορθώσει σήμερον ὥστε νὰ κανονίζῃ καὶ μὲ τὸν ζυγὸν ἀκόμη τὰς ἀνάγκας τῆς βιταμίνης Α. Οὕτω διὰ μὲν τὸν ἐνήλικα ἔχει καθορισθῆ εἰς 1 χλστγρ., διὰ δὲ τὴν ἔγκυον γυναῖκα, τὴν θηλάζουσαν καὶ τὸ παιδὶ εἰς 5 χλστγρ.

Παθολογία. Τὸ πρῶτον σύμπτωμα τῆς ἀβιταμινώσεως Α, δηλ. τῆς ἐλλείψεως τῆς βιταμίνης Α εἰς τὰς τροφὰς τοῦ ἀνθρώπου, εἶναι ἡ ἡμεραλωπία, δηλ. ὁ πάσχων δὲν βλέπει κατὰ τὰς ἑσπερινὰς ὥρας. Τὸ σύμπτωμα τοῦτο ἦτο συχνὸν στὴν Ἰαπωνία κατὰ τὸν χειμῶνα λόγῳ ἐλλείψεως νωπῶν ἰχθύων, στὴ Ρωσσία καὶ κατὰ τὸ 1921 παρετηρήθησαν πολλὰ κρούσματα σὲ παιδιὰ στὴ Βιέννη καὶ στὴν Β. Ἀμερική. Ἡ τελευταία ἀρχαιολογικὴ ἀνακάλυψις τοῦ παπύρου τοῦ Ebers ἀποδεικνύει τὸ ἐκπληκτικὸν γενονὸς ὅτι ἡ πάθησις αὐτὴ ἦτο γνωστὴ εἰς τοὺς Αἰγυπτίους 1000 χρόνια πρὸ τοῦ Ἱπποκράτους καὶ ὅτι ἐθεραπεύετο μὲ τὸ μουρουνέλαιον.

Μετὰ τὴν ἡμεραλωπίαν ἐμφανίζεται ἡ ξηροφθαλμία, δηλ. ἡ ξηρότης τοῦ κερατοειδοῦς τοῦ ὀφθαλμοῦ, ἡ ὁποία ἐὰν δὲν προληφθῇ τυφλώνει τὸν πάσχοντα. Ἄλλο σύμπτωμα καὶ σταθερὸν εἶναι ἡ στάσις τῆς ἀναπτύξεως στὰ παιδιά, αἱ βλάβαι τοῦ δέρματος καὶ ἡ μεγάλη ἀδυναμία. Πρὸς ἀποφυγὴν λοιπὸν ἔστω καὶ ἐλαφρῶν διαταραχῶν ἀπὸ ἔλλειψιν βιταμινῶν Α πρέπει νὰ τρώγωμεν αὐγά, φρέσκα ψάρια, γάλα, καρότα, φρέσκο βούτυρο ἢ μερικὲς σταγόνες μουρουνελαίου.

Βιταμίνη Β. Τὴν ἐνέργειαν τῆς βιταμίνης Β ἀνεκάλυψε τὸ 1897 ὁ Eijkman, τὴν ἐξεχώρισεν ὅμως καὶ τὴν ὠνόμασε τὸ 1911 ὁ Funk. Γιὰ τὴν βιταμίνην Β ἐγένοντο αἱ περισσότεραι ἐπιστημονικαὶ ἐργασίαι. Ἡ βιταμίνη Β εἶναι λευκὴ κρυσταλλικὴ οὐσία, διαλυτὴ εἰς τὸ ὕδωρ καὶ τὸ οἰνόπνευμα. Εἶναι εὐπαθὴς εἰς τὰς ἀλκαλικὰς οὐσίας καὶ τὴν θερμότητα. Κατὰ τὸν βρασμὸν τῶν φυτικῶν τροφῶν καταστρέφεται κατὰ 50 %. Εὐ- [illegible] των σιτηρῶν καὶ της ὀρυζης. Εἰς τὰ πράσινα λαχανικὰ καὶ εἰς τοὺς καρποὺς μόνον ἴχνη ὑπάρχουν. Ἐπίσης ἡ μαγιὰ τῆς μπύρας εἶναι πλουσία πηγὴ τῆς βιταμίνης Β. Εἰς τὰς ζωϊκὰς τροφὰς (ἧπαρ, καρδία, νεφρὰ καὶ αὐγὰ) ὑπάρχει ἀποταμιευμένη ἡ βιταμίνη Β. Ἡ βιταμίνη Β παρασκευάζεται ἐπίσης ἀφθόνως εἰς τὸ ἔντερον ἀπὸ [illegible] ἐντὸς αὐτοῦ, ἰδίως δὲ εἰς τὸ βρέφος ποὺ τρέφεται μὲ γάλα. Ἡ βιταμίνη Β, εἰσερχομένη εἰς τὸν ὀργανισμὸν τοῦ ἀνθρώπου, ἀποταμιεύεται εἰς διάφορα ὄργανα, κυρίως ὅμως εἰς τὸ ἧπαρ, τὴν καρδίαν, τοὺς νεφροὺς καὶ εἰς

(Συνέχεια στὴ σελίδα 1288)

Τὸ οἰνόπνευμα

Τὸ οἰνόπνευμα ἦταν ἄγνωστο στὴν ἀρχαιότητα. Οἱ ἀρχαῖοι ἀγαποῦσαν τὸ γλυκὸ καὶ μυρωδᾶτο κρασὶ ποὺ γινόταν ἀπὸ χυμὸ σταφυλιῶν ποὺ τὸν ἄφηναν πρῶτα νὰ ζυμοῦται. Τὸ κρασὶ αὐτὸ ἦταν ἕνα πραγματικὸ σιρόπι μέσα στὸ ὁποῖο ἔρριχναν ἀλεῦρι ζυμωμένο μὲ μέλι, φροῦτα, ἄνθη καὶ ἀρώματα.

Ἡ κατὰ τὸν τρόπον αὐτὸν ἐπεξεργασία τοῦ κρασιοῦ ἐσυνεχίσθη ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνας καὶ μόνον κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ μεσαίωνος οἱ ἀλχημισταὶ τῆς ἐποχῆς, ἐργαζόμενοι στὰ βάθη τῶν ἐργαστηρίων των, ἄρχισαν νὰ διυλίζουν τὸ κρασὶ καὶ νὰ βγάζουν ἀπ' αὐτὸ οἰνόπνευμα.

Γιὰ τὰ πειράματά τους αὐτὰ χρησιμοποιοῦσαν ἀποκλειστικῶς κρασιὰ «θολά, ἀκάθαρτα καὶ σάπια», ἤτοι κρασιὰ ποὺ εἶχαν πιὰ ξυνίσει καὶ δὲν πίνονταν.

Ὅταν οἱ ἀλχημισταὶ ἀπὸ τὰς διυλίσεις αὐτὰς ἐπέτυχαν τὸ πρῶτο οἰνόπνευμα, σύμφωνα μὲ τὰς τότε ἀντιλήψεις, τοῦ ἀπέδωσαν ἀμέσως μεγάλες μαγικὲς ἰδιότητες, ὅπως αἴφνης τὸ θεώρησαν ὡς μοναδικὸν ἀντίδοτον κατὰ τῶν ρευματισμῶν καὶ γενικῶς τὸ ἐχαρακτήρισαν ὡς ἐλιξήριον τῆς ζωῆς διʼ ὃ καὶ τὸ ἐβάπτισαν «νερὸ τῆς ζωῆς».

Τὸ «νερὸ αὐτὸ τῆς ζωῆς» τοῦ μεσαίωνος, διϋλισθὲν κατὰ τὸν πιὸ χονδροειδῆ τρόπο, εἶχε γενικῶς μιὰ κακὴ γεῦσι ποὺ γιὰ νὰ τὴν ἀποκρύψουν ἦσαν ὑποχρεωμένοι νὰ τὸ ἀρωματίζουν μὲ γαρύφαλα, κανέλλα καὶ ἄλλα ἀρώματα.

Ἡ πραγματικὴ παρασκευὴ οἰνοπνεύματος ἄρχισε κατὰ τὸν 16ον αἰῶνα ἀπὸ τοὺς Γαλάτας στὴν ἐπαρχία Σαρὲν καὶ ἰδιαιτέρως στὰ πέριξ τῆς περιοχῆς Κονιάκ, ὅπου τὸ ἐξαγόμενον οἰνόπνευμα δὲν εἶχε καμμιὰ ἀπολύτως κακὴ γεῦσι καὶ μποροῦσε νὰ πιωθῇ «καθαρό».

Ἡ ἱστορία τοῦ μολυβιοῦ

Τὸ μολύβι μὲ τὸ ὁποῖο γράφουμε ἐπενοήθηκε πρὶν ἀπὸ 275 χρόνια στὴν Νυρεμβέργη τῆς Γερμανίας καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ξεκίνησε γιὰ νὰ κατακτήσῃ τὸν κόσμο.

Ὁ ἐφευρέτης του ἦταν ἕνας μαραγκὸς ποὺ ἔφτιανε ντουλάπια. Ὠνομαζό τ α ν Φρειδερῖκος Σταΐτλερ. Μιὰ μέρα λοιπὸν ὁ Σταΐτλερ εἶδε πὼς μποροῦσε νὰ κάνῃ πολὺ καλλίτερα τὴ δουλειά του μὲ τὸ μολύβι, παρὰ με τὸ νὰ βουτᾷ τὸ κλασσικὸ φτερὸ τῆς χήνας μέσα στὸ μελάνι. Μὲ τὸ μολύβ. μποροῦσε νὰ γράψῃ. Κανεὶς ἕως τότε δὲν τὄχε βάλει στὸ νοῦ του. Δὲν εἶναι λοιπὸν καθόλου περίεργο ὅτι ὅταν ἐκοινοποιήθηκε ἡ νέα αὐτὴ ἐφεύρεσις στοὺς κατοίκους τῆς Νυρεμβέργης ἐθεωρήθη «ἀπίστευτη».

Ὁ τελευταῖος ὅμως αὐτὸς εἶχε τὴν πεποίθησι στὴν ἀνακάλυψί του καὶ ἐννοοῦσε νὰ τὴν ἐκμεταλλευθῇ. Αὐτὸ ὅμως δὲν συνέφερε στοὺς ἐμπόρους ποὺ εἶχαν στὸκ ἀπὸ πτερὰ χηνῶν στὶς ἀποθῆκες τῶν καταστημάτων τους γιὰ νὰ τὶς πωλοῦν σὰν πέννες.

Οἱ ἔμποροι βέβαια εἶχαν μεγάλη δύναμι' ἐπηρέαζαν τὸ δημοτικὸ συμβούλιο τῆς Νυρεμβέργης, πολλοὶ μάλιστα ἦσαν καὶ μέλη του. Δὲν ἐδυσκολεύθηκαν λοιπὸν οἱ ἔμποροι νὰ βάλουν τὸ συμβούλιο τῆς πόλεως νὰ διακηρύξῃ πὼς ἡ ἐφεύρεσι τοῦ ξυλουργοῦ ἦταν ἐξαιρετικὰ ἐπικίνδυνη γιατὶ —ἔλεγαν— λίγο νὰ κάμῃ πὼς ἀφαιρεῖται ἐκεῖνος ποὺ χρησιμοποιεῖ στὸ γράψιμο τὸ μολύβι καὶ νὰ θελήσῃ νὰ τὸ σαλιώσῃ κινδυνεύει νά... δηλητηριασθῇ!...

Ἀλλὰ καὶ ὁ ἐφευρέτης Σταΐτλερ δὲν ἦταν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους ποὺ ὑποκύπτουν εὔκολα. Κάθε ἄλλο! Μιὰ καὶ τὸ εἶχε ἀνακαλύψει ἐννοοῦσε νὰ τὸ ἐκμεταλλευθῇ.

Ἔφτιαξε λοιπὸν ἕνα ὡραῖο «πρότυπο» μολύβι καὶ βρῆκε τὸν τρόπο νὰ πλησιάσῃ ἕνα ἐκ τῶν δημοτικῶν συμβούλων. Ὁ σύμβουλος ἄρχισε νὰ χρησιμοποιῇ τὸ μολύβι καὶ ἔμεινε ἀπὸ τὴν χρησιμοποίησι του τόσο εὐχαριστημένος, ὥστε ὑποσχέθηκε στὸν ἐφευρέτη του ὅτι θὰ τὸν ὑποστηρίξῃ. Καὶ ἀληθινὰ τὸ παράδειγμα τοῦ δημοτικοῦ συμβούλου ποὺ δὲν ἐφοβεῖτο τὸ μολύβι βρῆκε μιμητάς.

Ἀλλὰ ὁ δρόμος ἑνὸς ἐφευρέτου δὲν εἶναι ἀνθόσπαρτος. Μιὰ ὀδυνηρὰ σύμπτωσις ἐπεφυλάσσετο εἰς τὸν ἐφευρέτη τοῦ μολυβιοῦ. Τὴν ἄνοιξι τοῦ 1664 ἐσημειώθησαν στὴ Νυρεμβέργη ἀλλεπάλληλοι θάνατοι ὑπὸ τὰς πλέον μυστηριώδεις συνθήκας. Πλεῖστοι ὅσοι κάτοικοι τῆς πόλεως ἠσθένησαν καὶ ὅλα αὐτὰ ἐχρησίμευσαν σὰν ἄλλη εὐκαιρία εἰς τοὺς μεγαλεμπόρους τῶν πτερῶν τῆς χήνας, διὰ νὰ ἰσχυρισθοῦν ὅτι αἰτία τῶν μυστηριωδῶν θανάτων, αὐτῶν τῶν ἀσθενειῶν, δὲν ἦτο ἄλλο παρὰ τὸ.... ἀθῶο μολύβι τοῦ Σταΐτλερ, ποὺ δὲν ἐδίσταζε πιὰ ὁ κό[illegible] στόμα του. Γιατι, για να γραφη τὸ μολύβι, ἐπίστευαν τὸν καλὸ ἐκεῖνο καιρό, πὼς ἔπρεπε κάθε τόσο νὰ σαλιώνεται!

Ἀκόμα καὶ ἡ μοιραία σύμπτωσις ὅτι ἐκεῖνες τὶς ἡμέρες ἀπέθανε κι' ἕνα μαστορόπουλο τοῦ Σταΐτλερ, ποὺ τὸν βοηθοῦσε στὴν παραγωγὴ τῶν μολυβιῶν, προσέδωσε νέα ἀληθοφάνεια εἰς τοὺς ἰσχυρισμοὺς τῶν ἐχθρῶν τοῦ μολυβιοῦ. Γενικὴ κατακραυγὴ ἐσημειώθηκε κατὰ τοῦ μολυβιοῦ καὶ τοῦ ἐφευρέτου Σταΐτλερ.

Γιὰ μιὰ στιγμὴ ἐκινδύνευσε ἀπὸ τὴν μανία ποὺ κατέλαβε τὸν ὄχλο, ὄχι μόνο νὰ καταστραφῇ τὸ ἐργαστήριό του, ἀλλὰ νὰ νὰ ἀπειληθῇ καὶ ἡ ἴδια ἡ ζωὴ τοῦ καλοκαγάθου ἐφευρέτου.

Ἀλλὰ ποιὸς ἐφευρέτης στὴν ἱστορία τῆς ἀνθρωπότητος δὲν ἐγνώρισε ἡμέρες πικρίας, ποιὸς ἀπέφυγε τὸ νόμισμα τῆς ἀχαριστίας τῶν συγχρόνων του; Δυστυχῶς κανείς. Αὐτὸ ὅμως δὲν ἔχει καμμίαν σημασίαν διὰ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ μοχθοῦν καὶ ἐργάζονται γιὰ τὴν ἐξυπηρέτησιν τῆς ἀνθρωπότητος. Τὸ ἔργον των ἀργὰ ἢ γρήγορα θὰ δικαιώσῃ τὰς προσπαθείας των καὶ τοὺς σκληροὺς ἀγῶνας των.

Κι' ἔτσι δὲν μποροῦσε νὰ συμβῇ διαφορετικὰ καὶ στὸν ἔντιμο ξυλουργὸ Σταΐτλερ, τὸν μεγάλο ἐφευρέτη τοῦ μολυβιοῦ. Γιατὶ ὁ χρόνος ἐδικαίωσε καὶ τὸν ἐφευρέτη καὶ τὴν ἐφεύρεσί του. Μποροῦμε σήμερα νὰ φαντασθοῦμε τὸν πνευματικῶς ἐργαζόμενο κόσμο ποὺ κρατάει σημειώσεις, ποὺ σχεδιάζει καὶ γράφει χωρὶς μολύβι; Ἀσφαλῶς ὄχι. Γι' αὐτὸ εἰς ὅλον τὸν πολιτισμένο κόσμο ἐπανηγυρίσθηκε σὰν ἕνας σταθμὸς πολιτισμοῦ ἡ 275ετηρὶς τοῦ μολυβιοῦ.

Μ' ΕΝΑ ΣΚΙΤΣΟ ΚΑΙ ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ

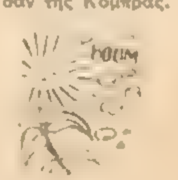
Στὴ Χαβάι ὑπάρχει ἕνα εἶδος ψαριοῦ ποὺ στὴν οὐρά του ἔχει μικρὲς γλωσσίτσες που ἐκρέουν θανάσιμο δηλητήριο σὰν τῆς Κόμπρας.

Οἱ μεγαλύτεροι φαγάδες εἶναι οἱ [illegible] τῆς Αὐστραλίας. Ἕνας Αὐστραλὸς τρώει σὲ μιὰ μέρα μιὰ πάπια, 2 γάλλους καὶ 1 σαύρα 0,60.

Στὴν Ἀγγλία ὑπάρχει ἕνα... γατοδρόμιο, ὅπου οἱ γάτες τρέχουν πίσω ἀπὸ μηχανοκίνητους ποντικούς. Σωστὲς γατο-ἱπποδρομίες.

Στὶς τροπικὲς χῶρες ὑπάρχει ἕνα φυτὸ που μόλις τὸ πλησιάσῃς ἀφίνει ἕνα συριστικὸ ἦχο στὴν ἀρχὴ καὶ κατόπιν μιὰ ἰσχυρὰ ἔκρηξι

Σὲ μιὰ μέρα στὸ Λονδῖνο δηλοῦνται 56.000 γεννήσεις καὶ 51.000 θάνατοι. 17.000 δὲ ἄτομα συλλέγονται ὡς...μεθυσμένοι.

Γιὰ νὰ ραφῇ ἕνα κοστοῦμι κανονικὸ χρειάζονται 74.392 βελονιὲς ἐκ τῶν ὁποίων 38 713 με τὸ χέρι καὶ 35 679 μὲ μηχανή

Τὰ πιὸ λαίμαργα ζῶα

Ὅσα ζῶα εἶναι σαρκοφάγα εἶναι καὶ κατὰ γενικὸ κανόνα λαίμαργα. Καταβροχθίζουν ὅλη τὴ λεία τους καὶ τοῦτο γιατὶ τὰ κυριεύει ὁ φόβος μήπως πεινάσουν γρήγορα καὶ δὲν βροῦνε τροφή.

Οἱ λύκοι, οἱ ἀλεποῦδες κι' οἱ ἀγριόσκυλοι τρῶνε τόσο πολύ, ποὺ δὲν μποροῦν νὰ κινηθοῦν ἀπὸ τὸ φούσκωμα. Συνήθως, ἔπειτα ἀπὸ κάθε γεῦμα τους, κοιμῶνται ἢ ἀναπαύονται τοὐλάχιστον 24 ὧρες.

Δὲν θὰ ἀσχοληθοῦμε μὲ τὰ θηρία τῆς ζούγκλας, γιατὶ αὐτὰ κατὰ γενικὸν κανόνα δὲν ἐγκαταλείπουν τὴ λεία τους ἂν δὲν καταβροχθίσουν καὶ τὸ τελευταῖο κομματάκι κρέατος.

Ἀπὸ τὰ γνωστά μας ζῶα ἡ νυφίτσα συνηθίζει νὰ χώνη τὸ φαῒ ποὺ τῆς περισσεύει μέσα στὴ γῆ. Μιὰ μόνη νυφίτσα μπορεῖ νὰ ἐξολοθρεύσῃ ἕνα ὁλόκληρο κοπάδι ποντικῶν! Ἀφοῦ τοὺς πνίξῃ, κρύβει τὰ πτώματά τους σὲ ἀσφαλῆ μέρη μέσα στὴ γῆ γιὰ νὰ τὰ ἔχῃ παρακαταθήκη κάθε φορὰ ποὺ θὰ παρουσιασθῇ ἔλλειψις τροφῆς.

Τέτοιες ὅμως περιπτώσεις δὲν παρουσιάζονται κι' ἔτσι τὰ θαμμένα ποντίκια ξεχνιοῦνται στὴ γῆ.

• • •

Τὰ πουλιὰ ποὺ τρέφονται μὲ ψάρια εἶναι κι' αὐτὰ ἐπίσης λαίμαργα. Καὶ τοῦτο γιατὶ δὲν τρῶνε συχνά, δεδομένου ὅτι δὲν βρίσκουν κάθε μέρα ἄφθονη τροφή. Πολλὲς φορὲς τὰ πουλιὰ αὐτὰ μένουν θεονήστικα μέρες ὁλόκληρες ὥσπου νὰ γίνῃ ἄμπωτις, ὁπότε ἀποσύρεται ἡ θάλασσα ἀφήνοντας στὴν ἄμμο λογῆς-λογῆς ψάρια. Στὴν περίπτωσι αὐτὴ κάθε πουλὶ μπορεῖ νὰ φάγη πέντε ὀκάδες ψάρια!

Ὁ γλάρος εἶναι μεγάλος ... φαγᾶς! Μπορεῖ νὰ φάη σὲ κάθε γεῦμα του ψάρια, ποὺ τὸ βάρος τους ζυγίζει τέσσαρες φορὲς περισσότερο ἀπὸ τὸ σῶμα του.

Μπορεῖ δὲ νὰ τρώῃ συνεχῶς ἐπὶ 24 ὧρες! Ὅταν δὲν βρίσκῃ ψάρια πηγαίνει στὶς ὄχθες τῶν ποταμῶν καὶ τρέφεται μὲ κανθάρους κι' ἄλλα ἔντομα. Ἀλλὰ καὶ οἱ πιγκουΐνοι δὲν εἶναι λιγώτερο λαίμαργοι. Ἄγγλος φυσιοδίφης ἀναφέρει ὅτι παρηκολούθησε ἕνα μικρὸ πιγκουΐνο, ποὺ κατεβρόχθισεν ὁ ἀθεόφοβος πέντε μεγάλες ρέγκες, τὴ μιὰ ὕστερα ἀπὸ τὴν ἄλλη, μολονότι ἡ κάθε ρέγγα ἦσαν ἴση στὸ μέγεθος μὲ τὸ σῶμα του!...

Τὰ πουλιὰ ποὺ τρέφονται μόνο μὲ ἔντομα δὲν ὑποφέρουν ἀπὸ τὴ λαιμαργία τους, γιατὶ τὰ ἔντομα δὲν... πιάνουν μεγάλο χῶρο στὴν κοιλιά τους. Ὅταν ὅμως οἱ τσίχλες καὶ τὰ κοτσύφια τρῶνε φροῦτα, τότε παραφουσκώνουν καὶ δὲν μποροῦν νὰ πετάξουν ἀπὸ τὸ βάρος τους. Τὴν περίπτωσι ἀκριβῶς αὐτὴ ἐπωφελοῦνται οἱ... ἀγριόγατοι.

Μόνον ὅσοι ἔχουν δῆ κοπάδια ἀπὸ γῦπες νὰ ἐπιπίπτουν σὲ ψοφῆμι μποροῦν νὰ καταλάβουν πόσο λαίμαργα εἶναι τὰ ἁρπακτικὰ ὄρνεα.

Οἱ γῦπες πετοῦν πολὺ ὑψηλὰ μὲ τὰ φτερὰ ἀνοιγμένα καὶ σχεδὸν χωρὶς νὰ τὰ κινοῦν. Ἕνα ὅμως ἀπ' αὐτὰ τὰ πουλιά, ποὺ ἐκτελεῖ χρέη παρατηρητοῦ, πετάει πιὸ χαμηλά, ἐπάνω ἀπὸ μιὰ ὡρισμένη περιοχή. Ὁ πλησιέστερος σύντροφός του, ποὺ χρησιμεύει ὡς σύνδεσμος μεταξὺ τοῦ παρατηρητοῦ καὶ τῶν ἄλλων γυπῶν, πετᾷ ἕνα μίλλι πιὸ ψηλά. Πολλὲς φορὲς ὅμως συμβαίνει ἕνα ὁλόκληρο κοπάδι ἀπὸ γῦπες νὰ πετᾷ «ἀκροβολιστὰ» καὶ σὲ διαφορετικὸ ὕψος κάθε πουλὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο. Ὁπωσδήποτε ὁποιος δῆ τοὺς γῦπες νὰ πετοῦν καὶ στοὺς δυὸ παραπάνω σχηματισμοὺς πρέπει νὰ καταλάβῃ ὅτι εἶναι νηστικοὶ καὶ ψάχνουν μὲ τὸ ὀξύ τους βλέμμα νὰ ἀνακαλύψουν τὴ λεία τους. Ὅταν λοιπὸν ὁ γύπας, ποὺ ἐκτελεῖ χρέη παρατηρητοῦ, δῇ κανένα ζῶο πεσμένο κατὰ γῆς, ἀμέσως δίνει στὰ ἄλλα πουλιὰ τὸ... σύνθημα καὶ συγχρόνως ἐπιπίπτει καὶ αὐτὸς μὲ ὁρμή. Ἔτσι εἰδοποιοῦνται καὶ οἱ ἄλλοι ποὺ πετοῦν σὲ μεγαλύτερο ὕψος καὶ ὅλοι μαζὶ διασχίζουν τὸν ἀέρα σὰν βολίδες καὶ ρίχνονται στὸ θῦμα τους γιὰ νὰ τὸ κατασπαράξουν.

Κάποτε ἕνα κοπάδι ἀπὸ 20 γῦπες κατεβρόχθισε σὲ μιὰ κοιλάδα τῆς Σιλεσίας ἕνα ψόφιο ἄλογο μέσα σὲ μισὴ ὥρα....

Μ' ΕΝΑ ΣΚΙΤΣΟ ΚΑΙ ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ

Στὰ κεντρικὰ σφαγεῖα τῶν Παρισίων σφάζονται κατ' ἔτος 250.000 βόδια, 230.000 ἀγελάδες, 1.700.000 πρόβατα καὶ 200 χιλ. χοῖροι.

Ἡ καλλιέργεια τῶν δημητριακῶν καρπῶν ἀπαιτεῖ τόσο νερό, ὥστε γιὰ ἕνα ἑκτάριον βρώμης ἀπαιτοῦνται 4.100.000 λίτρες νεροῦ.

Γιὰ πρώτη φορὰ τὸ 1512 ἐτέθησαν ἀριθμοὶ στὰ σπίτια τῶν Παρισίων καὶ ἀρχικῶς στὴν ὁδὸ Νοτρ-Ντὰμ ὅπου ὑπῆρχαν μόνον 68 ἀκίνητα.

Ὅλαι αἱ κινήσεις ἑνὸς ὡρολογίου εἶναι διακεκομμέναι καὶ ἐκτελοῦνται ἀπὸ μικρὰ πηδήματα ποὺ ὑπερβαίνουν τὰ 200 ἑκατομ. ἐτησίως.

Στὴν Ἰαπωνία ποὺ εἶναι μία ἀπὸ τὶς πιὸ σεισμόπληκτες χῶρες, συμβαίνουν, κατὰ μέσον ὅρον, 4000 σεισμοὶ καὶ δονήσεις τὸν χρόνο.

Ὁ φωτισμὸς τῶν Παρισίων, τῆς «Πόλεως τοῦ φωτός», στοιχίζει στὸ Δημόσιο περίπου τὰ 62 ἑκατομμύρια φράγκα τὸ χρόνο.

Ἡ λινοτυπική

Ἡ λινοτυπικὴ μηχανὴ ποὺ ἐπιτρέπει τὴν σύνθεσιν ὁλοκλήρων γραμμῶν ἀπὸ τυπογραφικὰ στοιχεῖα δὲν ἐτέθη εἰς κοινὴν χρῆσιν παρὰ κατὰ τὴν δευτέραν πεντηκονταετίαν τοῦ περασμένου αἰῶνος.

Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Γούτεμβεργ, τοῦ πατρὸς τῆς τυπογραφίας, μέχρι τοῦ 1866, γιὰ τὴν ἐκτύπωσι βιβλίων ἢ ἐφημερίδων οἱ στοιχειοθέται ἐργάται τυπογραφείων ἦσαν ὑποχρεωμένοι νὰ παίρνουν μὲ τὸ χέρι ἕνα-ἕνα τὰ γράμματα ἀπὸ τὶς εἰδικὲς «κάσσες», ὅπως ἦ-

σαν τοποθετημένα τὰ στοιχεῖα καὶ νὰ σχηματίζουν πάντοτε μὲ τὸ χέρι τὶς γραμμές.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ἀξίζει νὰ ἀναφερθῇ, διὰ τὸ περίεργον τοῦ πράγματος, ὅτι ὁ διάσημος Γάλλος μυθιστοριογράφος τοῦ 18ου αἰῶνος Ρεστὶφ Ντὲ-Λὰ-Μπρετὸν δὲν ἔγραψε μὲ τὰ χέρια του κανένα ἀπὸ τὰ πολλὰ ἔργα του. Πήγαινε στὸ τυπογραφεῖο κι' ἄρχιζε μόνος του νὰ ἐργάζεται ἐπάνω στὸ «μάρμαρο» — στὸ τυπογραφικὸ τραπέζι — πάντοτε μὲ τὸ χέρι βέβαια, πρᾶγμα ποὺ δείχνει πόση ὑπομονὴ εἶχε ὁ μεγάλος ἐκεῖνος συγγραφεύς.

Τὴν πρώτην λινοτυπικὴν μηχανὴν ἐπαρουσίασε στὸ Λονδῖνο ὁ Ἄγγλος τυπογράφος Μπενζαμὲν Φέρστερ τὸ 1816. Ἡ μηχανὴ ὅμως αὐτὴ δὲν μπόρεσε νὰ λειτουργήσῃ ἱκανοποιητικῶς.

Τέλος κατὰ τὸ 1866 βελτιωμένη πλέον ἡ λινοτυπικὴ μηχανὴ ἄρχισε νὰ κατακτᾷ ἔδαφος.

Στὴν Ἑλλάδα ἡ λινοτυπικὴ μηχανή, καίτοι εἰσήχθη ἀπὸ τὸ 1906, ἄργησε ἀρκετὰ νὰ ἀντικαταστήσῃ τὶς κάσσες μὲ τὰ τυπογραφικὰ στοιχεῖα.

Σήμερα μερικὲς λινοτυπικὲς μηχανὲς ἐπιτρέπουν τὴν εὔκολον σύνθεσιν ἑπτὰ ὡς δέκα χιλιάδων γραμμάτων τὴν ὥρα.

ΤΑΞΙΔΕΥΟΝΤΑΣ ΣΤΗ ΣΥΡΑ

Εννέα τὸ βράδυ. Τὸ βαπόρι σιγά, ἐλαφρά, βγαίνει ἀπὸ τὸ λιμάνι τοῦ Πειραιῶς. Τὰ φῶτα τῆς Σαλαμίνας φαίνουνται δεξιὰ στὸ βάθος. «Ὅλο ἀριστερά!», διατάσσει ὁ πλοίαρχος καὶ ὁ τιμονιέρης ὑπάκουα γυρίζει πρὸς τ' ἀριστερὰ τὴ ρόδα τοῦ τιμονιοῦ. Τὸ βαπόρι κλίνει ἐλαφρὰ κι' ὁ ἕλικάς του διαγράφει πάνω στὴ θάλασσα μιὰ καμπύλη ἀφροῦ. Ἀπὸ τὴ γέφυρα ἀπολαμβάνομεν τὸ ὑπέροχον θέαμα τῶν δύο Φαλήρων. Τὰ γραφικὰ προάστεια εἶναι πλημμυρισμένα ἀπὸ φῶς καὶ παρέχουν στὸ θεατὴ μιὰ θαυμασίαν εἰκόνα. Ὅσο προχωροῦμε ἡ φωτεινὴ γραμμὴ σβύνει εἰς τὸν ὁρίζοντα.

Σὲ λίγο ἀντικρύζουμε τὸ Σούνιον. Οἱ ἀψηλὲς στῆλες τοῦ ἀρχαίου ναοῦ τοῦ Ποσειδῶνος φαίνονται ἐπιβλητικές, λὲς καὶ θέλουν νὰ μᾶς θυμίσουν τὸ μεγαλεῖον καὶ τὴν δόξαν τοῦ ἀρχαίου ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ. Εἰς τὰς 2 τὸ πρωῒ ὁ φάρος τῆς Σύρας μᾶς δίνει νὰ καταλάβουμε ὅτι πλησιάζουμε ὁλοένα εἰς τὸ ὡραῖο νησί. (Ὁ φάρος αὐτὸς εἶναι ὁ πρῶτος ποὺ κτίστηκε καὶ ἐλειτούργησε στὴν Ἑλλάδα). Σὲ λίγο τὸ βαπόρι εἰσέρχεται εἰς τὸ λιμάνι τῆς Σύρας. Ἀπὸ τὸ κατάστρωμα ἀπολαμβάνομεν τὸ ὡραῖον θέαμα ποὺ παρουσιάζει ἡ πόλις μὲ τὰ φωτισμένα σπίτια της, ἁπλωμένα ἐπάνω σὲ δυὸ λόφους.

* * *

Ἡ ἄνω ἡ παλαιὰ πόλις ἐκτίσθη ἐπάνω εἰς τὸν ἀριστερὸν λόφον σὲ ἀρκετὴν ἀπόστασιν ἀπὸ τὸν λιμένα, καὶ τοῦτο γιὰ ν' ἀποφεύγουν οἱ πρῶτοι κάτοικοι τὰς προσβολὰς τῶν πειρατῶν, οἱ ὁποῖοι ἐλυμαίνοντο τὰ παράλια κατὰ τὴν σκοτεινὴν ἐκείνην ἐποχήν. Οἱ πρῶτοι κάτοικοι [illegible] τὸ [illegible] δὲ ἐπὶ τουρκοκρατίας τῆς γαλλικῆς προστασίας. Στὴ Σύρα κατέφευγον καὶ πολλοὶ ὁμογενεῖς ποὺ κατεδιώκοντο ἀπὸ τὰς τουρκικὰς ἀρχάς. Εἶχαν ἕνα εἶδος ἀσυλία ἐκεῖ πέρα.

Κατὰ τὴν Ἑλληνικὴν Ἐπανάστασιν τοῦ 1821 πολλοὶ Χῖοι καὶ Ψαριανοὶ κατέφυγον ἐκεῖ. Αὐτοὶ ἔκτισαν τὴν κάτω ἢ νέαν Σῦρον, ἡ ὁποία ἐπεξετάθη καὶ ἡνώθη μὲ τὴν παλαιὰν ἢ ἄνω Σῦρον. Ἡ πόλις ἀφιερώθη εἰς τὸν Ἑρμῆν, τὸν προστάτην τοῦ Ἐμπορίου, καὶ ὠνομάσθη Ἑρμούπολις, ὅπως εἶναι γνωστὴ καὶ σήμερα.

* * *

Ἡ πόλις εἶναι γραφικωτάτη. Ἀπὸ τὴν πλακόστρωτη προκυμαία της, ὅπου εὑρίσκονται διάφορα κέντρα, προχωροῦμε πρὸς τὴν πλατεῖαν, τὴν ὁποίαν κοσμεῖ τὸ μεγαλοπρεπὲς κτίριον τοῦ Δημαρχείου, εἰς τὸ ὁποῖον στεγάζονται τὰ Δικαστήρια καὶ ἄλλαι δημόσιαι ὑπηρεσίαι. Ἡ πλατεῖα τῆς Σύρου εἶναι ὁμολογουμένως μία ἀπὸ τὶς ὡραιότερες καὶ μεγαλείτερες πλατεῖες ποὺ ὑπάρχουν στὴν Ἑλλάδα. Στρωμένη μὲ μαρμάρινες πλάκες καὶ μὲ τοὺς ὑψηλοὺς φοίνικας ποὺ τὴν πλαισιώνουν, παρουσιάζει κάτι τὸ ὡραῖον. Ὁ ἀνδριὰς τοῦ ἐνδόξου ναυάρχου Μιαούλη στέκει ἐκεῖ μεγαλοπρεπής. Ὁ ἀνδριὰς αὐτὸς εἶναι ἕνα θαυμάσιον ἔργον γλυπτικῆς. Τὸ βράδυ ἡ πλατεῖα κατακλύζεται ἀπὸ κόσμον. Ἡ κίνησις τὴν ὥρα αὐτὴ εἶναι ζωηροτάτη. Γύρω στὴν πλατεῖα εὑρίσκονται τὰ ζαχαροπλαστεῖα, καφενεῖα, ξενοδοχεῖα καὶ ἀρκετὲς ὡραῖες οἰκοδομές.

Ἐκεῖνο ποὺ χαρακτηρίζει τὴν Σῦρον εἶναι ἡ καθαριότης της. Οἱ δρόμοι της εἶναι πλακόστρωτοι. Γραφικώτατος δὲ εἶναι ὁ κλιμακωτὸς δρόμος ποὺ ὁδηγεῖ εἰς τὴν ἄνω Σῦρον.

Ἀπὸ τὸ κωδωνοστάσιον τοῦ Ἁγίου Γεωργίου τῶν Καθολικῶν, καθὼς καὶ ἀπὸ τὸν ναὸν τῆς Ἀναστάσεως, ποὺ βρίσκεται στὴν κορυφὴ τοῦ λόφου Βροντάδου, ἡ θέα εἶναι πανοραματική.

Ἀπὸ τὰ ἀξιολογώτερα κέντρα τῆς πόλεως εἶναι ἡ Λέσχη μὲ τὰς μεγαλοπρεπεῖς αἰθούσας της, καθὼς καὶ τὸ Δημοτικὸν Θέατρον «Ἀπόλλων», τὸ ὁποῖον ἐγνώρισε παλαιότερον μεγάλες καλλιτεχνικὲς δόξες.

Ἡ Σῦρος ἔχει ἕνα μεγάλο Νοσοκομεῖον καὶ Ὀρφανοτροφεῖον. Τὸ Γυμνάσιόν της διαθέτει καὶ μιὰ μεγάλη βιβλιοθήκη μὲ σπάνια συγγράμματα. Ὑπάρχει ἐπίσης καὶ μία Σχολὴ Καθολικῶν Καλογραιῶν.

Ἀπὸ τοὺς ὡραιοτέρους ναοὺς εἶναι ὁ Μητροπολιτικὸς Ναὸς τῆς Μεταμορφώσεως, καθὼς καὶ τοῦ Ἁγίου Νικολάου μὲ τὸν γαλάζιον θόλον του.

* * *

Οἱ Συριανοὶ εἶναι εὐγενικοὶ καὶ φιλόξενοι. Τοὺς χαρακτηρίζει ἡ ἐργατικότης. Χάρις σ' αὐτὴν ἡ βραχώδης καὶ ἄνυδρος νῆσος μετεβλήθη εἰς σημαντικὸν τόπον παραγωγῆς πρωΐμων λαχανικῶν καὶ καρπῶν.

Παλαιότερον ὁ λιμὴν τῆς Σύρου εἶχε μεγάλην κίνησιν λόγῳ τοῦ διαμετακομιστικοῦ ἐμπορίου, τὸ ὁποῖον ἐνηργεῖτο εἰς εὐρεῖαν κλίμακα. Τὸ ἐμπόριον τώρα περιωρίσθη αἰσθητῶς ἀπὸ τῆς λειτουργίας τῶν σιδηροδρόμων εἰς τὴν Ἑλλάδα.

Σήμερον ἡ Σῦρος ἔχει ἀνεπτυγμένην βιομηχανίαν. Τὰ βυρσοδεψεῖα καὶ τὰ νηματουργεῖα της εἶναι εὐφήμως γνωστά. Ὑπάρχουν ἐπίσης ὑφαντουργεῖα καὶ μηχανουργεῖα. Ἀπὸ τοὺς σημαντικοὺς πόρους τῆς νήσου εἶναι καὶ ἡ βιομηχανία τῶν λουκουμιῶν ποὺ εἶναι φημισμένα καὶ πέραν τῆς Ἑλλάδος. Τὰ λουκούμια τῆς Σύρου ὀφείλουν τὴν περίφημον γεῦσιν των εἰς τὸ νερὸ τῆς νήσου.

* * *

Ἡ Σῦρος ἔχει μαγευτικὰς ἐξοχάς. Μιὰ ἀπ' αὐτὲς εἶναι ἡ «Δελαγράτσια» μὲ τὸ γραφικὸν λιμανάκι της.

Στὴν Δελαγράτσια ὑπάρχουν ὡραιότατες ἐπαύλεις, οἱ ὁποῖες φιλοξενοῦν τὸ καλοκαῖρι τοὺς παραθεριστάς.

Ἄλλη ἐνδιαφέρουσα ἐξοχὴ εἶναι τὰ «Χροῦσα», φημισμένη γιὰ τοὺς ὡραίους καταπράσινους κήπους της. Ἐπίσης τὸ «Ἐπισκοπιό», ἀπὸ τὸ ὁποῖον βλέπει κανένας τὴν πόλιν καὶ ἕνα μέ[illegible]

Χάρις εἰς τὴν φιλόστοργον μέριμναν τῆς Ἐθνικῆς Κυβερνήσεως, ἐλύθη τὸ ἀπὸ ἐτῶν ἀπασχολοῦν τοὺς κατοίκους ζήτημα τῆς ὑδρεύσεως. Ἤδη ἡ πόλις ἀποκτᾷ ἕνα τέλειον ὑδραγωγεῖον.

Α.Ρ.Ι.Σ

Ἀκροστιχίς

Τὰ ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν πόλιν τῆς Πελοποννήσου.

1) Χώρα τῆς Βορείου Ἀφρικῆς, 2) Κράτος τῆς Εὐρώπης, 3) Ἰατρὸς τῆς ἀρχαιότητος, 4) Ἀρχαῖος Θεός, 5) Υἱὸς τοῦ Ἀγαμέμνονος, 6) Ἀρχαία χώρα τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, 7) Μὴν τοῦ ἔτους, 8) Νῆσος τῶν Σποράδων.

Η. Κ. Ἠλιάδης

Τετράγωνον

Ὁριζοντίως καὶ καθέτως πρέπει νὰ εὑρεθοῦν αἱ αὐταὶ λέξεις, ἀποτελούμεναι ἀπὸ 4 γράμματα ἡ καθε μία. Ἡ σημασία τῶν λέξεων: 1η σειρά, ὁ κοινὸς πρόγονός μας. 2 σειρά, ἀριθμητικὸν χρησιμοποιούμενον σπανίως εἰς τὴν βαθμολόγησιν τῆς μαθητικῆς προόδου. 3η σειρά, τὸ ἀνώτατον σημεῖον. 4η σειρά, μὴν τοῦ ἔτους (δημοτική).

Αἰνίγματα

Τὸ πρῶτο μου λιμένας, ξενικὰ
τὸ δεύτερό μου κράτος τῆς Εὐρώπης
Καὶ πάλιν ἄλλο κράτος, ἰδικό της,
εἶναι τὸ σύνολό μου.

. . .

Εἶμαι ἄρχων κι' ἔχω κράτος
τὰς ἐκτάσεις τοῦ αἰθέρος
ἂν τὴν κεφαλήν μου κόψης
τέσσαρας ἀλλάζω ὄψεις.

Ποικίλη ἀκροστιχίς

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης λέξεως, τὸ δεύτερο τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης, τὸ τέταρτον τῆς τετάρτης, τὸ πέμπτον τῆς πέμπτης καὶ τὸ ἕκτον γράμμα τῆς ἕκτης λέξεως ἀποτελοῦν ἀρχαῖον φιλόσοφον.

1) Κράτος τῆς Εὐρώπης, 2) Μεσογειακὸν κράτος, 3) Πόλις τῆς Β.Δ. Ἑλλάδος, 4) Ποταμὸς τῆς Πολωνίας, 5) Ὀνομασία τῶν ἀρχαίων βασιλέων τῆς Αἰγύπτου, 6) Κράτος τῆς ἀνατολικῆς Εὐρώπης.

Ι. Παπασταθόπουλος

Τρίγωνον

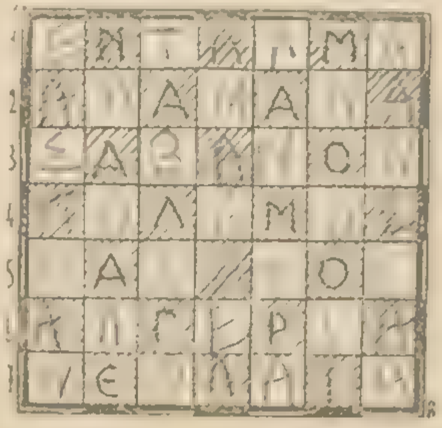
• • • • • • = Ἑλλην. πόλις.
• • • • • = Ἀρχαία θεά.
• • • • = Μέρος τοῦ λόγου.
• • • = Σύνδεσμος.
• • = Δικά σου.
• = Φωνῆεν.

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

Φ. Α. Γιάνναρης

ΔΙΚΤΥΩΤΟΝ

Αἱ ἑπτὰ λέξεις ποὺ ζητοῦνται ἀποτελοῦνται ἀπὸ ἑπτὰ γράμματα ἡ κάθε μιά, τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ τοποθετη-

θοῦν εἰς τὰ ἰσάριθμα τετραγωνίδια τοῦ σχήματος, ὁριζοντίως.

Γιὰ νὰ διευκολυνθῆτε εἰς τὴν εὕρεσιν τῶν λέξεων ἔχουν γραφῆ εἰς ὡρισμένα τετραγωνίδια δύο γράμματα κάθε λέξεως.

Ἡ σημασία τῶν λέξεων εἶναι, ὁριζοντίως, ἡ ἑξῆς:

1. Μὲ αὐτὸ γίνεται ἡ σύλληψις τῶν κακοποιῶν ἀλλὰ καὶ ἡ πληρωμὴ χρημάτων.
2. Ἐκεῖ ἐπολέμησε καὶ συνελήφθη ὁ Ἀθανάσιος Διάκος.
3. Τὸ ἔνδυμα τῶν νεκρῶν.
4. Κάθε ἄλλο παρὰ εἰρηνικὴ ἐπιχείρησις.
5. Εἶναι τὸ τέλος τῆς ζωῆς.
6. Χώρα τῆς Ἀφρικῆς.
7. Ὁ τίτλος μας.

Σκοπὸς τῆς ἀσκήσεως εἶναι νὰ εὑρεθῇ διαγωνίως (Α — Β) εὐρωπαϊκὸν κράτος. Διὰ τὸν σχηματισμὸν τῆς λέξεως ποὺ ζητεῖται θὰ ληφθῇ τὸ πρῶτο γράμμα τῆς πρώτης λέξεως, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτο τῆς τρίτης, τὸ τέταρτο τῆς τετάρτης κλπ.

Μ. Ε. Ματσάκης

ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΑΙ;

«Ποιὸς εἶναι αὐτὸς ποὺ κάνει στὸ δρόμο πετάλι χωρὶς νὰ εἶναι ποδηλάτης καὶ περπατᾷ μὲ τὰ πόδια»;

Ἰδοὺ μία ἐρώτησις στὴν ὁποία θὰ δυσκολευθῆτε ἀσφαλῶς νὰ ἀπαντήσετε!

Κρυπτογραφικὸν

1 2 3 3 4 5 6 7 8 9 0 = Πόλις
9 5 2 8 3 1 2 7 0 3 = Πολιτικὸς τῶν ἀρχ. Ἀθηνῶν.
7 8 9 6 5 4 6 3 = Ἅγιος.
1 2 3 3 4 5 8 4 = Περιοχὴ τῆς Ἑλλάδος.
4 1 0 7 4 8 = Πρωτεύουσα
2 5 5 4 3 = Εὐρωπ. κράτος
7 8 9 4 8 4 = Πόλις Μ. Ἀσίας
9 8 7 4 = Κράτ. τῆς Ἀσίας

Ο. Ι. Νεγρίν

Ἱστορικὴ ἀκροστιχίς

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν κάτωθι λέξεων ἀποτελοῦν περίφημον ἄνδρα τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος:

1) Στρατηγὸς τῶν Θηβῶν, 2) Διάσημος ἀνὴρ τῶν Θηβῶν, 3) Ἀρχαία Θεά, 4) Ἀρχαία Θεά, 5) Ἥρως τῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 1821, 6) Ἥρως τῆς ἀρχαίας ἱστορίας τῆς Ἑλλάδος, 7) Ἥρως τῆς μυθολογίας Ἀρχαῖος νομοθέτης.

Π. Ε. Κορρὸς

Αἱ λύσεις τοῦ 38ου φύλλου

Εἰκονογραφημένου σταυρολέξου: Ὁριζοντίως: 1 Πατριάρχης, 2 ἀπώτερα, 3 ἴα—αἱ, 4 ἦν, 5 τότε, 6 ἡμῶν—τὰ—τό, 7 Σανατόριον. Καθέτως: 1 ποιητής, 2 ὄνομα, 3 τῶν, 4 Ρᾶ—ἕνα, 5 ΓΠ, 6 Α—Ω—τό, 7 ΡΤ—ἄρ., 8 ΧΕ(ρι), 9 Ἥρα—τό, 10 Σαϊγκόν.

Μεσοστιχίς: Ἀθῆναι (ΚαλΑμαι, βάΘος, ἈΘΗνᾶ, ἜθΝος, ἘρΑτώ, ἈξΙός).

Τρίγωνον: Νηρεύς, Ἥλιος, Ρίον, Ε.Ο.Ν., ὅς, Σ.

Λεξίγριφος: Πρωσσία — Ρωσσία— Ὀσία.

Κρυπτογραφικόν: Κωνσταντῖνος, Σατανᾶς, σανός,, σωστά, ναός ὦτα, ἀστακός.

Ἀκροστιχίς: Ἀμβοῦργον (Ἀθῆναι, Μινώταυρος, Βερολῖνον, Ὄσσα, Ὕπνος, Ρά, Γαλλία, Ὄλυμπος, Νικόλαος).

Ἀκροστιχίς: Φίλιππος (φυγόκεντρος, Ἴλιον, λίρα, ἰός, πούρα, Πορτογαλλία, Ὀλλανδία, Σκίαθος).

Βέλος: Σῖτος, σῦρμα, Πόρος, σοφός, Σάμος. Οἱ σταυροὶ καθέτως: Σῦρος.

Αἴνιγμα: Χά—λά—ζεῖ (χαλάζι).

Ἀπάντησε σὲ 1 λεπτό: Ἦτο φυτοφάγος, ἐφ' ὅσον δὲν ἐμάχετο τοὺς φυτοφάγους. (Οἱ ἀντιφυτοφάγοι εἶναι κρεοφάγοι. Οἱ ἐχθροὶ τῶν κρεοφάγων εἶναι φυτοφάγοι).

Λίγη ευθυμία

ΛΟΓΙΚΩΤΑΤΗ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΙΣ ..

Στὸ ξενοδοχεῖον, ὁ πελάτης:

— Αὐτὸ τὸ δωμάτιο ἔχει πολὺ χαμηλὸ ταβάνι.

— Μήπως πρόκειται νὰ κοιμηθῆτε ὄρθιος;

Τὴν Παρασκευή...

Δυὸ ἔμποροι συνηντήθησαν καὶ ἄρχισαν νὰ συζητοῦν γιὰ μιὰ σπουδαία τους ὑπόθεσι.

—Ἐλπίζω νὰ κερδίσουμε πολλὰ λεφτὰ ἀπ' αὐτὴ τὴ δουλειά, εἶπε ὁ ἕνας.

—Ἀσφαλῶς. Πρέπει λοιπὸν νὰ συναντηθοῦμε μιὰ μέρα γιὰ νὰ ὑπογράψουμε τὸ συμφωνητικό. Θέλετε τὴν Πέμπτη;

— Εἶναι ἀδύνατον.

Γιατί;

— Γιατὶ τὴν Πέμπτη φεύγω γιὰ τὴν Ἰαπωνία.

— Τότε τὴν Παρασκευή;

Ἄριστα!

Ἕνας μαθητὴς εὕρισκε κάποτε πολὺ δύσκολα τὰ ζητήματα τῶν διαγωνισμῶν του. Σκέφθηκε ἀρκετὰ κι' ἐπιτέλους πῆρε τὴν ἀπόφασι νὰ λύση ἕνα ἀπὸ αὐτά.

«Νὰ γράψετε — ἔλεγε τὸ ζήτημα — πόσος ἦταν ὁ πληθυσμὸς τῆς γῆς, σὲ μιὰ περίοδο τῆς ἐκλογῆς σας».

Ὁ μαθητής, ἀφοῦ συνεπλήρωσε τὰς σκέψεις του, ἔγραψε τὴν ἀπάντησι:

«Στὴν περίοδο ποὺ ἡ γῆ ἦτο πεπυρακτωμένη σφαῖρα ὁ πληθυσμός της ἀνήρχετο σε ..0!».

ΕΠΟΜΕΝΩΣ...

— Αὐτοὶ ποὺ εἶναι ἀπολύτως βέβαιοι γιὰ κάτι εἶναι ἠλίθιοι.

— Εἶσαι βέβαιος γι' αὐτό;

— Ἀπολύτως!

ΜΙΑ ΣΟΦΗ ΣΥΜΒΟΥΛΗ...

Ἕνας Ἑβραῖος ἔμπορος, ὁ Μουλὸχ Λιβινστάϊν, εἶχε κάποτε ἕνα περίσσευμα ἕξ ὑποκαμίσων. Αὐτὴ ἡ ἱστορία τὸν ἀπασχολοῦσε πολὺ καὶ ἤθελε μὲ κάθε θυσία—ὅσο τὸ δυνατὸν λιγώτερο ὀδυνηρὰ βέβαια—νὰ βρῆ ἕναν τρόπο νὰ τὰ πουλήση. Οἱ σκέψεις του ὅμως δὲν τὸν ὡδηγοῦσαν σὲ κανένα θετικὸ συμπέρασμα καὶ γι' αὐτὸ ἀπεφάσισε νὰ καταφύγη στὰ φῶτα τοῦ συνεταίρου του Χαΐμ. Ὁ Χαΐμ, ἄκουσε τὴν ὑπόθεσι καὶ δὲν ἄργησε νὰ βρῆ τὴν λύσι.

—Ἄκουσε, Μουλόχ, εἶπε στὸ συνεταῖρο του. Γιὰ νὰ πουλήσης τὰ πουκάμισα πρέπει νὰ καταφύγης σ' ἕνα κόλπο.

— Θὰ στείλης τὰ ἕξη πουκάμισα στὸ συμπατριώτη μας τὸν Μπλούμ, μὲ μιὰ ἀπόδειξι ποὺ θὰ λέη ὅτι τοῦ στέλνεις πέντε. Ὁ Μπλούμ, γιὰ νὰ ἐπωφεληθῆ τῆς εὐκαιρίας νὰ καταχρασθῆ τὸ ἕνα πουκάμισο, θὰ σοῦ στείλη τὴν ἀξία τῶν ἄλλων πέντε. Ἔτσι θὰ δώσης τὸ περίσσευμά σου, χωρὶς νὰ ὑποστῆς καμμιὰ σχεδὸν ζημία.

Ὁ Μουλὸχ βρῆκε σωστὴ τὴ συμβουλὴ καὶ ἔσπευσε ἀμέσως νὰ τὴν ἐφαρμόση.

Λίγες ἡμέρες ἀργότερα οἱ δυὸ συνεταῖροι συναντήθηκαν πάλι.

—Μὲ κατέστρεψες! φώναξε ὁ Μουλὸχ στὸν Χαΐμ μόλις τὸν εἶδε.

—Γιατί; Δὲν ἔστειλες τὰ πουκάμισα ὅπως σοῦ εἶπα.

— Τὰ ἔστειλα. Ὁ Μπλούμ ὅμως ἀντὶ νὰ ἀγοράση τὰ πέντε πουκάμισα προτίμησε νὰ μοῦ τὰ στείλη πίσω μὲ μιὰ σημείωσι ποὺ ἔλεγε πὼς δὲν χρειάζεται κανένα ἀπὸ τὰ πέντε πουκάμισα. Μ' αὐτὸν τὸν τρόπο κράτησε τὸ ἕκτο πουκάμισο, κι' ἐγὼ δὲν πῆρα δεκάρα!

Τί ἦτο ὁ ἄλλος;...

Σὲ μιὰ συγκέντρωσι κάποιος Νορβηγός, ποὺ δὲν ἐχώνευε καθόλου τοὺς Αἰγυπτίους, διηγεῖτο ὅτι στὸ χωριό του, στὴ Νορβηγία, δὲν εἶχαν δῆ ποτέ τους οὔτε ἕνα Αἰγύπτιο, οὔτε ἕνα γουροῦνι.

Στὴ συγκέντρωσι παρευρίσκετο καὶ ἕνας Αἰγύπτιος.

— Γιατί, κύριε, τὸ λέτε αὐτό;

— Διότι, ἀπεκρίθη ὁ Νορβηγός, συχαίνονται τόσο πολὺ στὴν πατρίδα μου τὰ γουρούνια καὶ τοὺς Αἰγυπτίους, ὥστε οὔτε γουροῦνι πηγαίνει ἐκεῖ, οὔτε τολμᾷ νὰ πατήση τὸ πόδι του ἄνθρωπος ἀπ' τὴ χώρα τῶν Φαραώ.

—Ὥστε τὰ γουρούνια καὶ οἱ Αἰγύπτιοι εἶναι ἄγνωστα πράγματα στὸ χωριό σας.

— Βεβαίως.

—Ὡραῖα. Ἔχω μιὰ καλὴ ἰδέα. Ἂν πηγαίναμε οἱ δυὸ μας σ' αὐτὸ τὸ χωριὸ θὰ κάναμε τὴν τύχη μας, γιατὶ ὅλοι θὰ ἔτρεχαν νὰ δοῦν τὸ σπάνιο θέαμα. Ἐγὼ μιὰ φορὰ εἶμαι ὁ Αἰγύπτιος....

ΔΕΝ ΗΞΕΡΕ!...

— Δὲν ντρέπεσθε νὰ μοῦ πουλήσετε μιὰ βάρκα τρύπια;

—Καὶ ποῦ θέλατε νὰ ἤξερα, κύριε, ὅτι θὰ τὴ βάζατε στὴ θάλασσα;

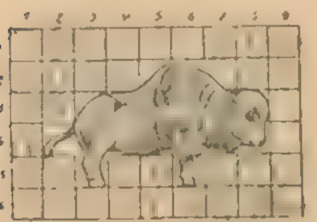
Γιά νά ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

ΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΑ ΜΑΣ

Ὁ «Βόνασος»

Ὁριζοντίως:

1. Διαπρεπὴς ἀνὴρ τῶν ἀρχαίων Θηβῶν.
2. Ἀπαραίτητον εἰς τὴν μαγειρικήν—Δική σου.

3. Ἀρχαία Αἰγυπτιακὴ Θεότης τοῦ Ἡλίου.
5. Ἦτο—ἄρθρον (πληθ.)—Πρόθεσις.
6. Ποταμὸς τῆς Γαλλίας, διασχίζων τοὺς Παρισίους.

Καθέτως:

1. Ὄρος τῆς Ἑλλάδος.
2. Προστακτικὴ ρήματος [illegible] Νότα βυζαντινῆς μουσικῆς.
3. Νότα εὐρωπαϊκῆς μουσικῆς.
4. Ὁ ὁποῖος—ἄρθρον.
5. Δίφθογγος.
7. Ὑποθετικόν.
8. Παρόρμησις — Νότα βυζαντινῆς μουσικῆς.
9. Ἀρχαία πόλις ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου.

Η ΤΥΦΛΟΜΥΙΓΑ

Τοποθετεῖτε ἕνα κομμάτι χαρτὶ σ' ἕνα ὡρισμένο σημεῖο.

Ἔπειτα οἱ παῖκται δένουν καλὰ τὰ μάτια τους καὶ τοποθετοῦνται ὅλοι σὲ ἀποστάσεις ἴσες γύρω ἀπὸ τὸ χαρτί, σὲ ἀπόστασι λ.χ. δέκα μέτρων.

Μὲ τὸ σύνθημα, ἀρχίζουν ὅλοι νὰ περπατοῦν. Ὅταν νομίσουν ὅτι ἔφθασαν κοντὰ στὸ χαρτί, στέκονται ἀκίνητοι καὶ ὁ ἀρχηγὸς τοῦ παιγνιδιοῦ μετρᾶ τὴν ἀπόστασι τοῦ καθενὸς ἀπὸ τὸ χαρτί.

Νικητὴς ἀναδεικνύεται ἐκεῖνος καὶ πλησίασε περισσότερο τὸ χαρτί. Οἱ ἄλλοι διαβαθμίζονται ἀναλόγως τοῦ σημείου εἰς τὸ ὁποῖον ἐστάθησαν, ἐν συγκρίσει μὲ τὴν θέσι τοῦ χαρτιοῦ.

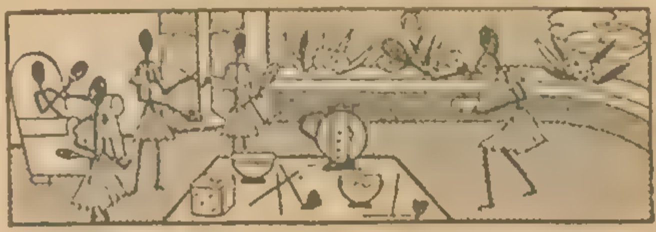
ΟΙ ΣΑΠΟΥΝΟΦΟΥΣΚΕΣ

ΕΝΑ ΔΥΣΚΟΛΟ ΠΑΙΓΝΙΔΙ

Γνωρίζετε ὅλοι ὅτι μὲ τὴν σαπουνάδα γίνονται μπαλόνια διαφόρων μεγεθῶν, σαπουνόφουσκες ὅπως λέγονται. Οἱ σαπουνόφουσκες αὐτὲς εἶναι ἡ βάσις τοῦ σημερινοῦ μας παιγνιδιοῦ, ποὺ εἶναι ἀρκετὰ δύσκολο.

Οἱ παῖκται εἶναι ἐφωδιασμένοι μὲ μικρὰ καλαμάκια—ἢ ἄχυρα—καὶ μὲ ἕνα χαρτόνι. Μέσα σὲ ἕνα κατάλληλο δοχεῖο γίνεται παχειὰ σαπουνάδα, ἡ ὁποία πρέπει νὰ ἀνανεώνεται ἀπὸ καιροῦ σὲ καιρό.

Οἱ παῖκται τοποθετοῦνται μὲ τὴ σειρά τους μπροστὰ στὸ δοχεῖο μὲ τὴ σαπουνάδα. Ὁ πρῶτος τοποθετεῖ τὸ καλαμάκι στὸ στόμα, (τὴν μιὰ ἄκρη, ἐνῷ ἡ ἄλλη ἄκρη εἶναι ἐπάνω ἀπὸ τὸ δοχεῖο) καὶ ἀρχίζει νὰ φυσᾷ. Ὅταν κατορθώσῃ νὰ κάνῃ μιὰ φοῦσκα, τὴν παρακολουθεῖ καὶ ὅταν ἡ σαπουνόφουσκα ἀρχίζῃ νὰ πέφτῃ τὴν κτυπᾷ ἐλαφρὰ

(ἀπὸ κάτω πρὸς τὰ ἐπάνω) μὲ τὸ χαρτόνι. Ἡ σαπουνόφουσκα, ἂν δὲν σπάσῃ, θ' ἀνεβῇ πάλι ψηλά. Ὅταν θ' ἀρχίσῃ νὰ κατεβαίνῃ, ὁ παίκτης τὴν κτυπᾷ μὲ τὸ χαρτόνι καὶ τὸ παιγνίδι συνεχίζεται, ἕως ὅτου σπάσῃ ἡ φοῦσκα.

Ὅλοι οἱ παῖκται, μὲ τὴ σειρά τους, κάνουν τὸ ἴδιο. Νικητὴς ἀναδεικνύεται ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος θὰ «παίξῃ» περισσότερες φορὲς τὴ σαπουνόφουσκα. Ἐννοεῖται ὅτι ἂν ἕνας παίκτης δὲν μπορέσῃ, φυσῶντας ἀπ' τὸ καλαμάκι, νὰ κάνῃ σαπουνόφουσκα μέσα σὲ ὡρισμένο χρονικὸ διάστημα, σὲ δύο λ.χ. λεπτά, ἀποκλείεται ἀπ' τὸ παιγνίδι.

ΘΑΛΑΣΣΙΝΑ ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Τώρα, μὲ τὰ θαλάσσια μπάνια, σᾶς συνιστοῦμε τὸ ἑξῆς ὡραῖο παιγνίδι, ποὺ θυμίζει τὸ παληὸ ἔθιμο τῆς καταδύσεως τοῦ Σταυροῦ κατὰ τὰ Θεοφάνεια.

Οἱ κολυμβηταὶ εἶναι ὅλοι ἕτοιμοι γιὰ νὰ πέσουν στὴ θάλασσα. Ἐν τῷ μεταξὺ ἔχουν ριχθῆ στὸ νερὸ δέκα πέντε φελλοὶ—ἀρκετὰ μεγάλοι—καὶ στὸ σύνθημα ἐκείνου ποὺ διευθύνει τὸ παιγνίδι, βουτοῦν ὅλοι οἱ κολυμβηταὶ στὴ θάλασσα.

Σκοπός τους εἶναι νὰ μαζέψουν τοὺς φελλούς, ποὺ ἐπιπλέουν.

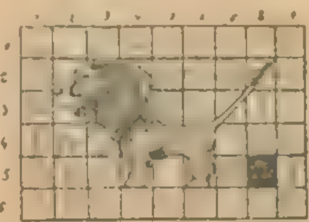
Νικητὴς ἀναδεικνύεται ἐκεῖνος ποὺ θὰ συγκεντρώσῃ τοὺς περισσοτέρους φελλούς. Ἐπειδὴ ὅμως ἡ θάλασσα εἶναι πάντοτε ἐπικίνδυνη, πρέπει οἱ κολυμβηταὶ νὰ προσέχουν καὶ νὰ μὴ συμπλέκωνται μεταξύ τους, μέσα στὸ νερό, γιὰ τὴν διεκδίκησι τῶν φελλῶν.

ΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΑ ΜΑΣ

Τὸ «Λιοντάρι»

Ὁριζοντίως:

1. Πόλις κράτους τῆς βορειοδυτικῆς Εὐρώπης.
2. Πρόθεσις.
3. Μαζί—ἐρωτηματικόν.

4. Τίτλος Ἀθηνσουνῶν φυλάρχων—Μία τῶν Δωδεκανήσων.
5. Ἐπάνω.
6. [illegible] τοῦ Αἰγαίου, γνωστὴ ἀπὸ τὸ ἡφαίστειόν της.

Καθέτως:

1. Πόλις τῆς Ἀνατολικῆς Μακεδονίας (αἰτιατική).
2. Πρόθεσις.
3. Δικῶν σας.
5. Υἱὸς τοῦ Νῶε—ἄρθρον.
6. Γάλλος συγγραφεύς.
7. Νότα—Σύνδεσμος.
8. Ἄρθρον (δοτ.).
9. Ἡ ἀνωτάτη.

ΙΣΟΡΡΟΠΙΑ

Δοκιμάσατε ποτὲ νὰ σταθῆτε ὄρθιοι, στηριζόμενοι μονάχα στὸ ἕνα πόδι;

Ἀσφαλῶς ναί, καὶ θὰ ἔχετε τὴ γνώμη ὅτι τὸ πρᾶγμα εἶναι εὔκολο.

Ἐν τούτοις γίνεται πολὺ δύσκολο, ὑπὸ τοὺς ἑξῆς ὅρους:

Οἱ παῖκται σφαλοῦν καλὰ τὰ μάτια τους.

Ἔπειτα σηκώνουν τὸ ἕνα τους πόδι καὶ στηρίζονται στὸ ἄλλο. Στὴ θέσι αὐτὴ πρέπει νὰ παραμείνουν ἐπὶ δέκα πέντε δευτερόλεπτα.

Ἂν τὸ [illegible] κλειστὰ πάντ[illegible] στηρίζονται στὸ ἄλλο πόδι, ἐπὶ ἄλλα δέκα πέντε δευτερόλεπτα.

Ἂν τὸ ἐπιτύχουν, πέρασαν ἐπιτυχῶς τὴ δοκιμασία, ἀποδεικνύοντας ὅτι ἔχουν καλὴ ἰσορροπία.

Ο ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ

ΑΘΛΗΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ ΕΠΑΡΧΙΩΝ

Ὡς ἔχομεν ἀναγράψει, ἡ διεύθυνσις τῆς σωματικῆς ἀγωγῆς τῆς κεντρικῆς διοικήσεως Νεολαίας προεκήρυξε μεγάλους κολυμβητικοὺς ἀγῶνας μεταξὺ τῶν διαφόρων παραθαλασσίων Περιφερειακῶν Διοικήσεων. Κατόπιν τῆς προκηρύξεως ταύτης αἱ Περιφερειακαὶ Διοικήσεις ἤρχισαν τὸν καταρτισμὸν τῶν ὁμάδων των. Ἤδη ἔχουν καταφθάσει εἰς τὰ γραφεῖα τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος δηλώσεις συμμετοχῆς εἰς τοὺς ἀγῶνας τούτους. Εἰς τὴν ὑποδιοίκησιν Ἐδέσσης Φαλαγγῖται τοῦ γυμνασίου ἐτέλεσαν τὰς ἐτησίας γυμναστικὰς ἐπιδείξεις των. Τὰς ἐπιδείξεις ταύτας παρηκολούθησε καὶ ὁ νομάρχης Ἐδέσσης κ. Γ. Δεμενόπουλος, ἅπαντες οἱ Φαλαγγῖται τῆς ὑποδιοικήσεως ἐν στολῇ, αἱ ἀρχαὶ τῆς πόλεως καὶ πλῆθος κόσμου.

ΚΟΖΑΝΗ.— Συνεπείᾳ διαταγῆς τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως Ε. Ο. Ν. τελοῦνται τὴν 16ην τρέχ. ἐν Κοζάνῃ ἀθλητικοὶ ἀγῶνες στίβου μεταξὺ τῶν Φαλαγγιτῶν καὶ Φαλαγγιτισσῶν τῶν Περιφ. Διοικήσεων Θεσσαλονίκης, Λαρίσης, Τρικκάλων καὶ Κοζάνης.

Ἡ ἐπιτυχία τῶν ἀγώνων ἀπὸ ἀπόψεως ἐπιδόσεων θεωρεῖται ἀπολύτως ἐξησφαλισμένη.

ΒΟΛΟΣ.— Τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα εἰς τὸ γυμναστήριον τοῦ γυμναστικοῦ συλλόγου Βόλου ἤρχισαν οἱ ἀθλητικοὶ ἀγῶνες Νεολαίας. Τοὺς ἐν λόγῳ ἀγῶνας παρηκολούθησαν ὁ κ. ἔπαρχος καὶ αἱ λοιπαὶ ἀρχαὶ τῆς πόλεώς μας, ὡς ἐπίσης καὶ πλῆθος φιλάθλων. Ἡ πρώτη ἡμέρα τῶν ἀγώνων παρουσίασεν ἐξαιρετικὸν ἐνδιαφέρον. Ἄξιαι προσοχῆς εἶναι αἱ ἐπιδόσεις εἰς τὸ ἅλμα εἰς ὕψος Φαλαγγιτισσῶν, ἅλμα ἁπλοῦν ἀνδρῶν καὶ ἅλμα τριπλοῦν. Μετὰ τὴν παρέλασιν καὶ ἔπαρσιν τῆς σημαίας ἤρχισαν τὰ ἀγωνίσματα, ὡς ἀκολούθως:

Δρόμος 100μ. ἐφήβων: Χατζηνικολάου, Γ., 11'' 4)5, Μαρμαρᾶς 12'' 2)5. Ἀθανασίου 12'' 3)5. Ἅλμα ἁπλοῦν ἀνδρῶν: Μάργαρης Κ. 6.55. Κωστόπουλος Γ. 5.68. Σπανόπουλος Α. 5.41. Ἀκόντιον ἐφήβων: Λυμπέρης Α. 47.74. Πολίτης Α. 43.70. Ἅλμα εἰς ὕψος Φαλαγγιτισσῶν: Καραντάου Μ. 1.30. Κατσάνου Λ. 1.20. Ζορμπᾶ Μ. 1.10. Ἅλμα τριπλοῦν Φαλαγγιτῶν Χατζηνικολάου Γ. 13.45. Ζαχαρόπουλος Α. 12.36. Μαρμαρᾶς Μ. 11.71. Ἑλληνικὴ δισκοβολία ἀνδρῶν: Κυριακόπουλος Μ. 35.09. Τσόκος Ε. 28. Σφαιροβολία ἀνδρῶν: Ραμόπουλος Ι. 11.32. Κυριακόπουλος Μ. 11.09. Χορμόβας Α. 10.58. Δρόμος 400 μ. Φαλαγγιτῶν: Βούλγαρης Ι. 59''. Κατσαρὸς Ε. 59''3)5. Πετρίτης 59'' 4)5. Ἀκόντιον Φαλαγγιτισσῶν: Καλογήρου Ε. 28.10. Κατσάνου Λ. 23.40. Ζορμπᾶ 22. Δρόμος 100 μ. ἀνδρῶν: Μάργαρης Κ. 12''. Πότσος Σ. 12'' 2)5. Σπασόπουλος 12'' 3)5. Λιθοβολία ἐφήβων: Χατζηνικολάου Γ. 19.59. Κουτσοῦρος Π. 17.48. Λυμπέρης Λ. 17.28. Ἅλμα εἰς ὕψος ἐφήβων: Χατζηνικολάου Γ. 1.60. Λυμπέρης Ι. 1.58. Κολιτσόπουλος 1.50. Δρόμος 3.000 μέτρων: Μανιαδάκης Χ. 10' 7'' 3)5. Ζαραφωνίτης 10' 12''. Πολυχρόνου Φ. 10' 13''.

ΚΑΛΑΜΑΙ.— Ὑπὸ τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Μεσσηνίας προεκηρύχθησαν διὰ τὸ δεύτερον δεκαπενθήμερον τοῦ μηνὸς Ἰουλίου μεγάλοι ἀθλητικοὶ ἀγῶνες εἰς τοὺς ὁποίους θὰ λάβουν μέρος ἀθληταὶ Φαλαγγῖται τῶν Διοικήσεων Λακωνίας, Μεσσηνίας καὶ Ἀργολιδοκορινθίας.

Οἱ ἐν λόγῳ ἀγῶνες τῶν ὁποίων ἡ ἐπιτυχία ἀπὸ ἀπόψεως ἐπιδόσεων καὶ τεχνικῆς ἐκτελέσεως προμηνύεται ἐξαιρετικῶς ἐπιτυχής, θὰ τελεσθοῦν εἰς Καλάμας.

ΑΓΡΙΝΙΟΝ.— Οἱ Φαλαγγῖται τοῦ σχηματισμοῦ Παντανάσσης τῆς Ὑποδιοικήσεως Ἀγρινίου συνηντήθησαν εἰς φιλικὸν ποδοσφαιρικὸν ἀγῶνα μὲ τὴν ὁμάδα τῶν Σχηματισμῶν Καινουρίου καὶ Παραβόλας.

ΚΑΡΔΙΤΣΑ.— Παρουσίᾳ τῶν Ἀρχῶν τῆς πόλεως τοῦ Διοικητοῦ τῆς Ὑποδιοικήσεως Νεολαίας Τρικκάλων καὶ πλήθους κόσμου ἐτελέσθησαν ἐν Καρδίτσῃ ὑπὸ τῆς ἐκεῖ Ὑποδιοικήσεως Νεολαίας ἀθλητικοὶ ἀγῶνες μεταξὺ τῶν μελῶν αὐτῆς. Τὰ τεχνικὰ ἀποτελέσματα τῶν ἀγώνων ἔχουσιν ὡς ἑξῆς: Δρόμος 80 μ. Φαλαγγιτισσῶν Π. Γιαννακοῦ. Δρόμος 100 μ. Φαλαγγιτῶν Καίσαρης. Δρόμος 400 μ. Ν. Πληθάρας. Δρόμος 3.000 μ. Πληθάρας. Ἅλμα ἁπλοῦν Φαλαγγιτισσῶν Βενέλη 4.20. Ἅλμα ἁπλοῦν Φαλαγγιτῶν Ν. Τόγης. Ἅλμα τριπλοῦν Φ. Βάϊος. Ἅλμα ἐπὶ κοντῷ Δ. Κυριακόπουλος. Λιθοβολία Α. Λαπούσης. Ἐλευθέρα δισκοβολία Π. Παπαγεωργίου 40.70. Ἑλληνικὸς ἀκοντισμὸς Κ. Πανταζῆς 48.16. Ἅλμα εἰς ὕψος Καίσαρης 1.65. Σφαιροβολία Α. Λαπούσης. Ποδηλατοδρομία 10.000 μ. Εὐθυμίου. Πάλη σκαπανέων Θεοδώρου. Μετὰ τὸ πέρας τῶν ἀγώνων ἐγένετο ὑπὸ τοῦ κ. Δημάρχου Καρδίτσης ἡ ἀπονομὴ τῶν ἀθλοθετηθέντων ἐπάθλων εἰς τοὺς νικητάς.

ΔΡΑΜΑ.— Εἰς τὸ «Νέον Στάδιον» τῆς Δράμας αἱ ἐκεῖ ἀθλητικαὶ ὁμάδες τῆς Ὑποδιοικήσεως προπονοῦνται δὶς τῆς ἑβδομάδος. Αἱ ἐπιδόσεις τῶν ἀθλητῶν Φαλαγγιτῶν εἶναι ἀρκετὰ ἱκανοποιητικαί. Τὴν Κυριακὴν τῆς παρελθούσης ἑβδομάδος ἡ πρώτη ποδοσφαιρικὴ ὁμὰς τῆς 281ης Φάλαγγος συνήντησεν εἰς φιλικὸν ἀγῶνα τὴν δευτέραν ὁμάδα τῆς αὐτῆς Φάλαγγος. Ὁ ἀγών, συναρπαστικὸς καὶ ἄκρως τεχνικός, ἔληξε μὲ ἀποτέλεσμα 3—1 ὑπὲρ τῆς πρώτης.

Αἱ δύο ὁμάδες πετοσφαίρας (Βωλεϋ Μπώλ) τῆς 281ης Φάλαγγος συνηντήθησαν τὴν Κυριακὴν 25ην λήξαντος εἰς φιλικὸν ἀγῶνα μὲ ἀποτέλεσμα ἰσόπαλον. Τὴν συνάντησιν ταύτην παρηκολούθησαν ἅπαντες οἱ Φαλαγγῖται καὶ Σκαπανεῖς τῆς ἀνωτέρω Φάλαγγος.

Ἡ 243η Φάλαγξ κατήρτισε τὴν Α' ποδοσφαιρικήν της ὁμάδα, ἥτις ἤρχισε τὰς προπονήσεις της.

Μέχρι σήμερον ἐδήλωσαν συμμετοχὴν εἰς τοὺς Α' Ἐσωτερικοὺς κολυμβητικοὺς ἀγῶνας δέκα πέντε κολυμβηταί.

Προκειμένου τὸ δεύτερον δεκαπενθήμερον τοῦ μηνὸς Ἰουλίου ἐ. ἔ. νὰ τελεσθοῦν ἀθλητικοὶ ἀγῶνες μεταξὺ τῶν Περιφερειακῶν Διοικήσεων Ε.Ο.Ν. Σερρῶν— Δράμας— Καβάλλας— Ροδόπης καὶ Ἕβρου ἐξακολουθεῖ ἐντατικῶς ἡ προπόνησις τῶν Φαλαγγιτῶν ἀθλητῶν τῆς καθ' ἡμᾶς Περιφερειακῆς Διοικήσεως.

ΧΑΛΚΙΣ.— Κατ' ἀνακοίνωσιν τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Εὐβοίας, ἡ Κοινότης Ἐρετρίας προσέφερεν ἔκτασιν 20 στρεμμάτων διὰ τὴν ἵδρυσιν γυμναστηρίου χώρου τοῦ ἐκεῖ Σχηματισμοῦ τῆς Ε.Ο.Ν. ἀναλαβοῦσα συγχρόνως καὶ τὴν δαπάνην τῆς περιφράξεως τοῦ χώρου.

Ἐξ ἄλλου ὁ ἐξ Ἀμερικῆς καὶ εἰς Ἐρέτριαν παρεπιδημῶν ὁμογενὴς κ. Κωνστ. Λάμπρου ἀνέλαβε νὰ ζητήσῃ ἐξ Ἀμερικῆς τὰ σχέδια ἑνὸς συγχρονισμένου γυμναστηρίου κατὰ τὰ ἐν Ἀμερικῇ πρότυπα καὶ τὸν ἐφοδιασμὸν τούτου δι' ἁπάντων τῶν ἀναγκαιούντων γυμναστικῶν ὀργάνων, ἰδίαις αὐτοῦ δαπάναις.

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κεντρικὴ Διοίκησις

Ο ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ ΤΗΣ Ε.Ο.Ν.

Ἤρξατο λειτουργῶν ὁ Ραδιοφωνικὸς Σταθμὸς τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως τῆς Ε.Ο.Ν. Ἐκπομπαὶ καθ' ἑκάστην 7—9 μ.μ.

Τὸ πρόγραμμα περιλαμβάνει Μουσικήν, Διαλέξεις, Εἰδήσεις κ.λ.π. Βραχέα κύματα 35 μέτρα ἢ 8500 χιλιόκυκλοι.

ΑΥΤΟΘΥΣΙΑ ΦΑΛΑΓΓΙΤΩΝ

Ἡ δασονομικὴ ὑπηρεσία Λαυρείου δι' ἐγγράφου ἀναφορᾶς της πρὸς τὸν Κυβερνητικὸν Ἐπίτροπον Νεολαίας ἐξαίρει τὴν δρᾶσιν τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας Λαυρείου κατὰ τὴν ἐπισυμβᾶσαν πυρκαϊὰν τοῦ δάσους Βελανόρροια. «Μὲ πρωτοφανῆ αὐτοθυσίαν, ἀναφέρει ὁ δασονόμος κ. Μαυρομάτης, καὶ διὰ τῆς ραγδαιοτάτης ἐνεργείας τῶν φαλαγγιτῶν ἐπετεύχθη ἡ κατάσβεσις τῆς πυρκαϊᾶς, παρὰ τὸν πνέοντα σφοδρὸν ἄνεμον». Ἐν συνεχείᾳ ἀναφέρεται ἡ ἀνυπολόγιστος ὑλικὴ ὠφέλεια τοῦ Κράτους ἐκ τῆς διασώσεως τοῦ πολυτιμοτάτου τούτου δασικοῦ συμπλέγματος καὶ ὁ ἡρωϊσμὸς τῶν Φαλαγγιτῶν. «Τὰ παιδιά μας αὐτά, συνεχίζει ἡ ἀναφορά, τὰ μέχρι πρό τινος θεωρούμενα ἀλητόπαιδα, διότι τὸ ἐγγὺς παρελθὸν τοὺς εἶχεν ἐνσταλάξει τὰ φθοροποιὰ μιάσματα τῆς ἀθεΐας καὶ τοῦ κομμουνισμοῦ, ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν τοῦ Ἐθνικοῦ μας Κυβερνήτου, ὁμῶν καὶ τῶν ἑκασταχοῦ διοικητῶν των, μετεβλήθησαν εἰς Σκαπανεῖς πάσης εὐγενοῦς πράξεως, ἐπιτελοῦντα θαύματα ἀλτρουϊσμοῦ διὰ τῆς σιδηρᾶς των πειθαρχίας καὶ ἐπιβάλλοντα τοῖς πᾶσι τὴν ἀμέριστον ἀγάπην καὶ θαυμασμόν».

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑΙ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΦΑΛΑΓΓΙΤΩΝ

Ὁ Περιφερειακὸς Διοικητὴς Φθιωτιδοφωκίδος τηλεγραφεῖ πρὸς τὴν Κεντρικὴν Διοίκησιν: «Ἡ πλήξασα τὴν περιφέρειαν Λαμίας θεομηνία ἔδωσεν ἀφορμὴν εἰς τὴν Νεολαίαν νὰ ἀποδείξῃ τὸ ἀνώτερον πνεῦμα αὐτοθυσίας καὶ φιλαλληλίας καὶ ἱκανότητος εἰς κοινωνικὴν ἀρωγήν». Ὁ Διοικητὴς ἀναφέρει ὑπερηφάνως ὅτι τὰ τμήματα τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας ἀπὸ πρωΐας διέτρεχον τὰς πλημμυρισμένας κοινότητας ἀκούραστα καὶ μὲ πραγματικὴν αὐτοθυσίαν ἐπιβαίνοντα λέμβων διέσωσαν τοὺς ἀπομονωθέντας κατοίκους.

ΑΙ ΣΧΟΛΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΔΙΑΦΩΤΙΣΕΩΣ

Ἡ Ἐθνικὴ Ὀργάνωσις Νεολαίας ἐν τῇ προσπαθείᾳ της ὅπως διαφωτίσῃ πολιτικῶς τὰ μέλη της καὶ κατευθύνῃ ταῦτα πρὸς τὰς ὑγιεῖς ἀρχὰς τοῦ Νέου Κράτους, ἵδρυσεν, ὡς γνωστόν, Σχολὰς Πολιτικῆς Διαφωτίσεως. Αἱ Σχολαὶ αὗται, διακόψασαι τὰ μαθήματα ἐπί τι χρονικὸν διάστημα, ἐπανήρχισαν ταῦτα, γενομένου τοῦ πρώτου μαθήματος πρὸς τοὺς Φαλαγγίτας τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Πρωτευούσης. Ἐγένετο ἐπίσης τὸ δεύτερον μάθημα ὑπὸ τοῦ Διευθυντοῦ Πολιτικῆς Διαφωτίσεως κ. Κυριάκου Καραμάνου εἰς τοὺς ἀξιωματικοὺς θηλέων ἐν τῇ Περιφερειακῇ Διοικήσει Θηλέων, ἐν συνεχείᾳ τοῦ πρώτου, ὅπερ ἐστράφη εἰς τὴν ἱστορικὴν τοποθέτησιν τῆς μεταβολῆς τῆς 4ης Αὐγούστου. Ὁ κ. Διευθυντὴς ἀνέπτυξεν ἰδιαιτέρως τὴν μορφὴν τοῦ ἀγῶνος, ὃν ἔχουν νὰ ἐπιτελέσουν τὰ μέλη τῆς Νεολαίας.

Η ΤΕΧΝΙΚΗ ΚΑΤΑΡΤΙΣΙΣ ΤΩΝ ΕΡΓΑΤΩΝ ΜΕΛΩΝ ΤΗΣ Ε. Ο. Ν.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς Παρασκευῆς τῆς παρελθούσης ἑβδομάδος ἐγένετο συγκέντρωσις τῶν ἐργατικῶν πυρήνων τῆς Νεολαίας, πρὸς τοὺς ὁποίους ὡμίλησαν ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος κ. Ἀλέξ. Ν. Κανελλόπουλος καὶ ὁ Διευθυντὴς τῆς Πολιτικῆς Διαφωτίσεως κ. Καραμάνος.

Κατὰ τὴν συγκέντρωσιν ταύτην ἀπεφασίσθη ὅπως πρὸς πληρεστέραν τεχνικὴν κατάρτισιν τῶν ἐργαζομένων ἀρχίσουν τεχνικὰ μαθήματα ὑπὸ τῶν καθηγητῶν τῶν τεχνικῶν σχολῶν εἰς καθορισθησομένας ἐργατικὰς συγκεντρώσεις.

Ἡ ἀπόφασις αὕτη ἀποτελεῖ σταθμὸν εἰς τὰ ἐργατικὰ χρονικά, διότι τοιουτοτρόπως ὁ νέος ἐργάτης θὰ ἀποκτήσῃ πλείστας ὅσας γνώσεις συνεπικουρούσας τὴν ἐργατικήν του ἀπόδοσιν.

Οὕτω, γνώστης πλέον ὅλων τῶν τεχνικῶν λεπτομερειῶν τῆς ἐργασίας του, θὰ δύναται μὲ μεγαλειτέραν χαρὰν καὶ ζῆλον νὰ προσφέρῃ τὴν ἐργασίαν του ὑπὲρ τοῦ συνόλου.

ΟΙ ΦΑΛΑΓΓΙΤΑΙ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΠΑΡΟΙΚΙΑΣ ΤΟΥ ΒΟΥΚΟΥΡΕΣΤΙΟΥ

Ἡ παρεπιδημοῦσα Ὁμὰς Φαλαγγιτῶν τῶν Σχηματισμῶν τῆς Ε.Ο.Ν. Βουκουρεστίου τῆς Ρουμανίας διῆλθε τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα ὡς φιλοξενουμένη τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου τῆς Ε. Ο. Ν. κ. Ἀλεξ. Ν. Κανελλοπούλου.

Ἡ Ὁμὰς τῶν Φαλαγγιτῶν συνοδευομένη ὑπὸ ἀνωτέρου βαθμοφόρου τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως ἐπεσκέφθη διαφόρους Σχηματισμοὺς καὶ Μονάδας, ὡς ἐπίσης καὶ τὰς ἐγκαταστάσεις τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας. Ἡ ὁμὰς ἐπεσκέφθη ἐπίσης τὴν ναυτικὴν βάσιν τῆς Ε.Ο.Ν. τὸν πρότυπον ὑποτομέα, ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ὁποίου πρόκειται λίαν συντόμως νὰ ἱδρυθοῦν καὶ οἱ λοιποί.

Οἱ φιλοξενούμενοι παρέστησαν εἰς τὰ ἐγκαίνια τοῦ 9ου Ὑποτομέως, εὐθὺς δὲ κατόπιν μετέβησαν δι' αὐτοκινήτων εἰς τὸ Στρατόπεδον «ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΕΤΑΞΑΣ» εἰς Ζούμπερι, ὅπου ἔμειναν κυριολεκτικῶς καταγοητευμένοι καὶ συγκεκινημένοι ἀπὸ τὰς προόδους καὶ τὰς κατακτήσεις τῆς Ε.Ο.Ν.

Ὀλίγον ἀργότερον κατέφθασεν εἰς Ζούμπερι καὶ ὁ κ. Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος, εἰς τὸν ὁποῖον οἱ φιλοξενούμενοι Φαλαγγῖται ἐκ Ρουμανίας ἐξέφρασαν τὸν ζωηρὸν θαυμασμόν των καὶ τὴν ἀγάπην μὲ τὴν ὁποίαν ἀντίκρυσαν ὅλας τὰς ἐκδηλώσεις τῆς Ε.Ο.Ν., ὡς ἐπίσης καὶ τὴν συγκίνησιν ἡ ὁποία τοὺς κατέχει ἐπειδὴ εὑρίσκονται εἰς Ἑλληνικὴν γῆν.

Ὁ κ. Ἐπίτροπος [illegible] τοὺς Φαλαγγίτας φιλοξενουμένους του, τὴν Πέμπτην δὲ παρέθεσεν εἰς αὐτοὺς γεῦμα.

ΙΔΡΥΣΙΣ ΥΠΟΤΟΜΕΩΣ ΕΙΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΝ

Μὲ μεγάλην ἐπισημότητα καὶ παραδειγματικὴν τάξιν, παρουσίᾳ τῶν ἐκκλησιαστικῶν καὶ προξενικῶν μας ἀρχῶν, [illegible] τὴν Κυριακὴν τῆς παρελθούσης [illegible] τὰ ἐγκαίνια τοῦ 2ου Ὑποτομέως Ἀλεξανδρείας τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας. Ἡ ἑορτὴ ἤρχισε μὲ τὴν τέλεσιν ἁγιασμοῦ. Ρίγη συγκινήσεως κατέλαβον τοὺς πάντας, ὅταν οἱ ἱερεῖς ἐρράντιζον τὴν σημαίαν καὶ ὁ Γενικὸς Πρόξενος μὲ [illegible] παρέδιδε ταύτην εἰς τοὺς ἀρχηγούς. [illegible] διαταγὴ τοῦ διοικητοῦ κ. Ἐγγλέζου, δι' ἧς διορίζεται ὑποτομεάρχης Ἀλεξανδρείας ὁ κ. Μαμούνας. Ἀκολούθως ὁ κ. Ἐγγλέζος δι' ὡραίου λόγου [illegible] σκοποὺς τῆς Ὀργανώσεως τῆς Ἐθνικῆς Νεολαίας, [illegible] διὰ τῆς [illegible] ἐλπίζῃ εἰς τὴν Νεολαίαν του. Μὲ αὐτὴν τὴν πλ[illegible] [illegible] μας προοιώνιζε τὴν μέριμναν τοῦ Κράτους δ[illegible] [illegible] ὁποία ὡς ἐγερτήριο ἤχησεν εἰς τὰς [illegible] νεότητος ἐξύπνησε μέσα της [illegible] καλό, ὅ,τι πατρωϊκὸ [illegible] ἑλληνικὴ ψυχή». Κατόπιν [illegible] τῆς Νεολαίας οὔτε ἀπὸ κόμματα [illegible], οὔτε ἀπὸ πολιτικὰ συστήματα, ἀλλ' ἁπλούστατα ἡ ἑλληνικὴ νεό-

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Οἱ Σχηματισμοὶ Πρωτευούσης

της συνεπήχθη εἰς Ὀργάνωσιν, ἐπεξετάθη εἰς τὴν ἵδρυσιν τῆς διοικήσεως Ἀλεξανδρείας, ἥτις ὀφείλεται εἰς τὸν καλὸν πατριώτην κ. Σόλωνα Λεχωνίτην, καὶ ὁλονὲν ἀναπτύσσεται. Ἡ πληθώρα τῶν μελῶν ἠνάγκασε τὴν ὑποδιοίκησιν νὰ ἱδρύσῃ καὶ ὑποτομέα Ἀλεξανδρείας. Καταλήγων ὁ κ. Ἐγγλέζος ἐπανέλαβε τοὺς λόγους τοῦ Ἀρχηγοῦ μας, τοὺς ὁποίους ἀπηύθυνε κάποτε εἰς τοὺς ἐργάτας, εἰπών: «Νεολαία, μὴ λησμονῇς ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἔχῃς ὡς ἀρχὴν τὸ «διαίρει καὶ βασίλευε», ἀλλὰ τὸ «ἐν τῇ ἑνώσει ἡ ἰσχύς», διότι μόνον ἔτσι θὰ μπορέσουμε νὰ [illegible] «Ἄμμες δὲ γ' ἐσόμεσθα πολλῷ κάρρονες». Τελευτῶν ἐζητωκραύγασεν ὑπὲρ τοῦ Βασιλέως μας, τοῦ Διαδόχου, τοῦ Ἀρχηγοῦ καὶ τοῦ Βασιλέως Φαρούκ τῆς Αἰγύπτου. Παρατεταμένα χειροκροτήματα ἐκάλυψαν τὰ ὡραῖα λόγια τοῦ κ. Ἐγγλέζου. Μετὰ ταῦτα ὁ κ. Βαλτῆς ἀπονέμει τὰ μετάλλια καὶ διπλώματα εἰς τοὺς διακριθέντας ἀθλητὰς τῆς Ὀργανώσεως Ἀλεξανδρείας κατὰ τοὺς Α΄ Πανελληνίους ἀθλητικοὺς ἀγῶνας τῆς Ε. Ο. Ν. εἰς Ἀθήνας. Τέλος ἀνεκρούσθησαν ὑπὸ τῆς μουσικῆς οἱ ὕμνοι τῆς Νεολαίας καὶ τῆς 4ης Αὐγούστου, οἱ δὲ ἐπίσημοι ἔλαβον ἀναψυκτικά, εὐχηθέντες εἰς τὴν Ὀργάνωσιν πᾶσαν πρόοδον, ἀγάπην καὶ ὁμόνοιαν. Ἡ ὑποστολὴ τῆς σημαίας, εἰς ἄκρον καὶ αὐτὴ συγκινητική, ἔκλεισε τὴν ὡραίαν αὐτὴν τελετήν.

ΓΕΥΜΑ ΕΙΣ ΤΟΥΣ «ΥΙΟΥΣ ΤΟΥ ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ»

Τὸ ἑσπέρας τῆς 29ης παρελθόντος μηνὸς ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος κ. Κανελλόπουλος παρέθεσε πρὸς τοὺς «Υἱοὺς τοῦ Περικλέους» γεῦμα εἰς τὸ «Σέσιλ» τῆς Κηφισιᾶς, κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ὁποίου ἐπεκράτησε πνεῦμα ἐγκαρδιότητος καὶ ἀδελφοσύνης.

Αἱ ἐκδρομαὶ τῶν «Υἱῶν τοῦ Περικλέους» θὰ συνεχισθοῦν, κατὰ τὰς βεβαιώσεις τοῦ ἀρχηγοῦ των, πολυαριθμότεραι εἰς τὸ μέλλον.

Ὁ κ. Πέτρου, ἀρχηγὸς τῶν «Υἱῶν τοῦ Περικλέους», κατὰ τὴν [illegible] Ἐπιτρόπου ἔρριψε τὴν ἰδέαν τῆς ἀνταλλαγῆς ἐπισκέψεων μεταξὺ αὐτῶν καὶ τῶν φαλαγγιτῶν μας, οἱ ὁποῖοι μεταβαίνοντες εἰς Ἀμερικὴν θὰ φιλοξενηθοῦν ὑπὸ τῆς Ὀργανώσεως αὐτῶν.

ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΑΝΩΤΑΤΩΝ ΣΧΟΛΩΝ

Τὸ θερινὸν πρόγραμμα τῆς Ὑποδιοικήσεως Πανεπιστημίου περιλαμβάνει καὶ ἐκδρομὴν 4 Λόχων εἰς Ἅγιον Ἀνδρέαν.

[illegible] κὸν Στάδιον.

[illegible] καθ' ἑκάστην Τετάρτην ἐξακολουθεῖ τακτικῶς [illegible] κὸν Σκοπευτήριον Ὑμηττοῦ.

[illegible] εἰς τοὺς ἐργατικοὺς σχηματισμοὺς τῆς Ε. Ο. Ν.

Σχετικῶς, οἱ πυρῆνες τῶν ἐργατικῶν σχηματισμῶν τῆς Ε. Ο. Ν. συνεσκέφθησαν ἐπὶ τῶν ληπτέων μέτρων διὰ τὴν πρόοδον τῶν σχηματισμῶν τούτων καὶ συνεννοήθησαν ἐπὶ τῶν παρουσιαζομένων ἀναγκῶν των.

Ἑκατὸν Φαλαγγῖται τῆς Ὑποδιοικήσεως Πανεπιστημίου [illegible] ἐξέδραμον εἰς Πόρτο-Ράφτη.

Πρὸς τοὺς ἐκδρομεῖς ὡμίλησεν ὁ Διευθυντὴς τῆς Πολιτικῆς ἀγωγῆς τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως κ. Κ. Καραμάνος.

ΥΠΟΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΘΗΛΕΩΝ Α. Σ.

Ζωηρὰ κίνησις ἤρχισε κατ' αὐτὰς εἰς τὴν Ὑποδιοίκησιν Θηλέων Ἀνωτάτων Σχολῶν μὲ τὸ τέλος τῶν ἐξετάσεων τῶν Φαλαγγιτισσῶν. Αἱ Φαλαγγίτισσαι ἀπερχόμεναι διὰ τὰς πατρίδας των λαμβάνουν φύλλα πορείας καὶ σχετικὰς πληροφορίας καὶ ὁδηγίας διὰ τὴν ἐκεῖ δρᾶσίν των. Ἰδιαιτέρα προσοχὴ δίδεται εἰς τὰς διπλωματούχους τόσον τῶν Ἀνωτάτων Σχολῶν, ὡς καὶ τῶν Παιδαγωγικῶν Ἀκαδημιῶν. Τὴν 22αν παρελθόντος ἡμέραν Πέμπτην, ἡ ὑποδιοικήτρια τῆς Ὑποδιοικήσεως Θηλέων Ἀνωτάτων Σχολῶν, δεσποινὶς Ζαγοριανάκου, μεταβᾶσα εἰς Ἀρσάκειον, ὡμίλησε πρὸς τὰς πρωτοετεῖς Φαλαγγιτίσσας τῆς Ἀκαδημίας καὶ ἔδωσεν εἰς αὐτὰς σχετικὰς ὁδηγίας μὲ τὴν ἐργασίαν, τὴν ὁποίαν ἔχουν νὰ κάμουν καθ' ὅλον τὸ διάστημα τοῦ θέρους. Διένειμε δὲ καὶ τὰ φύλλα πορείας των. Πρὸς τὰς δευτεροετεῖς θὰ ὁμιλήσῃ ἄλλην ἡμέραν, κατόπιν ἐντολῆς τῆς περιφερειακῆς διοι[illegible] Φαλαγγιτίσσας, αἱ ὁποῖαι θὰ ἐγκαταλείψουν τὸ Κέντρον κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ καλοκαιριοῦ. Τὴν 23ην, ἡμέραν Παρασκευήν, ἐγένετο συγκέντρωσις τῶν ἀξιωματικῶν τῆς Ὑποδιοικήσεως Θηλέων Ἀνωτάτων Σχολῶν. Παρόμοιαι συγκεντρώσεις θὰ γίνουν ἀπὸ τοῦδε καὶ εἰς τὸ ἑξῆς τῶν Φαλαγγιτισσῶν καὶ τῶν ἀξιωματικῶν ἐπὶ τῇ προσεγγίσει τῆς 4ης Αὐγούστου.

Τὸ θεατρικὸν τμῆμα τῆς Διοικήσεως Ἀνωτάτων Σχολῶν ἤρχισε τὰς προετοιμασίας του διὰ μίαν σοβαρὰν θεατρικὴν ἐκδήλωσιν κατὰ τὰς ἑορτὰς τῆς 4ης Αὐγούστου, ἐνισχυθὲν ἤδη καὶ ἀπὸ πλεῖστα νέα στοιχεῖα. Κατόπιν διαταγῆς τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου θὰ λάβουν χώραν προσεχῶς ἀγῶνες μεταξὺ τῆς Διοικήσεως Ἀνωτάτων Σχολῶν καὶ τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως τῆς Πρωτευούσης. [illegible] προπαρασκευαστικὰς ἐργασίας διὰ τὴν ἀρτιωτέραν ὀργάνωσιν αὐτῶν. Αἱ Ὑποδιοικήσεις θὰ ὀργανώσουν προσε[illegible] πρὸς ψυχαγωγίαν τῶν μελῶν των.

ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΚΗ ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΘΗΛΕΩΝ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΗΣ

Ἐπὶ τῇ [illegible] ἑορτῇ τῆς Α. Β. Υ. τοῦ Διαδόχου Γενικοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Ε. Ο. Ν. ἡ Περιφερειακὴ Διοίκησις Θηλέων Πρωτευούσης ἀπέστειλε τὸ κάτωθι τηλεγράφημα:

«[illegible], Φαλαγγίτισσαι, βαθμοφόροι τῆς Π. Δ. Θ. Π. παρακαλοῦν Ὑμετέραν Βασιλικὴν Ὑψηλότητα δεχθῇ εὐλαβεῖς θερμοτάτας των εὐχάς».

Φαλαγγίτισσαι τοῦ 9ου ὑποτομέως [illegible] τοῦ αὐτοῦ ὑποτομέως.

Τμῆμα Φαλαγγιτισσῶν τοῦ 17ου ὑποτομέως ἔλαβε [illegible] πανήγυριν τοῦ ἱεροῦ ναοῦ «Ἁγίου Παύλου» εἰς Ὑμηττόν, τοῦ δὲ 20οῦ ὑποτομέως εἰς τὴν [illegible] τοῦ ὑποτομέως Ἀμαρουσίου ἐγένετο ὁμιλία ὑπὸ βαθμο[illegible] κήπο. Ἡ ἑορτὴ τῶν Φα[illegible]

Σκαπάνισσαι τοῦ 6ου ὑποτομέως τῆς Υ. Θ. Πειραιῶς ἐξέδραμον εἰς Λοῦτσαν, ὅπου ἐπέρασαν μιὰ ὄμορφην

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Οἱ Σχηματισμοὶ Πρωτευούσης

ἡμέραν σύμφωνα μὲ τὸ ὡρισμένο πρόγραμμα τῆς ἐκδρομῆς. Μετὰ τὸ μεσημερινό τους μπάνιο καὶ τὴν ἀνάπαυσί τους, τὸ ἀπόγευμα ἐπέρασε μὲ χορούς, παιχνίδια καὶ τραγούδια.

Ἡ Βιβλιοθήκη τῆς Π. Δ. Θ. Π. κατόπιν τῆς δωρεᾶς τῆς Ἐθνικῆς Βιβλιοθήκης καὶ τῆς Διευθύνσεως Γραμμάτων καὶ Τεχνῶν καὶ ἄλλων ἰδιωτικῶν δωρεῶν ἀπέκτησεν ἕνα σεβαστὸν ἀριθμὸν βιβλίων, τὰ ὁποῖα ἤδη ἐταξινομήθησαν.

Τὸ τμῆμα τῆς ἐθελοντικῆς ἐργασίας τῆς Π. Δ. Θ. Π. διὰ τὴν μεγάλην προθυμίαν καὶ τὸ ἐνδιαφέρον τὸ ὁποῖον ἔδειξεν ἡ κοινωνία τῆς πόλεώς μας εἰς τὴν δημοσιευθεῖσαν ἔκκλησίν του συγκεκινημένον εὐχαριστεῖ θερμότατα.

ΤΑ ΕΓΚΑΙΝΙΑ ΤΟΥ 9ου ΥΠΟΤΟΜΕΩΣ

Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς μεταφορᾶς τῶν Γραφείων τοῦ 9ου Ὑποτομέως Λιπασμάτων εἰς νέον οἴκημα ἔλαβε χώραν ὡραιοτάτη ἑορτή.

Παρέστη ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Ἀλέξ. Ν. Κανελλόπουλος γενόμενος ἀντικείμενον θερμοτάτων ἐκδηλώσεων, οἱ Δήμαρχοι Πειραιῶς καὶ Ἁγίου Γεωργίου, ὁ Περιφ. Διοικητὴς Ἀρρένων Πρωτευούσης, ἡ Περιφ. Διοικήτρια Θηλέων Πειραιῶς, ὁ Διοικητὴς τῆς Ὑποδιοικήσεως Πειραιῶς μετὰ τοῦ ἐπιτελείου του, τὰ Προεδρεῖα τῶν Παλαιῶν Πολεμιστῶν καὶ πλῆθος κόσμου.

Εἰς τὴν ἑορτὴν τοῦ Ὑποτομέως προσῆλθον ἐπίσης καὶ οἱ φιλοξενούμενοι τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου Φαλαγγῖται τῆς Ἑλληνικῆς παροικίας τοῦ Βουκουρεστίου.

Μετὰ τὴν τέλεσιν τῶν ἐγκαινίων χορῳδία, ἀποτελουμένη ἀπὸ μικροὺς Σκαπανεῖς, ἐτραγούδησεν ὡραιότατα Ἑλληνικὰ τραγούδια. Ἐπίσης εἰς τὴν ἑορτὴν εἶχε λάβει μέρος καὶ τμῆμα μουσικῆς τῆς Διοικήσεως Πρωτευούσης.

Ὁ κ. Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος προσέφερεν ἐξ ἰδίων [illegible] δρχ. 5000, [illegible] καὶ ὁ κ. Δημ. Μπούκης δρχ. 500.

Μετὰ τὸ πέρας τῆς ἑορτῆς, οἱ ἐργάται οἱ ἀποτελοῦντες τὴν δύναμιν τοῦ Ὑποτομέως ἐτόνισαν εἰς τὸν κ. Ἐπίτροπον τὴν [illegible] καὶ τὴν [illegible] τὰς ἀρχὰς τῆς [illegible] Ὀρ[illegible] τὰς ὁποίας ἐνέπνευσεν εἰς τὴν Ὀργάνωσιν ὁ ἀναδημιουργὸς τῆς Ἑλλάδος, ὁ Ἰωάννης Μεταξᾶς.

ΠΕΡΙΦ. ΔΙΟΙΚΗΣΕΙΣ ΕΠΑΡΧΙΩΝ

ΧΑΝΙΑ.— Ἡ περιφερειακὴ διοικήτρια κ. Ὑπουργοῦ Γενικοῦ Διοικητοῦ Κρήτης ἐπεσκέφθη τὴν Λέσχην Θηλέων καὶ παρηκολούθησε τὴν ψυχαγωγίαν τῶν Σκαπανισσῶν, γενομένη ἀντικείμενον θερμοτάτων ἐκδηλώσεων.

Μετὰ τὴν ἐπιθεώρησιν τῆς Λέσχης συνειργάσθη ἐπὶ μακρὸν μετὰ τῆς διοικητρίας τῆς φάλαγγος κ. Μάνη διὰ διάφορα ζητήματα ἀφορῶντα τὴν ἀρτιωτέραν ὀργάνωσιν.

ΗΡΑΚΛΕΙΟΝ (Κρήτης).— Εἰς τὴν ὑποδιοίκησιν Ἡρακλείου ἡ δὶς Ε. Δημάκη ἔδωσε διάλεξιν μὲ θέμα: «Ἡ [illegible]».

Τὴν διάλεξιν παρηκολούθησαν πλῆθος κόσμου, ἰδίως δὲ νεάνιδες, ἐργάτιδες καὶ τὰ μέλη τοῦ «Συλλόγου τῶν Δεσποινίδων».

Ἐπίσης ἐτίμησαν αὐτὴν διὰ τῆς παρουσίας των ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης κ. Τιμόθεος, ὁ στρατη[illegible] κ. Παπαστεργίου, ὁ Δήμαρχος, ὁ Διοικητὴς Χω[illegible]κῆς, ὁ ἔφορος, ὁ λιμενάρχης καὶ ἄλλοι.

ΚΑΣΤΕΛΛΙ (Κισσάμου).— Εἰς τὴν ἕδραν τῆς ὑποδιοικήσεως Καστελλίου Κισσάμου συνεκεντρώθησαν τὰ τμήματα τῆς Ε.Ο.Ν. Ἰνναχωρίου Κισσάμου μετὰ τῶν ὀργανωτῶν των ἀξιωματικῶν.

Εἰς τοὺς συγκε[illegible] ὡμίλησεν ὁ ὑποδιοικητὴς κ. Σπυριδάκης πε[illegible] τῆς ὀργανώσεως, ἐδόθησ[illegible] ὁδηγίαι περὶ τῆς ἀρτιω[illegible] τμημάτων.

ΚΕΡΚΥΡΑ.— Ὁ περιφερειακὸς Διοικητὴς Κερκύρας [illegible] τοὺς σχηματισμοὺς τῶν χωρίων Περιθείας, Λουτσῶν, Κασιώπης, Γιμαρίου καὶ Συνιῶν.

Εἰς ἅπαντα τὰ χωρία ὁ κ. Διοικητὴς ἀνέπτυξεν εἰς [illegible] τὰς κατευθύνσεις καὶ τὰς ἐπιδιώξεις τῆς Νεολαίας καὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ Κράτους τῆς 4ης Αὐγούστου.

ΠΑΤΡΑΙ.— Ἐντὸς τῶν ἡμερῶν αὐτῶν θὰ ἀρχίσῃ ἡ λειτουργία τοῦ θερινοῦ στρατοπέδου τῶν Φαλαγγιτῶν.

Ἡ ἀπὸ μηνῶν λειτουργοῦσα Ὑγειονομικὴ Σχολὴ θὰ τελειώσῃ πολὺ σύντομα τὰ μαθήματά της.

Ὁ κ. περιφερειακὸς Διοικητὴς ἐπεθεώρησε τοὺς σχη[illegible] καὶ Νερατζῶν, μείνας ἀπολύτως εὐχαριστημένος διὰ τὴν ὅλην ἐμφάνισιν καὶ δρᾶσιν τῶν Φαλαγγιτῶν.

ΝΑΥΠΛΙΟΝ.— Ὁ [illegible] Διοικητὴς ἐνήργησεν ἐπιθεώρησιν τῆς Φάλαγγος Μέρμπακα, Μάτεσι, Παναρήτι καὶ Μηδέας, ἀναπτύξας εἰς τοὺς βαθμοφόρους τῆς Ὀργανώσεως τοὺς ἐπιδιωκομένους σκοπούς.

Διὰ τὴν θερινὴν περίοδον ἡ περιφερειακὴ Διοίκησις προετοιμάζεται διὰ τὴν ἵδρυσιν στρατοπέδων εἰς τὰς καλλιτέρας τοποθεσίας τοῦ Νομοῦ πρὸς ψυχικὴν καὶ σωματικὴν ἀνάπλασιν τῶν μελῶν της.

Ἡ Βιβλιοθήκη τῆς 64ης Φάλαγγος ἐπλουτίσθη μὲ νέα βιβλία, τὰ ὁποῖα ἐδώρησεν ὁ συμπολίτης κ. Λεβέντης.

Ὑπὸ βαθμοφόρων τῆς Ὀργανώσεως ἐγένοντο εἰς πλείστους σχηματισμοὺς τῆς Διοικήσεως μορφωτικαὶ διαλέξεις.

ΚΑΛΑΜΑΙ.— Κατὰ τὸν ἑορτασμὸν τῆς ἐπετείου τῆς [illegible] βαθμοφόρων της ὑποδιοικήσεως Καλαμῶν ὑπὸ τὸν λοχίτην Σ. Μαστρογιαννόπουλον.

Οἱ βαθμοφόροι Φαλαγγῖται κατέθεσαν ἐκ μέρους τῆς περιφερειακῆς Διοικήσεως εἰς τὸ μνημεῖον τῶν πεσόντων βαρύτιμον στέφανον.

ΤΡΙΠΟΛΙΣ.— Ὁ Διοικητὴς τοῦ Β' τάγματος τῆς [illegible] τὸ τμῆμα Ε. Ο. Ν. Νέου Κακορέματος—Λογκᾶ.

Πρὸς τοὺς Φαλαγγίτας καὶ τοὺς συγκεντρωθέντας [illegible] ὁ Διοικητὴς διὰ μακρῶν.

Τὸ τμῆμα Ἐπιταλίου ἐξέδραμεν εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν Σκαφιδιᾶς.

Ἡ περιφερειακὴ Διοίκησις ἐργάζεται ἐντατικῶς διὰ [illegible] τῶν κατὰ εἰκοσαήμερον εἰς τὴν ὡραίαν τοποθεσίαν Ἀλαγονίας διαμονήν των.

— Ὁ περιφερειακὸς Διοικητὴς ἐπεθεώρησε τοὺς σχη[illegible] Τροπαίων καὶ Δημητσάνης, ὅπου ἀνέπτυξε διάφορα θέματα σχετικὰ μὲ τὰς ἐπιδιώξεις τῆς Ε. Ο. Ν. εἰς συγκεντρώσεις βαθμοφόρων.

— Ἡ α' ὁμὰς τοῦ Β' λόχου Θηλέων Τριπόλεως ἐξέ[illegible]

[illegible] μενα μαθήματα παθητικῆς ἀεραμύνης.

[illegible]

ΛΕΩΝΙΔΙΟΝ.— [illegible]

[illegible]

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κίνησις Περιφερειακῶν Διοικήσεων

ΜΕΣΟΛΟΓΓΙ.— Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς παρελθούσης ἑβδομάδος αἱ διαλέξεις ἐσυνεχίσθησαν εἰς ὅλους τοὺς σχηματισμοὺς καὶ τὰ τμήματα τῆς Διοικήσεως. Οὕτω εἰς τὴν Ὑποδιοίκησιν Μεσολογγίου καὶ εἰς τὸ «Σπίτι τοῦ Φαλαγγίτου» ἐδόθη διάλεξις ὑπὸ τοῦ ἐν ἀποστρατείᾳ ἀποτάκτου ἀνθυπολοχαγοῦ κ. Γ. Τσίτζου, μὲ θέμα: «Ἡ φυσικὴ ἀγωγή». Ὁμοίως εἰς τὴν Ὑποδιοίκησιν Ἀγρινίου ἀνεπτύχθησαν ὑπὸ τῶν παρεπιδημούντων ἐκεῖ συνεργατίδων τῆς Ὀργανώσεως κυριῶν Ζωῆς Φράγκου καὶ Ἑλένης Παπανδρέου τὰ θέματα: «Αἱ δυσκολίαι τῆς ἐφηβικῆς ζωῆς» καὶ «Ἡ αὐτοκαλλιέργεια». Ἐπίσης εἰς τὸν Σχηματισμὸν τῆς Χαλκιδονοῦς ἀνεπτύχθη τὸ θέμα: «Ὁ Ἐθνικὸς Ὕμνος καὶ ἡ σημασία του» καὶ εἰς τὸν σχηματισμὸν τῆς δυτικῆς Φραγκίστης «Περὶ ψυχικῶν καὶ πνευματικῶν παθήσεων τῶν νέων». Ὡσαύτως εἰς πλείστους ἄλλους σχηματισμοὺς ἀνεπτύχθησαν πρὸς τοὺς Φαλαγγίτας διάφορα ἠθικοπλαστικὰ θέματα.

Ἐπίσης εἰς τὸ «Σπίτι τοῦ Φαλαγγίτου» ἐδόθη διάλεξις μὲ ὁμιλητὴν τὸν κ. Τριανταφύλλου, καθηγητὴν τοῦ Γυμνασίου τῆς πόλεως, μὲ θέμα: «Ὁ Ρήγας καὶ ἡ Νεολαία». Τὴν τόσον ἐνδιαφέρουσαν διάλεξιν παρηκολούθησαν καὶ ὁ Διευθυντὴς τῆς Νομαρχίας κ. Παπαδόπουλος, ὁ περιφερειακὸς Διοικητής, ἡ Διοικήτρια, ἀνώτεροι βαθμοφόροι, ἐπιστήμονες, δημόσιοι ὑπάλληλοι καὶ πλῆθος κόσμου.

Τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα ἐγένετο μετὰ πάσης ἐπισημότητος ἡ τελετὴ τῶν ἀποκαλυπτηρίων τοῦ μνημείου τῶν Ἀμερικανῶν Φιλελλήνων εἰς Μεσολόγγιον παρουσίᾳ τῶν παρεπιδημούντων «Υἱῶν τοῦ Περικλέους». Εἰς τὴν τελετὴν ἔλαβεν ἐνεργὸν μέρος ἡ Ἐθνικὴ Ὀργάνωσις Νεολαίας Μεσολογγίου, προσδώσασα ἐξαιρετικὴν αἴγλην. Πρὸ τοῦ μνημείου ὡμίλησεν ὁ ἐπιτετραμμένος τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν κ. Ρήντ, ἐκ μέρους δὲ τῶν «Υἱῶν τοῦ Περικλέους» κατετέθη στέφανος δάφνης. Οἱ «Υἱοὶ τοῦ Περικλέους» ἐπεσκέφθησαν τὸ «Σπίτι τοῦ Φαλαγγίτου», ὅπου ὡμίλησεν ὁ Περιφ. Διοικητὴς Αἰτωλοακαρνανίας, τὴν μεσημβρίαν δὲ παρετέθη γεῦμα εἰς τὸ «Ἐθνικόν». Οἱ «Υἱοὶ τοῦ Περικλέους» συνεχάρησαν θερμῶς τοὺς βαθμοφόρους τῆς Ὀργανώσεως διὰ τὸ συντελούμενον παρ' αὐτῶν ἐθνικὸν ἔργον.

ΧΑΛΚΙΣ.— Κατὰ τοὺς θερινοὺς μῆνας Ἰούλιον καὶ Αὔγουστον θὰ λειτουργήσουν εἰς τὴν θέσιν «Στατόρι» τῆς Στενῆς Σχολαὶ κατασκηνώσεως διαρκείας δώδεκα ἡμερῶν, εἰς τὰς ὁποίας θὰ φοιτήσουν ἅπαντες οἱ τετράρχαι, λοχῖται, ὁμαδάρχαι καὶ ἐνωμοτάρχαι τῆς περιφερειακῆς Διοικήσεως.

Οἱ ὑποδιοικηταὶ ἐνήργησαν ἐπιθεώρησιν τῶν τμημάτων τῶν χωρίων Ψαχνῶν, Πολιτικῶν, Μετροβιᾶς, Καμαρίτσης, Λαμψάκου, Στενῆς, Καθενῶν καὶ Ἀφρατίου.

Μετὰ πάσης ἐπισημότητος ἐτελέσθησαν τὰ ἐγκαίνια τοῦ ἐν τῇ πλατείᾳ Βασιλέως Κωνσταντίνου ἐγκατασταθέντος «Οἴκου τοῦ Φαλαγγίτου», εἰς τὰ ὁποῖα παρέστησαν αἱ Ἀρχαὶ τῆς πόλεως μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Νομάρχην Εὐβοίας καὶ Γενικὸν Ἐπόπτην τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας.

Μετὰ τὸν ἁγιασμὸν ἐξεφωνήθη ὡραιότατος λόγος, διὰ τοῦ ὁποίου ἐτονίσθη ἡ σημασία τοῦ ἐγκαινιασθέντος «Οἴκου τοῦ Φαλαγγίτου» καὶ ἀνεπτύχθη γενικώτερον ἡ ἀποστολὴ τῆς Ε. Ο. Ν.

ΑΙΔΗΨΟΣ.— Εἰς τὸν Δῆμον Λ. Αἰδηψοῦ συνεστήθη πρὸ τριμήνου τμῆμα τῆς Ε. Ο. Ν. Θηλέων, ἡ δύναμις τοῦ ὁποίου ἀνῆλθεν ἐντὸς διμήνου εἰς 300 Φαλαγγιτίσσας, ἐκ τῶν ὁποίων αἱ 50 εἶναι ἐξωσχολικαί. Καθημερινῶς προσέρχονται καὶ μετ' ἐνθουσιασμοῦ κατατάσσονται εἰς τὰς τάξεις τῆς Ε. Ο. Ν. κυρίαι καὶ δεσποινίδες τῆς Λουτροπόλεως καὶ τῶν Περιχώρων.

Ὁ Γενικὸς Ἐπόπτης Ε. Ο. Ν. Εὐβοίας κ. Δ. Τοράκης ἐπεθεώρησε τὰ τμήματα Αἰδηψοῦ καθὼς καὶ ἡ περιφερειακὴ Διοικήτρια Ε. Ο. Ν. Θηλέων Εὐβοίας κ. Ἀλεξ. Ναουμίδου, ἥτις καὶ ἔδωσεν εἰς τὰς βαθμοφόρους τοῦ τμήματος πλείστας συμβουλὰς καὶ ὁδηγίας, τὰς ὁποίας ἤδη μετ' ἐνθουσιασμοῦ ἐφαρμόζουν αἱ βαθμοφόροι.

Τὰ τμήματα Λ. Αἰδηψοῦ, Αἰδηψοῦ καὶ Ἁγίου ἐξέδραμον εἰς τὸ χωρίον Βαρβάρα. Τὸ πρωῒ ἐκκλησιάσθησαν εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν «Μεταμόρφωσις τοῦ Σωτῆρος». Καθ' ὅλην δὲ τὴν ἡμέραν ἔπαιξαν διάφορα παιχνίδια, ἐτραγούδησαν ἐθνικὰ καὶ πατριωτικὰ τραγούδια καὶ ἐχόρευσαν Ἑλληνικοὺς χορούς. 130 Σκαπάνισσαι καὶ Φαλαγγίτισσαι ἀπετέλεσαν τὸν κύκλον τοῦ χοροῦ. Τὸ θέαμα, ἀπὸ ἀπόψεως ρυθμοῦ καὶ συνόλου ἦτο ἀξιοθαύμαστον, προκαλέσαν τὸν ἐνθουσιασμὸν καὶ τὸν θαυμασμὸν τῶν κατοίκων. Εἰς τὰς 6 μ. μ. συνεκεντρώθησαν εἰς Ἐνωμοτίας, παρήλασαν στὸ Χωριὸ καὶ ἐπέστρεψαν εἰς τὴν βάσιν των κατενθουσιασμέναι.

Εἰς τὸ τμῆμα Λ. Αἰδηψοῦ διδάσκεται συστηματικῶς ἑκάστην Τετάρτην καὶ Σάββατον κοπτική, ραπτικὴ καὶ [illegible] ὑπὸ τῆς [illegible] καὶ τῶν [illegible].

Ἐξ ἄλλου εἰς τὸ τμῆμα Αἰδηψοῦ εἰς προχθεσινὴν συγκέντρωσιν Σκαπανισσῶν ἀνεπτύχθη ὑπὸ τοῦ συνεργάτου κ. Ἀθανασιάδη, ἰατροῦ, τὸ θέμα: «Περὶ ἡλιάσεως καὶ θεραπείας αὐτῆς».

ΚΑΣΤΡΙ.— Εἰς τὸν σχηματισμὸν Καστρίου ἐγένετο προβολὴ τῆς μορφωτικῆς κινηματογραφικῆς ταινίας: «Πῶς μεταδίδονται αἱ μολυσματικαὶ ἀσθένειαι», τὴν ὁποίαν ἐκτὸς τῶν μελῶν τῆς Ε. Ο. Ν. παρηκολούθησαν καὶ ἅπαντες σχεδὸν οἱ κάτοικοι.

Ἀπὸ τὰ ἐγκαίνια τοῦ κέντρου «Χαρὰ τῆς Σκαπανίσσης» εἰς Καλλιθέαν

Ἀπὸ τὴν ἐπίσκεψιν εἰς τὸ ἐργαστήριον Χολαργοῦ τῆς Υ. Θ. Β.

Φαλαγγίτισσαι τῆς Π. Δ. Θ. Α. ἀνάμεσα στὰ πτωχὰ παιδιά

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κίνησις Περιφερειακῶν Διοικήσεων

Ὑπὸ μελῶν τῆς Ε. Ο. Ν. ἐξ ἄλλου ἐδιδάχθη τὸ πατριωτικὸν ἔργον: «Ὁ χορὸς τοῦ Ζαλόγγου».

ΛΑΡΙΣΑ.— Ζωηρὰ καὶ ἐνθουσιώδης παρετηρήθη κατὰ τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα ἡ κίνησις εἰς τοὺς σχηματισμοὺς καὶ τὰ τμήματα τῆς Διοικήσεως. Ὁ περιφερειακὸς Διοικητὴς κ. Πέτρος Ἰατροῦ ἐκάλεσεν ἅπαντας τοὺς ἀνωτέρους βαθμοφόρους τῆς Ὀργανώσεως εἰς τὰ γραφεῖα τῆς Ὑποδιοικήσεως, ἔνθα συνεζητήθησαν διάφορα ἐκκρεμῆ ζητήματα τῶν διαφόρων σχηματισμῶν. Εἰς τὴν Ὑποδιοίκησιν Τυρνάβου ὑπὸ τὴν ἄμεσον ἐποπτείαν τοῦ Διοικητοῦ κ. Παπαγιάννη αἱ συγκεντρώσεις ἐξακολουθοῦν ἀνελλιπῶς. Πρὸς τοὺς Φαλαγγίτας ἀνώτεροι βαθμοφόροι καὶ ἐπιστήμονες ἀναπτύσσουν διάφορα ἠθικοπλαστικὰ θέματα καθ' ἑκάστην. Οἱ διακεκριμένοι ὀφθαλμολόγοι τῆς πόλεως κ. κ. Κ. Περιφάνης καὶ Στ. Νικολούδης θεραπεύσαντες ἐκ σοβαρᾶς νόσου τῶν ὀφθαλμῶν βαθμοφόρον τῆς Ὀργανώσεως, δὲν ἐδέχθησαν οὐδεμίαν ἀμοιβήν, ἐπιθυμοῦντες οὕτω νὰ ἐκδηλώσουν τὰς συμπαθείας καὶ τὸν ἐνθουσιασμόν των διὰ τὴν ὀργάνωσιν. Κατὰ τὴν Κυριακὴν τῆς παρελθούσης ἑβδομάδος Φαλαγγῖται τοῦ Σχηματισμοῦ Τσαριτσάνης ἐξέδραμον εἰς Τύρναβον. Ὁ συνεργάτης τῆς ὑποδιοικήσεως Σποράδων κ. Ἐπιφανείου ὡμίλησεν εἰς μεγάλην συγκέντρωσιν Φαλαγγιτῶν εἰς Γλῶσσαν—Κλήματος περὶ τῶν σκοπῶν τῆς Ἐθνικῆς Νεολαίας. Ἐπίσης ὁ ὑποδιοικητὴς τοῦ Λόχου Ἀγιάσου κ. Ἰατρίδης καθ' ἑκάστην Κυριακὴν ἀναπτύσσει πρὸς τοὺς Φαλαγγίτας διάφορα κοινωνικὰ θέματα.

ΔΡΑΜΑ.—Ὁ βαθμοφόρος τῆς Ὑποδιοικήσεως Δράμας κ. Μαυρίδης ἐπεσκέφθη καὶ ἐπεθεώρησε τὸν σχηματισμὸν τοῦ χωρίου Σιδηρονέρου.

Πρὸς τοὺς συγκεντρωθέντας χωρικοὺς καὶ τὸ πλῆθος ὁ κ. Μαυρίδης ὡμίλησε διὰ μακρῶν περὶ τῶν ἀρχῶν τῆς Ὀργανώσεως τῆς Νεολαίας καὶ περὶ τῆς σημασίας τὴν ὁποίαν ἀποδίδει εἰς αὐτὴν τὸ Κράτος τῆς 4ης Αὐγούστου.

Τὴν 22αν Ἰουνίου ἔλαβον χώραν συγκεντρώσεις τῶν Φαλαγγιτῶν καὶ Σκαπανέων τῆς Ὑποδιοικήσεως Ε. Ο. Ν. Δράμας εἰς τὰς ἕδρας τῶν Ὑποτομέων. Κατὰ τὰς ἐν λόγῳ συγκεντρώσεις ἐγένετο ἡ θεωρητικὴ ἐκπαίδευσις τῶν μελῶν ὑπὸ τῶν ἁρμοδίων βαθμοφόρων ἐπὶ τοῦ θέματος: «Ε. Ο. Ν.—Κράτος 4ης Αὐγούστου.—Ἀναγέννησις Ἑλλάδος καὶ ἐνίσχυσις τοῦ Θρησκευτικοῦ, Πατριωτικοῦ καὶ Οἰκογενειακοῦ συναισθήματος».

Τὴν 25ην Ἰουνίου ἐγένετο Πρακτικὴ Ἐκπαίδευσις τῶν μελῶν ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ Προσωρινοῦ Κανονισμοῦ Στρατιωτικῶν Ἀσκήσεων, Παρατάξεων καὶ Παρελάσεων.

Τὴν 27ην Ἰουνίου εἰς Γενικὴν συγκέντρωσιν τῶν μελῶν τῆς Ε. Ο. Ν. Ὑποδιοικήσεως Δράμας ὡμίλησεν ὁ ποιητὴς κ. Παπαγιαννάκος. Μετὰ δὲ τὴν ὁμιλίαν του ἀπήγγειλε καὶ διάφορα ποιήματα Ἐθνικοῦ καὶ Θρησκευτικοῦ περιεχομένου.

Εἰς τὴν συγκέντρωσιν παρῆσαν ὁ κ. Γενικὸς Ἐπόπτης Ε. Ο. Ν., ὁ περιφερειακὸς Ὑποδιοικητὴς Δράμας καὶ ἅπαντες οἱ βαθμοφόροι τῆς Ὑποδιοικήσεως Δράμας.

ΑΡΤΑ.—Κατὰ τὸν ἑορτασμὸν τῆς ἐπετείου τῆς προσαρτήσεως τῆς Θεσσαλίας καὶ τῆς Ἄρτης εἰς τὴν Ἑλλάδα ἅπασα ἡ δύναμις τῆς Ὑποδιοικήσεως Ἄρτης παρετάχθη ἔξωθι τοῦ Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ καὶ ἀπέδωσε τιμὰς εἰς τοὺς προσελθόντας εἰς τὴν δοξολογίαν Γενικὸν Ἐπόπτην, τὸν Περιφερειακὸν Διοικητὴν καὶ τὰς πολιτικὰς καὶ στρατιωτικὰς Ἀρχὰς τῆς πόλεως.

Ἀκολούθως ἡγουμένης τῆς μουσικῆς «Σκουφᾶς» παρήλασε διὰ τῆς κεντρικῆς ὁδοῦ ὑπὸ τὰς ἐπευφημίας τοῦ λαοῦ.

Πρὸς τοὺς Φαλαγγίτας παραταχθέντας ἔμπροσθεν τῆς Σχολῆς μέσης ἐκπαιδεύσεως ὡμίλησεν ὁ καθηγητὴς λοχίτης κ. Στέφανος Παππᾶς ἐν σχέσει μὲ τὸ πανηγυριζόμενον γεγονός.

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟΝ ΚΑΙ Η ΝΕΑΝΙΚΗ ΨΥΧΗ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴν σελίδα 1263)

τριοπαθεῖς καὶ προβλεπτικοὶ ἐγκαθίστων ἐν Βουκουρεστίῳ τὸ κέντρον τῆς δράσεως τῶν περισσοτέρων ἑταιρειῶν, αἵτινες εἰργάζοντο πρὸς ἀπελευθέρωσιν τῆς πατρίδος.... Οἱ ἐν Βουκουρεστίῳ ἀρχηγοὶ καὶ ἀπόστολοι τῆς προπαγάνδας αὐτῆς, ἀναγνωρίζοντες πόσον ἡ ἀναγέννησις τῆς δραματικῆς τέχνης θὰ ἠδύνατο νὰ ἐπηρεάσῃ τὸν λαὸν ἐμφορούμενον ὑπὸ ἀκρατήτου ἐνθουσιασμοῦ καὶ νὰ τὸν παροτρύνῃ εἰς ἐκτέλεσιν ἡρωϊκῶν κατορθωμάτων, ἵδρυσαν ἑλληνικὸν θέατρον... Τὸ δραματολόγιον περιελάμβανεν ἀποκλειστικῶς ἔργα ἐμπνέοντα πατριωτισμὸν καὶ ἀρετήν, πρὸς δὲ περιφρόνησιν καὶ μῖσος κατὰ τῆς τυραννίας».

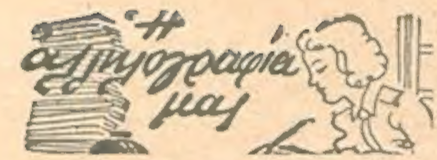
Πρέπει δὲ γιὰ νὰ συμπληρώσω τοῦτο τὸ σταχυολόγημα νὰ προσθέσω κι' αὐτὴ τὴν περικοπὴ ἀπὸ τὸ βιβλίο ἑνὸς ἄλλου Ρουμάνου, τοῦ Nicolae Fillmon.

«Ἐκεῖνος, λέγει, ποὺ θέλει νὰ μάθῃ ἂν τὸ θέατρο ἐκεῖνο ἐκαρποφόρησε, ἂν ἐπετεύχθη ὁ σκοπὸς στὸν ὁποῖον ἀπέβλεπε, ἂν ρωτήσῃ τὰ πεδία τοῦ ρουμανικοῦ Δραγατσανίου καὶ τῆς τότε δούλης Ἑλλάδος κι' αὐτὰ ἀντὶ ν' ἀπαντήσουν θὰ δείξουν σ' αὐτὸν ἕνα ἐλεύθερο λαὸ καὶ ἕνα βασίλειο ποὺ ἐχαράχθη, προσφάτως, στὸν χάρτη τῆς Εὐρώπης».

Στὰ 1815 ἡ Φιλικὴ Ἑταιρεία ἐπεδίωξε μὲ τὸ θέατρο νὰ φθάσῃ στὸν ἱερώτερο ἀπὸ τοὺς ἱεροὺς σκοπούς. Στὰ 1939, ἐπιδιώκοντας ἕνα ἐξ ἴσου ἱερὸ σκοπό, τὴν ἀναμόρφωσι ἑνὸς ἔθνους δὲν θἄπρεπε νἄχουμε μέσο καὶ ὅπλο τὸ θέατρο; Τὸ ἐρώτημα εἶναι φυσικὸ καὶ δὲν πιστεύω νὰ ὑπάρξουν ἄνθρωποι ποὺ θὰ ἰσχυρίζοντο σοβαρὰ ὅτι τὸ θέατρο δὲν θὰ μποροῦσε νἄχῃ τόση ἐπίδρασι. Προφανὴς ὅμως καὶ ὁ ρόλος ποὺ μπορεῖ νὰ παίξῃ στὸ κεφάλαιο τοῦτο ἡ Ἐθνικὴ Ὀργάνωσις Νεολαίας. Γιατὶ δὲν θὰ εἶναι ἀρκετὸ νὰ δεχθοῦμε μιὰ ἀλήθεια, γιὰ ν' ἀκολουθήσουν τὰ πράγματα τὴν ἐπιβαλλομένη τροχιά. Θέατρο γιὰ παιδιὰ καὶ ἐφήβους, σημαίνει κτίριο, ἠθοποιούς, δραματολόγιο. Ὑπάρχουν χῶρες στὶς ὁποῖες εὑρίσκονται καὶ τὰ τρία. Ἐδῶ ἔχουμε ἴσως τὴν διάθεσι καὶ τίποτε ἄλλο. Μοῦ λέγουν ὅτι ἕνα ἔργο θεατρικό, τὰ «Σουλιωτόπουλα» τοῦ κ. Τσεκούρα, εἶναι λαμπρὸ ἀπὸ κάθε πλευρά. Πόσες φορὲς ὅμως παίχθηκε, ἐλλείψει ὠργανωμένου θιάσου καὶ θεάτρου; Ἐπίσης τὸ ἔργο τοῦ κ. Ρώτα: «Νὰ ζῇ τὸ Μεσολόγγι» εἶναι ἀξιοθαύμαστο, θὰ παιζόταν ὅμως ἂν δὲν βρισκόταν τὸ Βασιλικὸ θέατρο; Καὶ δὲν ἔρχεται αὐτόματα ἡ ἀπογοήτευσις καὶ ἀποκαρδίωσις ὅταν ἔχῃς ὅλη τὴ διάθεσι νὰ προσφέρῃς ὅ,τι μπορεῖς στὸ παιδὶ καὶ εἶσαι ὑποχρεωμένος νὰ περιφέρεται μὲ τὰ χειρόγραφα στὸ χέρι, ἢ τὸ πρακτικώτερο νὰ τὰ κλείνῃς στὸ συρτάρι, ἐλλείψει θιάσου καὶ θεάτρου;

Αὐτὰ τὰ λίγα ποὺ ἔχουν σκοπὸ νὰ τονίσουν τὴν ἀνάγκη τοῦ παιδικοῦ καὶ ἐφηβικοῦ θεάτρου, ἔχουν ἀκόμη σκοπὸ νὰ ὑποδείξουν τὴν ἀνάγκη τοῦ καταρτισμοῦ ἑνὸς παγίου θιάσου. Δὲν ξεύρω ἂν θὰ καταρτισθῇ ἀπὸ μεγάλους ἢ μικρούς· δὲν ξεύρω ἂν θὰ λειτουργῇ καθημερινῶς. Ἐκεῖνο ποὺ ξέρω—καὶ θυμᾶμαι ἀκόμη μὲ συγκίνησι τὰ πατριωτικὰ ἔργα ποὺ βλέπαμε στὰ παιδικά μου χρόνια, ὅταν οἱ πατριῶται διδάσκαλοι τῆς παληᾶς γενεᾶς μᾶς ὡδηγοῦσαν στὸ θέατρο—εἶναι τὸ ὅτι ἡ Ὀργάνωσις τῆς Νεολαίας δὲ μπορεῖ νὰ παραβλέψῃ τὴν ἀνάγκη νὰ ἱδρυθῇ ἕνα μόνιμο πατριωτικὸ θέατρο γιὰ τὰ παιδιὰ καὶ τοὺς ἐφήβους μας, ἕνα θέατρο ποὺ θὰ ὑλοποιῇ τὴν ἱστορία καὶ θὰ φλογίζῃ τὶς παιδικὲς ψυχές. Ὅλοι ὅσοι ἐνθουσιαζόμεθα μὲ τὴν ἰδέα ὅτι ἔχει ἤδη τὸ δικό της ραδιοφωνικὸ σταθμό, θὰ θεωρήσουμε τὴν καινοτομία ἀσυμπλήρωτη ἂν δὲν ὑπάρχῃ καὶ τὸ ἐφηβικὸ θέατρο, ἀπὸ τὸ ὁποῖο θὰ γίνωνται ἐπίσης ἐκπομπὲς γιὰ τὰ ἑλληνόπουλα ὅλης τῆς Ἑλλάδος. Τὸ πρᾶγμα δὲν εἶναι ὅσο φαίνεται ἴσως δύσκολο ἐκ πρώτης ὄψεως. Μιὰ πρόχειρη μελέτη τῶν ὀργανισμῶν τοῦ ξένου παιδικοῦ θεάτρου θὰ πείσῃ τὸν καθένα.

Χ. Ε. Λ.

ΚΑΝΕΝΑ ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΟΝ ἢ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ, εἴτε δημοσιεύεται εἴτε ὄχι, δὲν ἐπιστρέφεται.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΑΡ. ΚΑΧΡ., ἐνταῦθα. Καλὸ ὡς «ἔκθεσις ἰδεῶν», ἀλλά δὲν εἶναι ἐκεῖνο ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ δημοσιευθῇ. Περιμένομε κάτι λογοτεχνικώτερο. — ΜΑΙΡ. ΛΥΡ., Βιάνον. Σᾶς σφίγγομε τὸ χέρι γιὰ τὸ ὡραιότατο γράμμα σας. Ἡ πίστι σας στὴν Ἰδέα, ἡ ἁπλότης ποὺ ἐκφράζετε τὰ διανοήματά σας ἀξίζουν νὰ ὑπογραμμισθοῦν. Μπράβο σας. — ΕΛΑΒΑΜΕ μιὰ ἀνυπόγραφη ἔκθεσι γραμμένη ἀπὸ μαθήτρια τοῦ ΣΤ΄ Γυμνασίου. Ἂς μᾶς τὴν ξαναστείλῃ ὑπογεγραμμένη γιὰ νὰ τῆς ἀπαντήσωμε. Ἡ ἀνωνυμία καὶ ὅταν ἀκόμα δὲν γίνεται μὲ κακὸ σκοπό, ἢ καὶ δὲν πρόκειται νὰ βλάψῃ, εἶναι κάτι ταπεινὸ καὶ κατακριτέο. Πιστεύομε πὼς μᾶλλον ἀπὸ ἀφηρημάδα δὲν ἔβαλε τὴν ὑπογραφή της. — ΚΩΝ. Α. ΑΝΑΝΙΚΑΝ, Ἁγ. Θεοδώρους. Συγχαρητήρια γιὰ σᾶς καὶ γιὰ τὴν δωδεκαέτιδα μαθήτριάν σας. Παρακαλοῦμεν νὰ τὰ διαβιβάσετε. Ἡ ἔκθεσις, ἀληθινά, παλλομένη ἀπὸ ἐνθουσιασμό, δὲν ἔχει λογοτεχνικὰς ἀξιώσεις καὶ γι᾿ αὐτὸ τὸ λόγο δὲν θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὸ Βῆμα τῶν Νέων. Ἡ φωτογραφία ἐκρατήθη καὶ θὰ δημοσιευθῇ μὲ τὴν σειράν της. — Π. ΜΩΡ., ἐνταῦθα. Κακὴ διατύπωσις καλῆς ἰδέας. Προσέχετε τὶς λέξεις ποὺ μεταχειρίζεστε. Ἀποφεύγετε τὶς γλωσσικὲς ἀκρότητες, ὅπως «θροφή» κλπ., καὶ μὴν προσπαθεῖτε νὰ δημιουργῆτε τύπους καινούργιους σὲ ὑπάρχουσες λέξεις. Ὑπάρχει ἡ «ἀνταρσία» ὥστε περιττεύει ὁ «ἀνταρτισμός». Τὸ ἔργο τοῦ γλωσσοπλάστη δὲν ἀνήκει στοὺς Νέους. — ΑΡΓ. ΑΡΑΒΑΝ, Ἐγκρίνεται. Θὰ δημοσιευθῇ. Ἔχετε ταλέντο. Ἐργασθῆτε. Διαβάστε ὅσο μπορεῖτε νεοελληνικὴ ποίησι: Παλαμᾶ, Πορφύρα, Μαλακάση, Γρυπάρη. Προσέξτε πὼς ἀποφεύγονται οἱ χασμωδίες καὶ πὼς δένονται τὰ νοήματα. — ΑΛΚ. ΤΣΙΜ., Ἀχαΐαν. Τὸ πεζό σας ἔχει πολλὰ προτερήματα ἀλλὰ κι᾿ ἕνα βασικὸ ἐλάττωμα. Τὸ ζεύξιμο τῶν ἐννοιῶν εἶναι κάπως πλαδαρὸ καὶ ταιριάζει περισσότερο στὸ στὺλ τοῦ κυρίου ἄρθρου ἐφημερίδος παρὰ σὲ λογοτέχνημα, ποὺ θἄχε τὴ θέσι του στὸ Βῆμα τῶν Νέων. Ἡ γλῶσσα σας, ἡ τοποθέτησις τῶν λέξεων ὁ ρυθμὸς τῶν φράσεων — ὑπάρχει καὶ γιὰ τὸ πεζὸ ρυθμός, διάφορος φυσικὰ ἀπὸ τὸν ρυθμὸ τοῦ στίχου — πάρα πολὺ καλά. Περιμένομε κάτι προωρισμένο γιὰ τὴ σελίδα μας. — Ι. Ν. ΥΦΑΝΤ., Ἰθάκ. Καὶ τὰ τρία πεζογραφήματά σας εἶναι ἀπὸ μιὰ ἄποψι καλά. Θὰ δημοσιεύσαμε ἕνα γιὰ νὰ πάρετε θάρρος, μὰ προτιμοῦμε νὰ σᾶς δώσωμε μερικὲς συμβουλὲς ποὺ θὰ σᾶς βοηθήσουν μελλοντικά: Ἕνα διήγημα, ὅσο μικρὸ καὶ νἆναι, πρέπει νἄχῃ ὑπόθεσι καὶ ἀρχιτεκτονική. Χρειάζεται μ᾿ ἄλλα λόγια ἕνας μῦθος μὲ ἀρχή, μέση καὶ τέλος. Ὁ ἀναγνώστης, τελειώνοντας ἕνα διήγημα, πρέπει νὰ ἔχῃ τὸ συναίσθημα τοῦ τελειωμένου, τοῦ πλήρους. Τὰ τρία πεζογραφήματά σας εἶναι εἰκόνες ἁπλές, ποὺ θὰ μποροῦσαν ν᾿ ἀποτελέσουν μέρος ἑνὸς διηγήματος ἡ κάθε μιά. Αὐτὸ εἶναι τὸ κυριώτερο ἐλάττωμά τους. Σὲ μελλοντική σας ἐργασία περιμένομε ἀπὸ σᾶς κάτι ἀρτιώτερο. Ἔχετε τὴν ἱκανότητα. Δουλέψτε. Ὅσο γιὰ τὸ ἐρώτημά σας ἀποροῦμε πῶς σχηματίσατε τέτοια ἐντύπωσι. Δημοσιεύομε κάθε τί ποὺ εἶναι ὡραῖο, ἀδιαφόρως περιεχομένου. — Δ. ΚΟΥΤ., Μυτιλήνην. Τὸ σονέττο εἶναι ἡ δυσκολώτερη ποιητικὴ φόρμα, ὄχι μόνο γιατὶ πρέπει νὰ κλειστῇ μέσα σὲ δεκατέσσαρες ἐνδεκασυλλάβους στίχους τὸ νόημα καὶ γιατὶ τὰ ζευξίματα τῶν ὁμοιοκαταληξιῶν (1 — 4, 5 — 8 καὶ 2 — 3, 6 — 7) περιορίζουν τὸν ποιητή, ἀλλὰ καὶ γιατὶ στὸ κομψοτέχνημα αὐτὸ — ὅπως τὸ χαρακτήρισε ὁ Πετράρχης — δὲν συγχωρεῖται κανένα στιχουργικὸ λάθος. Σᾶς ὑποδεικνύομε τὶς χασμωδίες (λαχτάρα — ἅγια, Ἥρω — ες θάμα — ἡ — ὄψι) τοὺς παραβατικοὺς στίχους (ὁ 8 δωδεκασύλλαβος ὁ 13 δεκασύλλαβος ἀφοῦ γίνεται συνίζησι τοῦ δουλα ἡ) καὶ σᾶς παρακαλοῦμε ἀφοῦ τὸ διορθώσετε, προσπαθῶντας νὰ δώσετε πιὸ καθαρὰ τὰ νοήματα, νὰ μᾶς τὸ ξαναστείλετε. — Χ. ΤΖΩΡΤΖ., Καλλιθέαν. Θέλει περισσότερο δούλεμα καὶ καλλίτερο ζύγισμα μεταξὺ εἰσαγωγῆς καὶ κυρίου θέματος. Ἐνῷ ἡ εἰσαγωγὴ πλαταίνει, τὸ κύριο θέμα — ὁ θάνατος τοῦ ἥρωά σας — περιγράφεται γοργὰ καὶ ἔτσι χάνει τὴ δραματική του ἀξία. — ΝΤΟΡΑΝ ΑΡΤΕΛΑΡΗ, ΜΑΡΚ. ΤΣΑΓΚΑΤΑΚΗΝ, ΣΤΑΥΡ. ΠΑΝΤΑΖΗΝ. Θὰ δημοσιευθοῦν. — ΜΗΤΣ. ΚΑΤΣ. Παράκαιρο. Στεῖλτε μας κάτι ἄλλο. — Π. ΕΥΑΓ. ΓΕΩΡΓ., Κυπάρισσον. Ἔχομε ὑπ᾿ ὄψιν μας δύο ποιήματά σας καὶ ἕνα πεζό, ποὺ μᾶς πείθουν ἀπόλυτα ὅτι ἔχετε ταλέντο. Χρειάζεται ὅμως νὰ ἐργασθῆτε ἀκόμα. Ξαναδουλέψτε τὴ «Μάνα», ἀποφεύγοντας τὶς χασμωδίες καὶ τοὺς πλατυασμοὺς καὶ ξαναστεῖλτε το. — ΕΥΑΓ. Γ. ΛΟΥΡ., ἐνταῦθα. Δὲν εἶναι πιὰ ἐπίκαιρο. Ἔχετε ταλέντο καὶ πρέπει νὰ τὸ φροντίσετε. — ΑΙΚ. ΣΒΟΡ., ἐνταῦθα. Τὸ πεζὸ ρητορικὸ μὲ χτυπητὲς φράσεις ἀλλὰ κοινότοπα νοήματα. Τὸ ποίημα ἔχει μιὰ δροσιὰ ἀξιοζήλευτη, ἀλλὰ χρειάζεται τεχνικὴ ἐπεξεργασία. Προσπαθῆστε νὰ τὸ ξαναγράψετε. — ΜΑΡΓ. ΑΛΕΦΡ., ἐνταῦθα. Ἔχετε τὸ χάρισμα τῆς περιγραφῆς, ἀλλὰ στὰ μέρη ποὺ καταπιάνεστε μὲ τὴν ἰδεαλιστικὴ ἀνάλυσι δὲν ἐπιτυγχάνετε τόσο. Ὑποθέτομεν πὼς ἡ ἀποτυχία αὐτὴ θὰ ὀφείλεται στὴν ἡλικία σας. Μὴν προσπαθῆτε, λοιπόν, νὰ κάνετε κάτι ἀνώτερο ἀπὸ κεῖνο ποὺ σᾶς ἐπιτρέπουν αἱ γνώσεις σας κι᾿ οἱ δυνάμεις σας. Ἕνα ἁπλὸ διηγηματάκι μὲ μιὰ γοργὴ λύσι θὰ τὸ καταφέρνατε, ἐλπίζομεν, καλά. Εὐχαρίστως θὰ τὸ διαβάζαμε. — ΓΙΑΝ. ΜΑΡΑΓΚ., Ρέθυμνον. Τὸ πρῶτο τετράστιχο καλό, παραστατικώτατο. Τὸ δεύτερο ὄχι ἀντάξιο τοῦ πρώτου. Θὰ θέλατε νὰ τὸ διορθώσετε καὶ νὰ μᾶς τὸ ξαναστείλετε; — ΚΥΡ. ΔΟΥΡ., ἐνταῦθα. Τὸ ποίημά σας δὲν ἔχει τὴν ἴδια ἐπιτυχία ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ὣς τὸ τέλος. Τὸ πρῶτο μέρος ὅπου περιγράφετε τὴν ἄνοιξι εἶναι χαριτωμένο, δροσερό, εὐχάριστο. Τὸ δεύτερο, ὅμως, μέρος, ὅπου προσπαθεῖτε νὰ κάνετε φανερὴ τὴν ἀλληγορία, δὲν εἶναι καλό. Τὸ βιαστήκατε; Τὸ γράψατε χωρὶς ἔμπνευσι; Δὲν ξέρομε. Σᾶς βεβαιοῦμεν ὅμως πὼς δίνει τὴν ἐντύπωσι ὅτι γράφτηκε ἀπὸ ἄλλον. Στεῖλτε μας κάτι ἄλλο πιὸ δουλεμένο. — ΙΩΑΝ. ΚΑΡΑΛ., Κρέσταινα. Ὁ λιγοσύλλαβος στίχος εἶναι δύσκολος γιὰ τοὺς ἀρχάριους. Αὐτὸς εἶναι ὁ λόγος ποὺ ἡ «Ἄνοιξι» σας ὑστερεῖ. Ἔπειτα δὲν προσέξατε νὰ κρατήσετε ἕνα στίχο ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ὣς τὸ τέλος καὶ ἕνα σύστημα ὁμοιοκαταληξίας. Θὰ θέλαμε νὰ δοῦμε καὶ κάτι ἄλλο δικό σας.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΠΝΕΥΜΑΤ. ΑΣΚΗΣΕΩΝ

ΙΩ. Μ. ΜΙΧΑΛΟΠΟΥΛΟΝ, Μεγαλόπολιν. Οἱ λέξεις τῶν ἀκροστιχίδων καὶ τῶν ἀσκήσεών σας γενικά, δὲν εἶναι ἐπιτυχημένες. Τὸ αὐτὸ ἐλάττωμα παρατηρήσαμε καὶ στὸ σταυρόλεξο, εἰς τὸ ὁποῖον ἐπιπροσθέτως, ἔχετε βάλει, κακῶς, τὰ μαῦρα τετραγωνίδια, σὲ σειρές. — ΝΑΠ. Λ. ΚΩΣΤΗΝ, Ἰωάννινα. Αἱ λύσεις σωστές. Αἱ ἀσκήσεις δὲν ἐλήφθησαν ὑπ᾿ ὄψιν, ἐπειδὴ εἶναι γραμμένες ἀπὸ τὶς δύο ὄψεις τοῦ χαρτιοῦ. Καὶ τὸ σταυρόλεξο μὲ τὰς ἰδίας λέξεις ὁριζοντίως καὶ καθέτως ἀνεπιτυχές. — Λ. Σ. ΨΩΜΙΑΔΗ, Πειραιᾶ. — Ἀπολύτως σωστὴ ἡ λύσις. Συγχαρητήρια. — Χ. Ι. ΔΟΥΛΑΜΗΝ, Πύλον. Δὲν εἶναι ὅσο ἔπρεπε καλὲς αἱ ἀσκήσεις σας γιὰ νὰ δημοσιευθοῦν. — Κ. ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ, ἐνταῦθα. Στὶς λέξεις τοῦ σταυρολέξου σας ἔχετε μιὰ μάρκα ραδιοφώνου, μιὰ μάρκα αὐτοκινήτου καὶ μιὰ μάρκα γραμμοφώνου. Μήπως ἔχετε κανένα κανένα ἰδιαίτερον λόγον νὰ διαφημίσετε τὰς «μάρκας» αὐτάς;.... Ἀσφαλῶς ὄχι. Λέξεις γενικῆς φύσεως λοιπὸν καὶ ἀπὸ τὴ μιὰ ὄψι τοῦ χαρτιοῦ. — Κ. ΣΤΑΜΑΤΑΚΗΝ, Ἄργος. Χωρὶς βάσιν τὸ πρόβλημά σας, διότι οὐδαμοῦ τοῦ κόσμου ὑπάρχει κῆπος εἰς τὸ ταμεῖον τοῦ ὁποίου ὁ εἰσερχόμενος πρέπει «νὰ ρίπτῃ ἄλλα τόσα ἀπ᾿ ὅσα εἶχε τὸ ταμεῖον καὶ νὰ παίρνῃ πίσω 10 δραχμές»... Καὶ τὰ ἄλλα ἀνεπιτυχῆ. — Γ. Κ. ΚΟΤΖΑΜΠΟΠΟΥΛΟΝ, ἐνταῦθα. Κόκκινη μελάνη, δύο ὄψεις χαρτιοῦ καὶ σταυρόλεξα μὲ λίγες λέξεις. Ἀπορρίπτονται. — ΔΗΜ. ΜΠΕΝΑΝ. Ἐλήφθησαν ὑπ᾿ ὄψιν τὰ σταυρόλεξά σας. — Λ. Ν. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΝ, Καλαμιάν. Ἐγράψαμεν ὅτι τὰ σταυρόλεξα δὲν πρέπει νὰ χωρίζωνται σὲ ἄλλα μικρότερα. — ΑΘ. Α. ΚΑΤΣΟΥΔΑΝ καὶ Δ. ΛΩΛΟΝ. Γνωστὲς αἱ ἀσκήσεις σας. — ΔΗΜ. ΦΩΤΟΠΟΥΛΟΝ, Λεοντάριον Ἀρκαδίας. Λιγώτερα καὶ ἐκλεκτότερα πράγματα ἄλλη φορά. Ἐγκρίνεται μία ἀκροστιχίς. — ΜΑΤΘ. ΦΡΑΓΚΗΝ, ἐνταῦθα. Λίγες λέξεις γιὰ σταυρόλεξα 15 × 20 καὶ πολλὰ μαῦρα τετραγωνίδια. — Γ. Δ. ΡΑΒΑΝΗΝ, ἐνταῦθα. Ἐγκρίνονται. — ΠΑΝ. ΜΩΡΑΪΤΗΝ, ἐνταῦθα. Συγχαρητήρια γιὰ τὴ λύσι. — ΔΑΝ. ΞΑΝΘΙΔΟΥ, Ναύπλιον. Σωστὲς αἱ λύσεις σας. Εὐχαριστοῦμε γιὰ τὰ αἰσθήματά σας. Περιμένουμε δικές σας ἀσκήσεις. — Ε. Π. ΔΡΑΓΩΝΑΝ, Πειραιᾶ. Ἐγκρίνονται. — ΣΠ. ΠΑΠΑΔΗΜΑΝ, Σπερχειάδα. Ὀρθὲς αἱ λύσεις σας. — Γ. Κ. ΚΟΚΟΡΑΚΗΝ, Πειραιᾶ. Δὲν δεχόμεθα 8 σταυρόλεξα συγκεντρωμένα εἰς ἕνα καὶ μὴ συγκοινωνοῦντα μεταξύ τους. Τὰ ἄλλα ἐγκρίνονται. — Ε. Δ. ΠΑΠΑΓΡΗΓΟΡΑΚΗΝ. Αἱ ἀσκήσεις σας εἶναι μέτριες. — Δ. Ν. ΠΑΠΑΪΩΑΝΝΟΥ, Λαμίαν. Κακὸ τὸ σταυρόλεξό σας. Ὁ λαβύρινθος πολὺ εὔκολος στὴ λύσι του. — Ι. Α. ΛΟΥΒΑΡΙΝ, ἐνταῦθα. Ἀνεπιτυχὲς τὸ σταυρόλεξό σας. — Π. Ν. ΠΑΠΑΝΑΓΝΟΥ. Καλό, ἀλλὰ αἱ λέξεις τοῦ σταυρολέξου σας δὲν εἶναι ἐπιτυχεῖς. Τὰ ἄλλα δημοσιεύονται. — ΕΥΓ. ΛΙΒΥΗΝ, Καρλόβασι. Μέτριον τὸ σταυρόλεξό σας. Μὴ ξαναγράψετε ἀπὸ τὶς δυὸ ὄψεις τοῦ χαρτιοῦ. — Β. ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΗΝ, Κωνσταντινούπολιν. Κανένα ἀπὸ τὰ σταυρόλεξά σας δὲν εἶναι κακό. Ἀλλὰ ὅλα ἔχουν μικροατέλειες ποὺ δὲν ἐπιτρέπουν τὴ δημοσίευσί τους. — Γ. ΖΑΦΕΙΡΗΝ, Ν. Σμύρνην. Κακοσχεδιασμένο τὸ σταυρόλεξό σας καὶ ἑπομένως ἀκατάλληλο, ἐφ᾿ ὅσον μάλιστα δὲν χωρίζονται τὰ τετραγωνίδιά τους μὲ γραμμές. — Δὲν ἐγκρίνονται τὰ σταυρόλεξα τῶν Φρ. Ἠλιάδη (ἥττης, ἄας, φιτά), Γ. Α. Ζαργκλῆ (ΗΝΕΣΑ, ΙΘΙ), Σ. Θ. Μερικάκη (ἀκατάλληλον σχῆμα), Φ. Δ. Γιάνναρη (δὲν ἑνώνονται αἱ λέξεις), Ε. Γ. Βαρδιατζάκη (ΛΕΡ, ΑΒΑΣ, Σόλονος), Η. Ι. Μιχαλοπούλου (ΠΝΑ, πραο), Ε. Ξενάκη (τόρα, ἔδες, ΟΛΠ, Ε. Ε. Ε., κρέ, ΔΓΙ κλπ.), Γ. Κ. Καλτσᾶ (νωσῆ), Ι. Πατράκη (δύσκολες ἢ ἀνεπιτυχεῖς λέξεις), Χ. Ἀνδριτσογιάννη (κακὴ διασταύρωσις τῶν λέξεων), Κ. Π. Μαστοράκου (ΑΝΟΛΚΟΣ, ΑΠΗΣΑΝ, ΒΙΝΗ), Η. Κ. Ἠλιάδη (χωρίζεται σὲ δύο καὶ τὸ ἄλλο ἔχει πολλὰ μαῦρα), Δ. Π. Ἀσημακοπούλου (δὲν εἶναι σταυρόλεξο), Μ. Λαντουβάκη (δὲν διασταυροῦται καλῶς), Μ. Τ. Λυριτσάκη (ὄχι ἀπολύτως ἐπιτυχεῖς αἱ λέξεις), Π. Καρατζίδη: (ἴναν, ΦΙΑΤ), Χ. Β. Ζώτου (δὲν εἶναι σταυρόλεξο αὐτὸ ποὺ ἔστειλε. Ἀπὸ τὴ μιὰ μόνο ὄψι τοῦ χαρτιοῦ ἄλλη φορά), Λ. Π. Παπαδοπούλου (ΔΑΦΝΑ).

Ἐγκρίνονται τὰ σταυρόλεξα τῶν Ο. Ι. Νεγρὶν (Ἄρτα) καὶ Ε. Ν. Ψαραδέλλη.

Ὀρθὰς λύσεις τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων ἔστειλαν οἱ Κωνσταντῖνος Λάγιος, Δημ. Κ. Πᾶνος, Γ. Ἀλατᾶς, Ἀθηνᾶ Ε. Μυλωνᾶ, Σμαράγδα Ι. Δημητρακοπούλου, Ἔλλη Ι. Λυμπέρη, Τάκης Ν. Ρουμελιώτης καὶ Κ. Μ. Καλαφάτης, Γ. Κ. Καλτσᾶς, Παρασκευοῦλα Παυλάκη, Κ. Ι. Ἰωαννίδης, Σερ. Βαράκης, Κ. Ν. Πετρόπουλος, Ἀρ. Ἀλφᾶς, Γ. Δελώνης, Π. Κυριαζίδης.

Ἀπορρίπτονται αἱ Πνευματικαὶ Ἀσκήσεις τῶν Δημ. Π. Ἀσημακοπούλου, Ι. Γεωργιάδη, Κ. Π. Μαστοράκου, Π. Ἀβιάδη, Στ. Πακτένα, Δημ. Κ. Λώλου, Γ. Σ. Κατσιροπούλου (γράφει καὶ ἀπὸ τὶς δύο ὄψεις τοῦ χαρτιοῦ), Ἰω. Πατεράκη, Δημ. Ἰω. Φουσέκη, Ν. Β. Παπάζογλου, Δημ. Ἀθηναίου, Ἰω. Πρόκου, Γεωργίου Πετροπούλου, Π. Παναγιωτοπούλου, Γ. Κ. Καλτσᾶ, Ν. Ἀβραάμ, Ἰω. Ρήγου, Γ. Ν. Θέμελη.

ΙΩ. Λ. ΑΝΑΣΤΑΣΟΠΟΥΛΟΝ, Πειραιᾶ. (Ἀπορρίπτονται). — Ι. Κ. ΒΑΡΥΜΠΟΠΙΩΤΟΥ, ἐνταῦθα. (Ἐγκρίνεται τὸ κρυπτογραφικόν). — Δ. Γ. ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ, ἐνταῦθα. (Δὲν εἶναι κητία ἀλλὰ κυτία). — ΓΕΩΡΓ. ΓΚΙΓΚΙΝΗΝ, Ὀρεστιάδα. (Πάλιν δὲν εἶναι καλά, γιατὶ ἔχουν ἐλάχιστες λέξεις καὶ πολλὰ μαῦρα τετραγωνίδια). — ΙΩ. ΚΑΤΖΟΥΡΑΚΗΝ, Ρέθυμνον. (Ἐγκρίνονται αἱ ἀσκήσεις). — ΙΩ. ΠΑΠΑΔΟΓΙΑΝΝΗΝ. (Δὲν εἶναι καλὴ ἡ ἄσκησις). — Δ. ΙΩ. ΦΟΥΣΕΚΗΝ, Καρπενήσιον. (Ὄχι ἀπὸ τὶς δύο ὄψεις τοῦ χαρτιοῦ). — ΣΠ. ΕΛ. ΜΑΣΤΟΡΙΔΗΝ. (Ἀπορρίπτονται). — ΧΑΡ. ΚΟΝΤΟΓΕΩΡΓΟΝ, Τῆνον. (Ἐλήφθησαν αὐτὰ ποὺ μᾶς στείλατε). — ΝΙΚΟΛΑΟΝ ΜΠΟΥΚΛΑΝ, Θεσσαλονίκην. Ἡ διεύθυνσίς σας διωρθώθη. — Γ. ΠΑΠΑΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ, Ὁμαδάρχην Ε. Ο. Ν. Ἐλήφθησαν καὶ σᾶς ἀπεστάλη ἡ ἀπόδειξις.

ΑΙ ΒΙΤΑΜΙΝΑΙ Α ΚΑΙ Β

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 1275)

τοὺς μῦς τοῦ σκελετοῦ. Ὁ ὀργανισμὸς τοῦ νεογνοῦ δὲν ἔχει καθόλου βιταμίνας Β, ἑπομένως φαντάζεσθε τὰς ἀνάγκας του καὶ ὅταν μάλιστα δὲν τρέφεται ἀπὸ τὴν μητέρα του. Ἡ ἡμερησία ἀνάγκη εἰς βιταμίνας Β δὲν κατωρθώθη νὰ ὁρισθῇ, πάντως ὅμως ὑπολογίζεται ἀπὸ 1—5 χλστγρ. καὶ ἀναλόγως τῆς ἡλικίας. Αἱ μεγάλαι δόσεις δὲν βλάπτουν κανένα ὀργανισμόν, ἐνῷ ἀντιθέτως ἡ πληθώρα τῆς βιταμίνης Α προκαλεῖ διαταραχάς, τὴν λεγομένην ὑπερβιταμίνωσιν. Ἡ βιταμίνη Α ρυθμίζει τὴν λειτουργίαν τοῦ νευρικοῦ συστήματος, τῆς καρδίας καὶ τὴν κίνησιν τοῦ ὕδατος εἰς τὸ σῶμα.

Γ. Μπαμπούρης
Παιδίατρος

Τύποις: «ΠΥΡΣΟΥ» Α. Ε.

